

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ

THÁNH NGÔN
HIỆP TUYÊN

Quyển I

In Lại Theo Ấn Bản Năm 1972

HỘI THÁNH GIỮ BẢN QUYỀN

Đánh máy lại: **Hồng Lan**
Trình bày: **Tấn Hưng**
Xếp chữ: **H&L Typester**
Đóng tập: **H&L eBooker**
Làm tại: **Chicago - U.S.A.**

Copyright © 2006 — Hội Thánh

LỜI TỰA

hương vào lối văn minh vật-chất; món ăn đủ sơn trân hải vị; chỗ ở lại nguy nga đài các: y phục tiện dùng gấm nhiễu che thân, ra một tác đường thì có ngựa xe đờ gót. Các lạc thú hiện thời trên cõi tạm này làm cho con người mê mẩn; rồi đua chen nhau tranh giành phúc lộc; lãng-xăng xạo-xự trên chốn võ-đài; mạnh đặng, yếu thua khôn còn, đại mất. Phần đông bực thông minh, lại đem trí khôn làm món binh khí hại người; kẻ tước trọng lại dùng thế quyền mà đè ép dân đen ra bạc trắng. Quanh năm chỉ lo xác thân hưởng điều khoái lạc, vợ ấm con no, được ngày nào vui ngày ấy; cho kiếp chết là kiếp mát; gọi Thiên- đường, Địa ngục là câu chuyện hoang-đàng. Bậu bạn lối câu tín-nghĩa, vợ chồng quên đạo tào-khương; mắng vạ chữ kim thời mà phong đời tục đổi. Than ôi! Lượng sóng văn-minh tràn đập tới đâu thì nền luân-lý ngửa nghiêng tới đó.

Nếu Đạo-Trời không sớm mở lần ba, nền phong hóa mới cang- thường, sau vì đó mà hư hoại.

Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế vì đức háo sanh, không nỡ ngồi xem nhơn-sanh sa vào nơi tội lỗi

nên dụng quyền-diệu tiên-thiên giảng cơ giáo Đạo; hơn một năm trường tô vẽ biết bao lời châu tiếng ngọc. E dụng văn từ cao xa người thường không rõ lý, rồi ra dạy cũng như không, nên Đấng Chí-Tôn tiện dùng quốc-âm cho dễ hiểu.

Chư Đạo-Hữu nhập-môn sau thời kỳ ngưng cơ bút không hữu hạnh mà nghe đến lời vàng tiếng ngọc của Đức Đại-Từ-Bi. Nay Hội-Thánh trích lục những Thánh-Ngôn giảng cơ dạy Đạo, in làm hai bản để truyền bá cho mọi người thông hiểu.

Thiết tưởng, trong Đạo-Hữu, dầu xưa dầu mới, ai có Đạo-tâm mà không tiếp được Thánh-Ngôn này lại không hết dạ hoan nghinh?

Vậy xin chư Đạo-Hữu, chư Thiện-Nam, Tín-Nữ, hết lòng trân- trọng, vì là lời châu ngọc của Phật-Trời. Con nhân rảnh, nên lưu tâm đọc đến trước là rõ thông mối Đạo nhiệm màu sau để trau giồi đức hạnh của mình.

Nhà nào có Thánh-Ngôn là nhà đó treo được ngọn đèn thiêng-liêng tỏ rạng vậy.

TÒA-THÁNH TÂY-NINH

Hai mươi một tháng mười năm Đinh-Mão.

Hội-Thánh Căn Từ

NOEL 1925

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bò-Tát Ma-Ha-Tát

Giáo Đạo Nam Phương

Muôn kiếp có Ta nắm chủ quyền,

Vui lòng tu niệm hưởng ân Thiên

Đạo màu rưới khắp nơi trần thế,

Ngàn tuổi muôn tên giữ trọn biên.

Đêm nay, 24 Décembre phải vui mừng vì là ngày của ta xuống trần dạy Đạo bên Thái-Tây (Europe).

Ta rất vui lòng mà thấy đệ-tử kính mến ta như vậy. Nhà này sẽ đây ơn Ta (Nhà của M. C...). Giờ ngày gần đến, đợi lệnh nơi Ta.

Ta sẽ làm cho thấy huyền diệu đặng kính mến Ta hơn nữa.

CHIÊU KỲ TRUNG độ dẫn HOÀI sanh,

BẢN đạo khai **SANG QUÍ GIẢNG** thành;

HẬU ĐỨC TẮC CƯ Thiên Địa cảnh.

HƯỜN MINH MÂN đáo thủ đài danh.

(Mười hai chữ lớn trong ba câu trên là tên của mười hai người môn đệ trước hết là của Đức Ngọc-Hoàng-Thượng-Đế, còn ba chữ xiêng lớn trong câu chót là tên ba vị hầu đàn).

3 Janvier 1926

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bò-Tát Ma-Ha-Tát

THỦ CƠ - CHẤP BÚT

Thủ cơ hay là chấp bút phải để cho thần, tâm, tịnh mới xuất Chơn- Thần ra khỏi phách, đặng đến

hầu Thầy nghe dạy thì chấp thủ tuân theo chơn-thần nói lại mà viết ra, mừng-tượng như con đặt đẽ, con hiểu đặng vậy.

CHƠN-THẦN là gì?

Là nhị xác thân (périspít) là xác thân thiêng-liêng. Khi còn ở nơi xác phàm thì rất khó xuất riêng ra đặng, bị xác phàm kéo níu.

Cái Chơn-Thần ấy của các Thánh, Tiên, Phật là huyền diệu vô cùng, bất tiêu, bất diệt. Bậc chơn tu khi còn xác phàm nơi mình, như đắc đạo, có thể xuất ra trước buổi chết mà vân du thiên ngoại. Cái Chơn-Thần ấy mới đặng phép đến trước mặt thầy. Như chấp cơ mà mê, thì Chơn-Thần ra trọn vẹn khỏi xác. Thầy mới dạy nó viết chữ chi đó, nó đồ theo; Thầy nói tên chữ, xác nó cầm cơ viết ra ngoài, nói tên chữ trật, nó nghe đặng không chịu: Thầy buộc viết lại và rầy kẻ đọc trật ấy. Còn chấp bút, khi Thầy đến thì làm cho Thần con bắt định một lát, cho Thần xuất ra nghe Thầy dạy, còn tay con tuân theo mà viết, ấy là một phần của con, một phần của Thầy hiệp nút, mới thấu đáo Càn-Khôn, tinh thông vạn vật đặng.

Trước khi thủ cơ hay là chấp bút, thì phải thay y phục cho sạch sẽ, trang hoàng tắm gội cho tinh khiết; rồi mới đặng đến trước Bửu-Điện mà hành sự, chẳng nên thiếu sót mà thất lễ. Nếu chấp cơ phải để ý thanh bạch không đặng tưởng đến việc phàm. Tay chấp cơ cũng phải xông hương khử trược, tịnh tâm một lát, rồi phải để tinh thần tấn mà xuất ngoại xác đến hầu dạy việc. Phải có một chơn-linh tinh tấn mới mau nhiệm huyền diệu; phải trường trai mới đặng linh-hồn tinh tấn; phải tập tánh chí Thánh, Tiên, Phật

mới phò cơ dạy đạo cả chúng sanh. Kẻ phò cơ chấp bút cũng như Tương-Soái của Thầy để truyền Đạo cho thiên hạ. Các con đừng tưởng việc bút cơ là việc tầm thường. Còn việc truyền thần lấy điển quang, thì ai ai cũng có điển trong mình, nó tiếp điển ngoài rồi thần của nó viết ra, có khi trúng, có khi trật.

Vậy khi nào chấp cơ phải đợi lệnh Thầy rồi sẽ thi hành.

20 Février 1926

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bò-Tát Ma-Ha-Tát

MẤY NHÁNH RỜI SAU CŨNG MỘT NHÀ

Bừu tòa thơ-thới nở thêm hoa,

Mấy nhánh rời sau cũng một nhà,

Chung hiệp ráng vun nên Đạo-Dức,

ĐỘ HỒN NAY GỘI KHẮP NĂM CHÂU

Nguồn Tiên tâm Đạo để gì đâu?

Quyền phép Càn-Khôn một túi râu

Thoát xác xưa tăng tu vạn kiếp,

NGÀY THÀNH CHÁNH QUẢ CÓ BAO LÂU

Tìm hiền lắm lúc gieo nguồn Đạo,

Cải dữ đời phen cõi mạch râu,

Trần khổ đâu ai chơn muốn lánh,

Ngày thành Chánh-Quả có bao lâu?

Cái nhánh các con là nhánh chính mình Thầy làm chủ, sau các con sẽ hiểu.

Thầy vui muốn cho các con thuận hòa cùng nhau hoài, ấy là lễ hiến cho Thầy rất trân trọng. Phải chung lo cho danh Đạo Thầy.

Đạo Thầy tức là các con, các con tức là Thầy,

phải làm cho nhau đặng thế lực, đừng ganh gỗ nghe!
 Các con giữ phận làm tùy ý Thầy muốn, ngày sau sẽ

PHẢI NHIỀU MÁU THỊT MỚI ĐỒNG BÀO

*Vào vòng huynh đệ khá thương nhau,
 Một đức trời hơn một phẩm cao.
 Quyết chí Thiên-Đường mau bước tới,
 Phải nhiều máu thịt mới đồng bào.*

Các con phải hiểu rằng: Thầy, là huyền diệu thế nào? Cách dạy, Thầy buộc tùy thông minh mỗi đứa mà dạy. Dầu cho Thầy phạm tục cũng phải vậy; nếu đứa dở mà dạy cao kỳ, nó biết đâu mà hiểu đặng.

Thầy cấm không cho dị nghị việc người; nhứt là đạo-hữu của các con thì đừng phạm đến kẻ tội nghiệp; chi chi cũng phải nhớ quyết rằng có

CHẲNG QUAN ĐỒNG TÔNG MỚI MỘT NHÀ

*Chẳng quan đồng tông mới một nhà
 Cùng nhau một Đạo tức một cha,
 Nghĩa nhân đàng gọi thân trăm tuổi,
 Dạy lẫn cho nhau đặng chữ hòa.*

Thầy dặn các con một điều; nhứt nhứt đều đợi lệnh thầy chẳng nên lấy tứ riêng mà phán đoán chi hết. Phận sự trách-nhậm các con, Thầy đã định trước, song giờ ngày chưa đến; phải tuân theo lời Thầy, nghe!

Từ đây Thầy khởi sự dạy Đạo cho.....

Trên Bạch-Ngọc-Kinh có đủ Nam và Nữ; các con chó làm tướng là phân biệt. Có các đấng Nữ-Tiên, Nữ-Phật còn lớn quyền thế hơn Nam nhiều.

Trung... đã thọ mạng nơi thầy, con đi đâu Thầy theo đó; Lời Đạo- Đức trong miệng con nói ra,

ấy là lời của Thầy bố-hóa tâm trí con đặng đi truyền Đạo; tùy cơ mà dạy kẻ; một mình con đâu đủ sức mà phục người. Chẳng luận là Nam hay Nữ, bất kỳ là nước nào, nó muốn biết Đạo Lý con phải độ, biểu chúng nó đến nghe Thầy dạy, mới có thể nó tu-hành đặng; trước con không nên buộc chúng nó lắm.

Thầy nói một lần từ đây nhớ lấy: dầu cho đá, sắt, cây cỏ mà nghe đến Thánh-Ngôn nơi Thầy mà con nói ra, cũng hoan nghinh, hướng lựa là người,

GẦN GŨI SAU RA VẠN DẶM TRƯỜNG

*Đã thấy ven mây lối mặt dương
 Cùng nhau xúm xít dẫn lên đường
 Đạo cao phó có tay cao độ
 Gần gũi sau ra vạn dặm trường.*

Thầy đã hàng ngày nói với con rằng: Muôn việc chi Thầy đã bố- hóa vào lòng con. Như con tính điều chi, tức Thầy đã định rồi. Con không cần nặng lòng lo lắng. Đạo cốt để cho kẻ hữu duyên. Những kẻ nào đã làm môn đệ của "Tà-thần Tinh-quái" thì không thể gì làm môn đệ Thầy

LỄ CHÁNH TỰ NHIÊN CÓ LỄ TÀ

*Lễ chánh tự nhiên có lễ tà
 Chánh Tà hai lễ đoán sao ra;
 Sao ra Tiên Phật người trần tục,
 Trần tục muốn thành phải đến Ta*

... Những kẻ đã hưởng hết phúc hậu từ mấy đời trước, nay lại còn phạm Thiên-Điều, thì tội tình ấy thế chi giải nổi. Máy con biết luật hình thế gian còn chưa tư vị thay, hướng là Thiên-Điều thì tránh sao cho lọt? Dầu các con như vậy, thì Thầy cũng lấy oai linh ấy mà trừng- trị chó không tư vị bao giờ. Phải lo sợ

tội tình cho lắm; phải có sợ mới có giữ mình; phải biết sợ phải biết giữ mình, phải hiểu rõ rằng: "Thiên-Địa vô tu" đừng ý là "Đại-Từ-Phụ" mà lớn oai nghe các con.

23 Fevrier 1926

DAY TRẺ CON TOAN TRƯỚC DAY MÌNH

Day trẻ con trước toan day mình

Cái công giáo-hóa cũng đồng sinh

Đạo đời tua biết đời rằng trọng,

Một điểm quang-minh một điểm linh

Thi-Hứa Giáo-Tập

Nghĩa là: sắp nhỏ của con dạy, sau cũng nên người ở đời. Ấy là Đời. Nếu biết trọng Đời thì gắng dạy nó nên hiền.

Một điểm quang minh là một hồn người; là vật tối linh của Thầy trần trọng. Nếu con muốn làm lành thì gắng dạy mấy hồn ấy đặng hiền (Lời giải hai câu thi sau).

25 Fevrier 1926

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bò-Tát Ma-Ha-Tát

LÀM LỄ

Trung vô giữa bái lễ cho Thầy coi...

Con làm lễ trúng, song mỗi gạt, con nhớ niệm câu chú của Thầy: "Nam-Mô Cao-Đài Tiên-Ông Đại-Bò-Tát Ma-Ha-Tát."

Đại lễ là làm lễ ba lần:

Lần đầu dâng hương và hoa,

Lần giữa dâng rượu,

Lần chót dâng trà.

Phải chính mình con dâng các lễ ấy.

Khi bái lễ, hai tay con chấp lại, song phải để tay trái ấn TỶ, tay mặt ngửa ra nằm dưới, tay trái

BẬ Y PHỤC CHO TRÚNG

Từ đây (25-2-26) 13 tháng Giêng năm Bính-Dần, con phải may riêng một bộ áo lễ, tay rộng, cổ trịch, như áo Đạo, nhưng phải gài chín mối, màu xanh da trời. Con nhớ mang giày gai đặng hầu Thầy, còn

THẦY DẠY CÁCH LÀM LỄ

Lạy là gì?

Là tỏ ra bề ngoài, lễ kính trong lòng.

- Chắp hai tay lại là tại sao?

Tả là Nhựt, hữu là Nguyệt, vị chi Âm-Dương; Âm-Dương hiệp nhứt phát khởi Càn-Khôn, sanh sanh hóa hóa. Tức là Đạo.

- Lạy kẻ sống thì hai lạy là tại sao?

Là nguồn cội của nhơn-sanh lưỡng hiệp Âm-Dương mà ra. Ấy là Đạo.

- Vong phạm bốn lạy là tại sao?

Là vì hai lạy là của phần người, còn một lạy Thiên, một lạy Địa.

- Lạy Thân lạy Thánh thì ba lạy là tại sao?

Là lạy đấng vào hàng thứ ba của Trời, và cũng chỉ rằng lạy Tinh-Khí- Thần hiệp nhứt. Ấy là Đạo.

- Lạy Tiên lạy Phật thì chín lạy là tại sao?

Là tại chín Đấng Cửu-Thiên khai hóa.

- Còn lạy Thầy mười hai lạy là tại sao?

Các con không biết đâu?

Thập nhị Khai-Thiên là Thầy, Chúa cả Càn-Khôn Thế-Giái; nắm trọn thập nhị Thời-Thần vào tay; số

THÁNH TƯỢNG CON MẮT

... Chưa phải hỏi các con biết tại sao vẽ Thánh-Tượng "Con Mắt" mà thờ Thầy, song Thầy nói sơ lược cho hiểu chút đỉnh.

*Nhãn thị chủ tâm
Lưỡng quang Chủ Tế.
Quang thị Thần,
Thần thị Thiên,
Thiên giả, Ngã giả.*

Thần là khiếm khuyết của cơ màu-nhiệm từ ngày Đạo bị bế. Lập "Tam-kỳ Phổ-độ" này duy Thầy cho Thần hiệp Tinh-khí đặng đủ "Tam Bửu" là cơ màu-nhiệm siêu phàm nhập Thánh.

Các con nhớ nói vì cơ nào thờ con mắt THẦY cho chư Đạo Hữu nghe. Phẩm vị Thần, Thánh, Tiên Phật từ ngày bị bế Đạo, thì luật lệ hồi còn nguyên, luyện pháp chẳng đổi, song Thiên-Đình mỗi phen đánh tắng "Thần" không cho hiệp cùng "Tinh-khí."

Thầy đến đặng hườn nguyên Chơn-Thần cho các con đặng đắc Đạo.

Các con hiểu "Thần cư tại Nhãn", bố trí cho chư Đạo-Hữu con hiểu rõ. Nguồn-cội Tiên Phật do yếu nhiệm là tại đó. Thầy khuyên con mỗi phen nói Đạo hằng nhớ đến danh Thầy.

13 Mars 1926

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài
Tiên Ông Đại Bò-Tát Ma-Ha-Tát

SỰ HƯ THIẾT

Thầy cho các con biết trước đặng sau đừng trách rằng quyền hành Thầy không đủ mà kèm thúc trọn cả Môn-đệ.

Các con đủ hiểu rằng: Phàm muôn việc chi cũng có thiệt và cũng có đối; nếu không có thiệt thì làm sao biết đặng đối; còn không có đối, làm sao

SỰ THƯƠNG GHÉT

Thầy nói cho các con hiểu rằng: muốn xứng đáng làm Môn-đệ Thầy là khổ hạnh lắm. Hễ càng thương bao nhiêu thì Thầy lại càng hành bấy nhiêu. Như đáng làm môn-đệ Thầy thì Bạch-Ngọc-Kinh mới chịu rước, còn ngã thì cửa Địa-Ngục lại mời.

PHẢI RÁN GÌN GIỮ BỘ THIẾT GIÁP CỦA MÌNH

Bởi vậy cho nên Thầy chẳng vì ghét mà không lời khuyến dụ; cũng chẳng vì thương mà không sai quỹ đồ dành. Thầy nói trước cho các con biết mà giữ mình; chung quanh các con, dầu xa, dầu gần, Thầy đã thả một lũ hổ-lang ở lộn với các con. Thầy hằng xúi chúng nó thừa dịp mà cắn xé các con; song trước Thầy đã cho các con mặc một bộ thiết giáp, chúng nó chẳng hề thấy đặng là đạo đức của các con.

Vậy ráng gìn-giữ bộ thiết-giáp ấy hoài cho tới ngày các con hội hiệp cùng Thầy.

Nghe và ráng tuân theo.

Vĩnh-Nguyên-Tự, 7 April 1926

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài
Tiên Ông Đại Bò-Tát Ma-Ha-Tát

Giáo Đạo Nam Phương
Thích-Ca Mâu-Ni, thị ngã,
Thái-Thượng Ngươn-Thỉ thị ngã,
Kim viết Cao-Đài

8 April 1926

Thích-Ca Mâu-Ni Phật,
Chuyển Phật-Đạo
Chuyển Phật-Giáo,
Chuyển Phật-Tăng quy nguyên Đại-Đạo tri

hồ chư chúng sanh!

Khánh hỉ! Khánh hỉ! Hội đắc Tam-kỳ Phổ-độ;
chư Thần, Thánh, Tiên, Phật đại hỉ phát đại tiểu. Ngã
vô lự tam đồ chi khổ. Khả tụng giáo Ngọc Đế Viết
Cao-Đài Đại Bồ Tát Ma Ha Tát.

CAO-ĐÀI

Lịch con nghe Phật Như-Lai nói chưa?

- Tam-kỳ Phổ-độ là gì?

Là Phổ-độ lần thứ ba,

- Sao gọi là Phổ-độ? Phổ-độ nghĩa là gì?

Phổ là bày ra.

Độ là cứu chúng sanh.

- Chúng sanh là gì?

Chúng sanh là toàn cõi nhân loại, chớ không
phải là lựa chọn một phần người, như ý phàm các con
tính rồi.

- Muốn trọn hai chữ Phổ-độ phải làm thế
nào?

Phải bày bửu-pháp chớ không đặng dấu nữa.

Nghe và phải tuân theo.

Lịch, con phải mặc y phục như Trung, mà

màu hồng.

22 et 23 April 1926, 11 và 12 tháng 3 năm

Bính Dần.

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bồ-Tát Ma-Ha-Tát

THẦY DẠY CUỘC SẮP THIÊN PHONG

Ba con nghe dạy cuộc sắp Thiên-Phong.

Các con có vui không?

Đạo phát trễ một ngày là một ngày hại
nhơn-sanh.

Thầy nôn nóng nhưng mà Thiên-cơ chẳng
nghịch đặng, nên phổ- thông trác-trở, vậy thì ba con
(Trung, Cư, Tắc) cứ sắp đặt thế này:

Trung nghe: Con dời bài vị của Lý-Bạch để
dưới tượng Thầy; con dọn dẹp trong hết, để một cái
ghế, kê một bên trang thờ; rồi để trên một cái ghế lớn
đặng làm ngôi giáo Tông; ba cái nữa để sắp hàng theo
ở dưới, đặng làm ngôi cho ba vị Đầu-Sư. Con phải
bao bốn cái ghế ấy cho tinh khiết, con đem Thiên-
Phục Giáo-Tông mà để nơi ghế ở trên. Còn bộ
Thượng-Thanh thì để giữa; bộ Ngọc-Thanh bên Hữu,
còn ghế bên tả con phải viết một miếng giấy đề chữ
"THAI" cho lớn mà dán lên chỗ dựa.

Ngay chỗ bàn ngự của Thầy, phải để một cái
ghế, trước ngôi ba vị Đầu-Sư, vọng một bài vị, biểu
Lịch viết như vậy:

"CỬU THIÊN CẢM ỨNG LÔI THINH PHỔ
HOÁ THIÊN TÔN." Lại vẽ thêm một lá buà "KIM
QUANG TIÊN" để thông ngay ở giữa, ai ai ngó vào
cũng đều thấy đặng.

Bàn Thầy giáng cơ thì để trước vọng Ngũ-Lôi, khi giáng cơ rồi thì dời đi cho trống chỗ đặng nhị vị Đầu-Sư quỳ mà thề.

Con lại để thêm một cái bàn giữa bên cửa sổ, đặng trước ngó vô.

Cư, nghe dặn: Con biểu Tắc tắm rửa sạch sẽ (xông hương cho nó) biểu nó lựa một bộ quần áo tây cho sạch sẽ, ăn mặc như thường đội nón...

Cười....

Đáng lẽ nó phải sấm khôi,giáp như hát bội, mà mắc nó nghèo, Thầy không biểu.

Bắt nó đứng trên, ngó mặt ngay ngôi Giáo-Tông, lấy chín tác vải điều đắp mặt nó lại...

Lịch, con viết một lá phù Giáng-Ma-Xử đưa cho nó cầm. Các con, phải cho thanh tịnh kể từ ngày nay, diệt tận phạm tâm chớ như một điểm, thì ngày ấy thề mới đặng.

Cư, khi đem Ba bộ Thiên-Phục đến vọng trên ba cái ngai thì con phải chấp bút bằng nhang như mọi lần đặng Thầy trấn trong ba bộ Thiên-Phục và ba ngai ấy, rồi mới kêu hai vị Đầu-Sư đến quỳ trước Bửu-Ngai của nó, đặng Thầy vẽ phù vào mình, khi hai vị Đầu-Sư vái rồi,phải đến trước Bửu-Điện của Thầy mà làm lễ (mười hai lạy) và trước ngôi Giáo-Tông (chín lạy) rồi biểu Giảng xướng lên:

"Phục vị" thì hai người leo lên ngôi.

Cả hết thầy Môn-Đệ phân làm ba ban,đều quỳ xuống biểu Tắc leo lên bàn,con chấp bút bằng nhang, đến bàn Ngũ-Lôi đặng Thầy triệu nó đến rồi mới tới trước mặt Tắc đặng Thầy trực xuất chơn-thần nó ra: nhớ biểu Hậu. Đức xông hương tay của chúng

nó, như em có giựt mình té thì đỡ.

Rồi biểu hai vị Đầu-Sư xuống ngai,quỳ đến trước mặt Ngũ-Lôi, hai tay chấp trên đầu quỳ ngay bùa (Kim-Quang-Tiên) mà thề như vậy:

"Tôi là Lê Văn Trung tự Thiên Ân là Thượng-Trung-Nhựt và Lê Văn Lịch tự Thiên Ân là Ngọc-Lich-Nguyệt, thề Hoàng-Thiên, Hậu- Thổ, trước Bửu-Pháp Ngũ-Lôi rằng làm trọn Thiên-đạo má điều-dắt cả mấy em chúng tôi đều là Môn-Đệ của Cao-Đài Ngọc-Đế; nhứt nhứt do lệnh Thầy phân định, chẳng dám chuyên quyền mà lập thành tả đạo; như ngày sau hữu tội thì thề có Ngũ-Lôi tru diệt."

Đến bàn Vi-Hộ Pháp cũng quỳ xuống,vái y vạy đều câu sau như vậy:

"Như ngày sau phạm Thiên-Điều, thề có Hộ-Pháp đọa Tam-đồ bất năng thoát tục."

Rồi mới biểu Giảng-xướng lại nữa "Phục-Vị" thì nhị Đầu-Sư trở lại ngôi trên ngai, chư Môn-đệ đều đến lạy mỗi người hai lạy.

Tới phiên các Môn-đệ, từ người đến bàn Ngũ-Lôi mà thề rằng:

"Tên gì?..... Họ gì?..... Thề rằng: Từ đây biết một Đạo Cao-Đài Ngọc-Đế, chẳng đổi dạ đổi lòng, hiệp đồng chư Môn-đệ, gìn luật lệ Cao-Đài, như sau có lòng hai thì Thiên-tru, Địa-lục."

Tới trước bàn Hộ-Pháp, cũng thề như vậy, rồi mới đến lạy nhị vị Đầu-Sư.

24 April 1926

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài
Tiên Ông Đại Bò-Tát Ma-Ha-Tát

NGŨ CHI ĐẠI ĐẠO

Vốn từ trước Thầy lập ra Ngũ chi Đại-Đạo là:

Nhơn-đạo
Thần-đạo
Thánh-đạo
Tiên-đạo
Phật-đạo

Tuỳ theo phong hoá của nhân loại mà gầy Chánh-Giáo, là vì khi trước Càn-vô đặc khán, Khôn vô đặc duyệt, thì nhơn-loại duy có hành đạo nội tư phương

QUI NGUYÊN PHỤC NHỨT

Còn nay thì nhơn-loại đã hiệp đồng. Càn-Khôn dĩ tận thức, thì lại bị phần nhiều đạo ấy mà nhơn-loại nghịch lẫn nhau: nên Thầy mới nhứt định quy nguyên phục nhứt. Lại nữa, trước Thầy lại giao Chánh- Giáo cho tay phàm, càng ngày lại càng xa Thánh-Giáo mà làm ra cuộc Phàm- Giáo. Thầy lấy làm đau đớn, hằng thấy gần trót mười ngàn năm, nhơn-loại phải

THẦY KHÔNG GIAO CHÁNH GIÁO CHO TAY PHÀM NỮA

Thầy nhứt định đến chính mình Thầy độ rồi các con, chẳng chịu giao Chánh-Giáo cho tay phàm nữa. Nhưng mà buộc phải tập Chánh-thể, có lớn nhỏ đặng để thế cho các con dìu-dắt lẫn nhau, anh trước em

LẬP CHÁNH THỂ

Vì vậy Thầy mới lập ra có một phẩm Giáo-Tông nghĩa là anh cả, ba phẩm Đâu-Sư, nghĩa là Giáo-Hữu. Chẳng đặng một ai dưới thế này còn đặng

phép nói rằng thế quyền cho Thầy mà trị phần hồn của nhơn-loại. Ai có đức hạnh lớn thì mới ngồi đặng địa vị thầy ban thưởng. Còn cả Môn-đệ ai cũng như ai, không đặng gây phe, lập đảng; những kẻ nào phạm tội thì Thầy trục xuất ra ngoài, cho khỏi đều rối loạn.

Đêm 25 rạng mặt 26 April 1926,

14 rạng mặt rằm tháng ba, năm Bính-Dần.

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bò-Tát Ma-Ha-Tát

Giáo Đạo Nam Phương

Kim triều dĩ đảo Thiên-Trung-Quang,

Ám hiệu thế tình tánh đức nan;

Chỉ đài thời lai Quang minh tự,

Tả ban thiếu đức, Hữu ban mang.

Đức, Hậu, phong vi tiên-đạo phò cơ Đạo-Sĩ.

Cư, phong vi Tá-Cơ Tiên-Hạt Đạo-Sĩ.

Tắc, phong vi Hộ-giá Tiên-đồng tá-cơ Đạo-Sĩ.

Trung, Lịch, đã thọ sắc, cứ tước vị mà theo lệnh sắc mạng Ta.

Kỳ, phong vi Tiên-Sắc-Lang-Quân Nhâm-Thuyết-Đạo Giáo-Sư.

Bản, phong vi Tiên-đạo Công-Thần Thuyết-Đạo-Sư.

Cư, tuân theo lời Thầy truyền mà thi hành.

Trường-Sanh-Tự (Cần-Guộc)

Dimanche 30 Mai 1926, 19 tháng Tư năm Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bồ-Tát Ma-Ha-Tát
Giáo Đạo Nam Phương

Khi nhập đàn người ta đến coi đông không được tinh khiết nên người chủ đàn đuổi bắt ra, (Thầy giảng cơ quở).

Thầy chẳng hiểu thế nào chư Môn-đệ ám muội, dường ấy? "Chiêu kỳ trung độ dẫn hoài sanh" là nghĩa gì? Dầu cho trẻ con trong bụng cũng phải độ; sao các con lại đuổi các thiện-nam tín-nữ?

CHUYỂN PHẬT GIÁO (TỰA)

Chư chúng sanh nghe:

Từ trước Ta giảng sanh lập Phật-Giáo gần sáu ngàn năm thì Phật-đạo chánh truyền gần thay đổi. TA hằng nghe chúng sanh nói Phật giả vô ngôn. Nay nhứt định lấy huyền diệu mà giáo-đạo, chớ không giảng sanh nữa, đặng chuyển Phật-Giáo lại cho hoàn toàn.

Dường này, từ đây chư chúng sanh chẳng tu bị đọa A-Tỳ, thì hết lời nói rằng: "Phật-Tông vô giáo", mà chối tội nữa.

Ta nói cho chúng sanh biết rằng: Gặp Tam-kỳ Phổ-độ này mà không tu, thì không còn trông mong siêu rồi.

Tại đây là một nơi Ta khởi chế sự "Tế-lễ thờ phượng" lại.

Bổn hội nghe:

Giữa chùa gần hai trang thờ Quan-Âm Bồ-Tát và Quan-Thánh Đế-Quân, phải lập ra một điện để Thánh-Tượng Ta ở giữa. Bên mặt Ta để tượng Quan-Âm, bên trái thì tượng Quan-Đế: còn chư Tiên, chư Thánh, chư Phật để hàng dưới. Xưng hiệu chùa là

Ngọc Hoàng Tự.

Lundi 31 Mai 1926, 20 tháng tư năm Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bồ-Tát Ma-Ha-Tát

Giáo Đạo Nam Phương

Trung con phải lên nhà G... bây giờ mà xem-sóc sắp đặt sự thờ phượng theo bây giờ, cho tới ngày tác thành Tân-Luật.

NÓI VỀ THÁNH TÂM

Thánh-tâm dầu phải chịu khổ trần đi nữa, thì chất nó cũng vẫn còn. Các con khác hơn kẻ phàm là duy tại bấy nhiêu đó mà thôi. Kẻ phàm dầu ly hương thuở ấu-xuân đi nữa, lòng hằng hoài vọng. Chớ Thánh dầu bị đọa trần, lòng hãy còn nhớ hoài nơi Tiên-Cảnh. Nếu chẳng vậy, ai có dám ra ưng thuận hạ thế cứu đời? Con chỉ tu mà đắc đạo. Phải ngó đến hằng ức, thiên vạn kẻ nhơn-sanh chưa đặng khỏi luân hồi, để lòng từ bi độ rồi kéo tội nghiệp.

Hội Phước-Tự Cần-Giuộc

Samedi 5 Juin 1926, Mừng năm tháng tư

Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bồ-Tát Ma-Ha-Tát

Giáo Đạo Nam Phương

Cư, đọc "Thánh-Ngôn".

Tắc, tụng "Nhơn-Quả".

Thích-Ca Như-Lai thị Ngã, dục cứu chúng sanh, tá danh Cao-Đài Đại-Bồ-Tát. Nhữ tri hồ?

Hữu ngã đô Thái-Đầu Sư tại thử.

Nhĩ vô thức luyện Đạo, Ngã phái Ngọc-Đầu-Sư chi giáo thọ Bửu-pháp.

Tam thập tứ vị Chúng-Sơn bất tri chơn lý luyện thành. Ngã vi Chủ- Khảo giáo-hoá. Khả tuân Ngã mạng.

ĐẠO PHẬT ĐÃ THẤT KỲ TRUYỀN

Thích-Ca Như-Lai

Kim viết: Cao-Đài Tiên-Ông Đại Bồ-Tát

Chư-Sơn nghe dạy:

Vốn từ Lục-Tổ thì Phật Giáo đã bị bế lại, cho nên tu hữu công mà thành thì bất thành; Chánh Pháp bị nơi Thần-Tú làm cho ra mất Chánh Giáo, lập riêng pháp-luật buộc mỗi Đạo-Thiền.

Ta vì luật lệnh Thiên mạng đã ra, cho nên cam để vậy, làm cho Phật- Tông thất chánh có gần ba ngàn năm nay. Vì Tam-kỳ Phổ-độ, Thiên- địa hoàng khai; nơi "Tây phương Cực-lạc" và "Ngọc-Hư-Cung" mật chiếu đã truyền siêu rồi chúng sanh. Trong Phật-Tông Nguyên-Lý đã cho hiểu trước đến buổi hôm nay rồi; tại Tăng Đò không kiếm chơn lý mà hiểu.

Lắm kẻ đã chịu khổ hạnh hành Đạo... Ôi! Thương thay! Công có công mà thưởng chưa hề có thưởng, vì vậy mà TA rất đau lòng.

TA đến chẳng phải cứu mình chư Tăng mà thôi; vì trong thế hiểm bậc Thần, Thánh, Tiên, Phật, phải

KỲ PHỔ ĐỘ NÀY LẦN CHÓT

Chư tăng, chư chúng-sanh hữu căn, hữu kiếp, đặng gặp kỳ Phổ- độ này là lần chót; phải rán sức tu hành, đừng mơ mộng hoài trong giả luật. Chư-Sơn đắc Đạo cùng chẳng là do nơi mình hành Đạo. Phép

hành Đạo Phật-Giáo, dường như ra sái hết, tương tự như gần biến "Tả-Đạo-Bàn-Môn". Kỳ truyền đã thất. Chư-Sơn chưa hề biết cái sai ấy do tại nơi nào; cứ ôm luật Thần-Tú thì đương mong mỗi về Tây-Phương mà cửa Tây-Phương vẫn cứ bị đóng, thì cơ thành chánh quả do nơi nào mà biết chắc vậy. Ta đã đến với huyền diệu này, thì từ đây Ta cũng cho Chư-Tăng dùng huyền diệu này mà học hỏi; ngày sau thì đừng đổ tội rằng vì thất học mà thất kỳ truyền, Chư- Tăng từ đây chẳng đặng nói Phật giả vô ngôn nữa.

Mardi 8 Juin 1926, 26 tháng tư Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

ĐÀN TƯ CHO HAI NGƯỜI LANGSA

HẦU

(Hai người Langsa hầu đàn)

Ce n'est pas ainsi qu'on se présente devant Dieu.

Cao-Đài, Le Très Haut.

Ô! Race bénite! Je vais satisfaire ta curiosité. Humains, savez-vous d'où vous veniez?

Parmi toutes les créatures existant sur ce globe terrestre, vous êtes les plus bénis; je vous élève jusqu'à Moi en esprit et en sagesse. Vous avez toutes preuves pour vous reconnaître par promotion céleste.

Le Christ est venu parmi vous. Il versait son saint sang pour la ré- demption. Que profit avez-vous pendant presque deux mille ans de son absence? Vous préchez son Évangile sans même le comprendre. Vous dénaturez la signification de sa sainte doctorine. L'humanité souffre des vicissitudes de tous

ses apôtres. Ils n'ont pas su suivre le même chemin du calvaire de leur Maître.

Le trône le plus précieux du monde est celui du premier de ses disciples.

Cette doctrine, au lieu d'apporter à l'humanité la paix et la concorde, lui apporte la dissension et la guerre.

Voilà pourquoi je viens vous apporter moi-même la paix tant promise. Le Christ ne revient qu'ensuite.

Au revoir.... Vous apprendre encore beaucoup de choses après de mes disciples.

Bản dịch ra Việt Ngữ

Mardi 8 Juin 1926, 26 tháng tư Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Giáo Đạo Nam Phương

(Hai người Langsa hầu đàn)

Không phải cách châu Trời như thế.

Thăng

TÁI-CẦU.

Cao-Đài, Đấng cao cả.

Hỡi này dân-tộc có diễm phúc: Thầy sẽ làm thỏa mãn tánh hiếu-kỳ của con. Là loài người, các con có biết tự đâu các con đến chẳng?

Trong vạn-vật hiện hữu trên quả địa-cầu này, các con là kẻ được ban ân huệ nhiều hơn cả. Thầy đem các con đến tận Thầy, bằng cả tinh thần lẫn trí-huệ. Các con có đủ bằng chứng để tự biết mình do sự thăng phẩm-vị thiêng-liêng.

Chúa cứu thế đã đến với các con. Người đã

phải chịu đổ máu Thánh để chuộc tội cho loài người. Trong 2000 năm vắng mặt Người, các con đã làm gì hữu ích? Các con truyền-bá đạo Người, nhưng chính các con cũng không hiểu chi cả. Các con lại làm sai-lạc bản-chất tôn-chỉ của nền Thánh-giáo. Nhân-loại phải chịu đau khổ vì sự biến thể của các Thánh Tông-Đồ.

Chiếc ngai quý-báu nứt trên thế gian này hiện là chiếc ngai của vị đệ nhất cao-đồ của Người. Giáo-lý ấy đáng lẽ phải đem lại hòa bình và tương-ái cho loài người, nhưng trái lại nó gây mầm chia rẽ và chiến tranh.

Bởi thế, nên nay chính Thầy phải đến để đem lại cho các con nền hoà bình đã từng hứa hẹn. Rồi đây Chúa cứu-thế sẽ trở xuống sau. Thầy già từ các con. Các con sẽ còn học-hỏi nhiều việc khác nữa với mấy vị Môn-đồ của Thầy.

27 Juin 1926, 18 tháng 5 Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

NGỌC HOÀNG SÁM

Nhơn, con phải khởi sự kể từ ngày nay cho tới ngày Ngọc-Đàn Vĩnh-Nguyên-Tự tập nhạc đủ lại hết. Như nhập lễ thì đừng đánh trống Bác-Nhã, mà đánh Ngọc-Hoàng-Sám, nghĩa là mỗi hồi mười hai tiếng,

NGHI TIẾT CUNG ĐÀN

Khi nhập lễ xướng "Khởi-Nhạc", thì phải đánh trống và đờn bảy bài cho đủ.

Chùng hiến lễ, phải đờn Nam-Xuân ba bài, vị Lễ Sanh phải hiến lễ bảy lá, đi chữ Tâm. Tối khi thài, thì đờn "Đảo-Ngũ-Cung", rồi con lại bắt đầu đờn lại,

cho chư Môn-đệ tụng kinh.

Lịch, Tân -Luật con lập, có Thầy giảng đủ lễ hết, vậy con truyền cho chư Môn-đệ, đặng chúng nó y theo mà hành lễ.

Nghiã, con phải học xướng cho thuộc lòng.

Biểu Đức cũng vậy. Ba con phải nhớ lời thầy dặn cho kỹ nghe.

Mấy đứa con là: Nghiã, Hậu, Tràng, Cư, Tắc, Sang đều mặc đồ trắng, hầu theo thứ lớp như vậy:

Nghiã, Đức đứng xướng ngoài, là tại bàn thờ Hộ-Pháp, rồi Hậu, Tràng đứng cặp kế đó; kế ba con, sau rốt hết; Tắc giữa, Cư mặt, Sang trái.

Còn ba bàn thờ trong thì biểu Lịch lập lại như vậy:

Giữa Thượng-Đàn

Hữu Ngọc-Đàn.

Tả Thái-Đàn.

Còn Thánh-vị của chư Môn-đệ đã dĩ vãng thì tùy theo phái nó mà sắp kế theo bàn thờ Thầy.

Kỳ, Kim hầu xướng nội, là tại bàn thờ trong, biểu chúng nó đứng như vậy:

Kỳ bên mặt, Kim bên trái.

Còn Bản, Giỏi, một cặp lễ sanh đầu, đi giữa với một cặp nữa, là Tỷ với Tiếp;

Tả thì Nhơn với Tường, hữu thì Giảng với Kinh.

Lập ngoài cho đủ ba bàn vọng đều để chư Lễ-Sanh hầu. Chừng nào nội xướng, thì để cho Lễ-Sanh điện lễ, cúng vật thì để sẵn ngoài ba bàn; chừng Lễ-Sanh xướng, thì đem vô cho mấy vị Chức-Sắc hiến lễ.

Trung, con phải cậy hai vị Lão Thành Minh-Đường hầu trong, đặng tiếp lễ Thượng-Đàn; Ngọc-Đàn thì Kính và Chương, còn Thái-Đàn, ngày ấy thầy lựa.

Cười...

Minh, Thầy sẽ dạy nó đến.

Cười...

Ba bàn ngoài, thì mỗi bàn phải có hai viên chức-sắc hiến lễ.

Tương và Tươi tại giữa Thượng-Đàn.

Muôi và Vân, bên Ngọc-Đàn, còn Thái-Đàn ngày ấy Thầy định.

Cười...

Bản đứng dậy, Thầy về đi chữ Tâm là sao, rồi Thầy mới dạy tiếp đặng.

(Phét trước mấy dấu ngón chơn mặt, dơ lên, phét qua một cái, đặng làm cái chấm... Đứng hai chơn cho ngang nhau... Con phét đi, đứng thụt lại).

Cư, con đi cho nó coi con.

Các con coi thầy đi đây nè.

Hiếu, lấy nước con.

Con đi thế nào thành hai chữ Tâm lộn ngược như vậy.

Cư đi trúng, đi lại nữa con.

Cư giỏi con, phải vậy, như con muốn cho ra bộ lịch sự, thì khi chấm gót, con nhún bộ xuống một chút.

Cười...

Giỏi, Bản... Thầy tiếp.

Đọc lại, Nghiã.

Như Ngoại xướng điện "Trà" "Quy", chức-sắc

đồng quì dựng trà lên khỏi đầu. Một cặp Lễ-Sanh đầu ở giữa hầu, đặng cầm Song-đăng bước lên. Khi xướng "Quì", thì cũng phết chơn trái, đá chơn mặt, quỳ xuống cho đều với ba cặp Lễ-Sanh kia, chùng trống nhạc đổ thì lần lần đứng dậy cho đều, day mặt vào Bửu-Điện.

... Phải vậy con... Hễ đứng dậy rồi, xây mặt vào Chánh-Điện, để song-đăng và cúng vật xuống ngay ngực; chùng trống đổ lần thứ nhì, cung lên; nhạc lại khởi, thì xem nhịp mà đi bảy lá; chùng ấy Thầy dặn Nhơn nó nhịp lại cho các con đi.

Cười...

Con Trung, con phải giữ y như nghi tiết mà hành lễ.

5 Juillet 1926

TRƯỜNG CÔNG ĐỨC

K..... Nghe Thầy dạy con.

Người ở dưới thế này, muốn giàu có phải kiếm phương thế mà làm ra của. Ấy là về phần xác thịt. Còn Thần, Thánh, Tiên, Phật muốn cho đắc đạo phải có công quả.

Thầy đến đô rồi các con là lập thành một trường công đức cho các con nên đạo. Vậy đắc Đạo cùng chẳng là nơi các con muốn cùng chẳng muốn. Thầy nói cho con nghe. K... ôi! Nếu chẳng đi đến trường Thầy lập mà đoạt thủ địa vị mình, thì chẳng đi nơi nào khác mà đắc đạo bao giờ. K... con ôi! - Cửa Bạch-Ngọc-Kinh ít kẻ, chớ chốn A-Tỳ vốn nhiều người. Con liệu mà hành đạo. Thầy thương con chùng nào, ngày sau con càng ăn-năn tiếc chùng này.

Thầy đã hiểu lòng con ăn năn sám hối, nên Thầy đã tha tội trước cho con rồi.

Phận sự con rất lớn, tại Ngọc-Đàn con sẽ thọ lĩnh.

15 Juillet 1926

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

PHÉP TRẤN ĐÀN

Cư, Tắc, con phải đem bốn đứa nhỏ theo, rồi kiếm thêm tám đứa nữa, chia ra mỗi hướng là ba đứa, con để:

An..... Đông.

Bích.....Tây.

Tri..... Nam

Hoàng.....Bắc.

Biểu chúng nó cầm mỗi đứa một cây cờ nhỏ, phải làm thế này: Xanh, Đỏ, Trắng, Vàng, Đen, mỗi hướng ba cây. Trung ương ba đứa bày cầm. Như làm cờ vải chẳng kịp, thì mua giấy màu; bề dài cờ: chín tấc tây, bề ngang ba tấc tây, cắt xéo xuống... Nghe và tuân theo.

Khi sắp đặt rồi, Cư, con sắp bút bằng nhang cho thầy trấn. Con biểu Vân, khi trấn rồi, nó ở trong cho tới mãn lễ; nếu bước ra ngoài, về diên đi mà chớ.

Biểu sắp nhỏ đại tịnh; Tắc nghe, con phải ngó chùng chúng nó luôn luôn.

Biểu Lịch phát cờ cho sắp nhỏ, vì nó phải có đọc câu chú.

Samedi 17 Juillet 1926, 8 tháng Sáu Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bò-Tát Ma-Ha-Tát

DẠY LẬP PHÁI NỮ

Đường-thị! Thầy giao phe nữ cho con lập thành. Chẳng phải vì đờn bà mà sớm nôi cơm, chiều trã cháo hoài.

Phần các con truyền đạo kỳ Phổ-độ này cũng lắm nặng nề; bao nhiêu Nam tức bao nhiêu Nữ; Nam biết thành Tiên Phật, chớ Nữ lại không sao? Thầy đã nói Bạch-Ngọc-Kinh có cả Nam và Nữ, mà phần nhiều Nữ lấn quyền thế hơn Nam nhiều.

Vậy con phải tuân lệnh Thầy mà lập thành Nữ phái. Nghe và tuân, Thầy hằng ở bên con, lo chung cùng con; con chớ ngại.

H... Thầy giao Nữ-Phái cho con rộng quyền dạy dỗ làm chủ, chớ Thầy thân đến mà giao cho con, trách nhiệm con Thầy sẽ chia bớt với.

Ngọc-Đàn (Cần-Giuộc)

17 Juillet 1926, 8 tháng Sáu Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viêt Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bồ-Tát Ma-Ha-Tát

PHÁI TRAI GIÁI

Hỉ chư Môn-đệ, chư Ái-Nữ

Đại-hỉ! Đại hỉ!

Ngọc-Đầu-Sư khả tu truyền Pháp, thuyết

Đạo.

Kẻ nào trai giải đặng mười ngày đồ lên, thọ bửu-pháp đặng.

Chư Môn-đệ phải trai giải.

Vì tại sao?

Chẳng phải Thầy còn buộc theo cựu luật, song luật ấy rất nên quý báu, không giữ chẳng hề

thành Tiên, Phật đặng.

NHỊ XÁC THÂN

Mỗi kẻ phàm dưới thế này đều có hai xác thân: Một phàm gọi là corporel. Còn một thiêng liêng gọi là spirituel. Mà cái thiêng liêng do nơi cái phàm mà ra, nên gọi nó là bán hữu hình, vì có thể thấy đặng mà cũng có thể không thấy đặng.

Cái xác vô hình huyền diệu thiêng-liêng ấy do nơi Tinh-Khí-Thần mà luyện thành.

Nó nhẹ nhàng hơn không khí.

Khi nơi xác phàm xuất ra, thì lấy hình ảnh của xác phàm như khuôn in rập. Còn khi đắc đạo mà có Tinh-Khí, không có Thần, thì không thể nhập mà hằng sống đặng.

Còn có Thần không có Tinh-Khí thì khó hườn đặng Nhị-xác-Thân.

Vậy ba món ấy phải hiệp mới đặng.

Nó vẫn là chất tức hiệp với không-khí Tiên-Thiên, mà trong khí Tiên-Thiên thì hằng có điển quang. Cái chơn-thần buộc phải tinh tấn, trong sạch mới nhẹ hơn không khí ra khỏi ngoài Càn-Khôn đặng.

Nó phải có bốn nguyên Chí-Thánh, Chí-Tiên, Chí-Phật mới xuất Thánh, Tiên, Phật đặng.

Phải có một thân phàm tinh-khiết mới xuất Chơn-Thần tinh khiết.

Nếu như các con còn ăn mặn luyện Đạo rũi có ấn chứng thì làm sao mà giải tán cho đặng.

Như rũi bị hườn, thì đến khi đắc Đạo, cái trực khí ấy vẫn còn, mà trực khí thì lại là vật chất tiếp diễn (bon conducteur d'électricité) thì chưa ra

khỏi lần không khí đã bị sét đánh tiêu diệt. Còn như biết khôn thì ẩn núp tại thế mà làm một bậc Nhân Tiên, thì kiếp đọa trần cũng còn chưa mãn.

Vì vậy Thầy buộc các con phải trường trai mới đặng luyện Đạo.

Jeudi 22 Juillet 1929, 13 Tháng Sáu Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài
Tiên Ông Đại Bò-Tát Ma-Ha-Tát

SỰ HẰNG SỐNG

Sự chết, thường thế gian gọi chết là hết, là vì dốt không biết Đạo nên tưởng lầm.

Khấp trong nhân loại trong mặt Địa-Cầu này, phần đông vì kính thờ Tà- quái mà Tà-quái vốn chứa sự chết thì tức nhiên chúng nó ở trong vòng sự chết là phải tiêu diệt, thì biết bao giờ biết đặng sự hằng sống là gì... Cười... Nếu Thầy không đến kịp, thì các con cũng vẫn bị trong vòng sự chết.

Tà mị cũng như một hạt lúa bị hãm mà thúi, thì thế nào mọc đặng mà sanh bông trở trái.

Còn bậc chơn tu tử như một hạt giống tốt, hễ gieo xuống thì cây lên, cây lên thì trở bông, trở bông rồi sanh trái, mà biến biến sanh sanh càng tăng số. Vì vậy mà các con phải bỏ xác trần, mà bông trái thiêng-liêng các con sanh hoá chơn-thần; chơn-thần lại biến hằng muôn thêm số tăng lên hoài. Ấy là Đạo. Bởi vậy một chơn-thần Thầy mà sanh hoá thêm chư Phật, chư Tiên, chư Thánh, chư Thần và toàn cả Nhơn-loại trong Càn-Khôn Thế Giới; nên chi các con là Thầy, Thầy là các con.

Như kẻ bên Phật Giáo hay tặng Nhiên-Đặng là Chương-Giáo; Nhiên-Đặng vốn sanh ra đời Hiên-Viên Huỳnh-Đế.

Người gọi Quan-Âm là Nữ-Phật-Tông, mà Quan-Âm vốn là Từ- Hàng-Đạo-Nhân biến thân. Từ-Hàng lại sanh ra lúc Phong Thân đời nhà Thương.

Người ta gọi Thích-Ca-Mậu-Ni là Phật-Tổ. Thích-Ca vốn sanh ra đời nhà Châu.

Người ta gọi Lão-Tử là Tiên-Tổ-Giáo, thì Lão-Tử cũng sanh ra đời nhà Châu.

Người gọi Jésus là Thánh-Đạo Chương-Giáo, thì Jesus lại sinh nhằm đời nhà Hôn.

Thầy hỏi vậy chớ ai sanh ra các Đấng ấy?

Khí-Hư-Vô sanh có một Thầy. Còn mấy Đấng Thầy kể đó, ai sanh? Ấy là Đạo. Các con nên biết.

Nếu không có Thầy thì không có chi trong Càn-Khôn Thế-Giới này; mà nếu không có Hư Vô chi khí thì không có Thầy.

Dimanche 25 Juillet 1926, 16 Tháng Sáu Bính Dần

PHẬN SỰ LỄ SANH

Cười...

T... Con coi mặc Thiên-Phục có xấu gì đâu con?

Một ngày kia sắc phục ấy đời sẽ coi quý trọng lắm. Con ôi! Con có biết những điều ấy bao giờ.

Cười...

Mấy đứa Lễ Sanh cốt để sắp đặt sự nghiêm trang trong đàn cầu Thầy, chớ chẳng phải duy để đi

lễ mà thôi, mỗi đại đàn phải đủ mặt; chúng nó phải ăn mặc trang-hoàng, hai đứa trước, hai đứa sau, xem sắp-đặt sự thanh tịnh. Thầy dạy các con như đàn nội chẳng nghiêm, Thầy không giảng, ba con

ĐỐI DỮ RA HIỀN

Tr...,L...,K...,T... nghe:

Bốn con đã mang nơi mình mỗi đứa một cái trách nhiệm chẳng phải nhỏ. Thử nghĩ lập một nước còn dễ hơn dạy một người dữ đặng hiền, huống chi trong Tam-kỳ Phổ-độ này các con phải độ rỗi cả nhơn loại khắp cả năm Châu, thì trách nhiệm ấy lớn lao là bực nào? Cái hạnh và cái đức của các con nó phải phù hợp với cái trách nhiệm mới đặng. Các con là đèn và gương soi của nhơn-loại; phải tập cho mình xứng đáng.

Các con có đặng hạnh phúc ấy là do học đặng mấy mún nơi Thầy, mà Thầy dạy các con chẳng nghe, Thầy sai các con chẳng tuân...

Tu thân còn chưa xong thì thế nào mong mỗi thành Tiên Phật đặng?...

Ngọc-Đàn (Giòng ông-Tổ)

Vendredi 30 Juillet 1926, 21 tháng Sáu Bính

Dàn

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bồ-Tát Ma-Ha-Tát

TÀ-DÂM GIẢI

Vì sao tội Tà-dâm là trọng tội?

Phàm xác thân con người, tuy mắt phàm coi thân hình như một, chứ kỳ trung nơi bốn thân vốn một khối chất chứa vắn vắn muôn muôn sanh vật.

Những sanh vật ấy cấu kết nhau mà thành khối (la formation des cellules). Vật chất ấy có tánh linh. Vì chất nuôi nấng nó cũng đều là sanh vật; tỉ như rau, cỏ, cây, trái, lúa, gạo, mọi lương vật đều cũng có chất sanh.

Nếu nó không có chất sanh thì thế nào tươi tắn và chứa sự sống, như nó khô rũ thì là nó chết. Mà các con nào ăn vật khô héo bao giờ. Còn như nhờ lửa mà nấu thì là phương pháp tẩy trừ đó mà thôi, chứ sanh vật bị nấu chưa hề phải chết.

Các vật thực vào tỳ vị, lại biến ra khí; khí mới biến ra huyết. Nó có thể hườn ra nhơn hình, mới có sanh sanh tử tử của kiếp nhơn-loại. Vì vậy một giọt máu là một khối chơn linh.

Như các con dâm quá độ thì là sát mạng chơn linh ấy. Khi các con thoát xác thì nó đến tận nghiệp cảnh đài mà kiện các con. Các con chẳng hề chối tội đặng.

Vậy phải giữ gìn giới cấm ấy cho lắm.

Mercredi 4 Aout 1926

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bồ-Tát Ma-Ha-Tát

TRƯỜNG THI CÔNG QUẢ

Hỉ chư Môn-Đệ chư nhu,

Nghe dạy:

Sự chơn thật và sự giả dối, mắt phàm các con đâu có thể phân biệt đặng; một trường thử Thánh, Tiên, Phật vì vậy mà phải lập nơi thế gian này; nếu buổi sanh tiền dẫu cho một kẻ phàm tục tội lỗi biết đặng cơ quan màu nhiệm của Đấng Chí-Tôn là Trời

đã sắp đặt, thì cũng chẳng dám gây ra tội lỗi mà thôi, lại có thể đắc Đạo mà găm ghé phẩm vị Thần, Thánh, Tiên, Phật đặng nữa, hưởng lựa là các đấng ấy, phải bị đọa trần mà biết mình hằng giữ thì màu nhiệm thử Thánh, Tiên, Phật chẳng có nghĩa lý gì hết. Vì vậy mà Thầy hằng nói cùng các con rằng: một trường thi công-quả, các con muốn đến đặng nơi cực lạc thì phải đi tại cửa này mà thôi. Thầy lại khuyên nhủ các con rằng: Thầy đã đến chung cùng với các con, các con duy có tu mà đắc đạo; phải đoái lại bá thiên vạn ức nhơn-sanh còn phải trầm luân nơi khổ ải, chưa thoát khỏi luân hồi, để lòng từ bi mà độ rỗi.

Nay tuy các con chẳng thấy đặng hành vi màu nhiệm, mà chính mình Thầy đã đến nói, các con cũng nên tin nơi thầy mà cho rằng lời Thầy dạy là chơn thật. Nếu các con đợi đến buổi chung quy, hồn ra khỏi xác mới thấy cơ màu nhiệm đặng, thì chừng ấy đã muộn rồi.

Vậy các con khá tuân lệnh dạy.

Samedi 7 Aout 1926, 29 Tháng Sáu Bính Dần

MÙU CHƯỚC TÀ QUÁI

Mằng mấy con

Mấy con nghe.

Những sự phạm tục đều là mưu kế của Tà-Mị Yêu-Quái cốt để ngăn trở bước đường Thánh-Đạo của các con. Những mưu quỷ quyệt ấy do lệnh Thầy dùng để thử các con. Thầy đã nói thầy thả một lũ hổ-lang ở lộn cùng các con; nó hằng thừa dịp mà cắn xé các con, song trước Thầy đã cho con mặc một bộ thiết-giáp,

chúng nó chẳng hề thấy đặng là đạo-đức của các con. Thầy lại khuyên các con gìn-giữ bộ thiết-giáp ấy cho tới ngày hội hiệp cùng Thầy. Ấy vậy Đạo là vật rất hữu ích nhu, giáp hữu ích cho thân các con; nếu các con bỏ giáp thì thân các con ra trần lỗ; còn bỏ Đạo thì các con ở dưới phép Tà-Thần.

... Các con chớ ngại. Ngày nay Đạo đã khai tức là Tà khởi. Vậy thì các con phải hết lòng, hết sức mà gìn giữ lấy thân mình; đã chẳng phải giữ mình cho các con mà thôi, lại còn gìn giữ cả Môn-đệ Thầy nữa.

Thầy nói cho các con hiểu trước rằng: Cả Môn-đệ Thầy đã lựa chọn lọc lựa, còn lối nữa phân vì Thầy cho Yêu quái lấy danh Thầy mà cám dỗ... Cười... Đi bao nhiêu đều mất bấy nhiêu. Các con chớ buồn vì Thiên-Cơ phải vậy. Thi nhiều đậu ít lá lẽ hằng. Các con liệu phương thức mà nâng đỡ đức-tín của Môn-đệ cao lên hàng ngày; ấy là công quả đầu hết.

9 Aout 1926, 1 tháng 7 năm Bính Dần (Giờ Ngọ)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

ĐÀN LẬP MINH THỆ

Thầy mằng các con.

Thơ, con dắt mấy em đi Càn-Giuộc, vì Tà-Mị muốn nhiều hại Môn Đệ Thầy ở dưới.

Quan-Thánh và Quan-Âm đang đợi các con xuống... Đi lập tức.

Còn Trung chẳng hề gì, để nó lo việc gấp của gia đình nó.

(Thơ, Hậu, Nghĩa, Tràng, Cư, Tắc, Sang xuống tới Cần-Giuộc hồi 1 giờ rưỡi, vì không thấy sự chi động tĩnh cần kíp, nên trì hưỡn tới 3 giờ chiều mới cầu Thầy mà nghe dạy)

TÁI CẦU.

Mấy đứa nhỏ chơi hoài há?

Thầy biểu xuống đây đặng có việc cần, mà các con trì hưỡn, thì không biết có phải nghịch với Thánh ý Thầy không há?

(Thơ, lạy Thầy từ bi thứ tội...)

Thơ, không phải lỗi nơi con đâu.

Tương, con tức cấp cho đòi cả mấy em con là Môn-đệ Thầy hội cho đủ mặt.

Thơ, con ngồi đại-tịnh, đặng tối nay nghe Thầy dạy việc.

TÁI CẦU, lần thứ 3, 9 giờ tối.

Hỉ chư Môn-đệ..... Các con nghe dạy:

Tương, con không hiểu ngày nay là thế nào?

Chư Thần, Thánh, Tiên, Phật ca thảy đều nào động cũng vì các con.

Quý-Vương đến trước Bạch-Ngọc-Kinh xin hành xác và thử thách các con. Thầy chẳng chịu cho hành xác; chúng nó hiệp Tam-Thập-Lục-Động toan hại các con; nên Thầy sai Quan-Thánh và Quan Âm đến gìn-giữ các con, nhưng phần đông chưa lập Minh-Thệ nên chư Thần, Thánh, Tiên, Phật không muốn nhìn nhận.

Vì vậy thầy sai mấy đứa nhỏ xuống đặng chung hiệp cùng con, mà tức cấp lập thành, và luôn dịp phong Thiên-Ân cho Tương, Kim và Thơ... Vậy con phải kêu chúng nó hội cho đủ mặt nội đêm nay.

(Vì còn đạo hữu ở xa chưa đến kịp, nên phải đình sự lập đàn, để cho xe đi rước).

TÁI CẦU, lần thứ tư, 12 giờ khuya.

Trong Tam-Kỳ Phổ-Độ và qui Tam-Giáo này.

Phật thì có Quan-Âm.

Tiên thì có Lý-Thái-Bạch.

Thánh thì có Quan-Thánh-Đế-Quân khai

Đạo.

Vậy con lập cho đủ ba Trấn chứng đàn; con phải lập bàn Ngũ-Lôi, như Thầy dạy lúc trước; phải có bùa Kim-Quan-Tiên, còn con viết bùa Giáng-Ma-Xử để bàn vọng Hộ-Pháp; rồi Cư chấp bút nhang cho Thầy triệu Ngũ-Lôi đến; rồi nó xuống đứng gần bàn Hộ-Pháp với Tắc và Sang; còn mấy đứa phò-loan đứng vòng theo đó.

Con biểu Tương, Kim, Thơ thề y như buổi trước; chư Môn-đệ thề như buổi Thiên-Phong. Con phải nhớ dặn chúng nó tịnh tâm mới đặng, vì có cả chư Thần, Thánh, Tiên, Phật chứng đàn.

Các con nghe tịch Đạo thi:

THANH-Đạo tam khai thất ước niên,

Thọ như Địa huyển thanh hoà Thiên.

Vô-hư quy phục nhơn-sanh khí,

Tạo vạn cổ đàng chiếu Phật duyên.

THANH là tịch các con.

Vậy thì:

Tương là Thượng-Tương-Thanh,

Kim là Thượng-Kim-Thanh,

Thơ là Thái-Thơ-Thanh.

Phải dùng tên ấy mà thề.

TÁI CẦU, lần thứ năm, 1 giờ rưỡi sáng.

Tương, bốn đứa Lễ Sanh đâu con?

Lập nghi, Thầy cho chư Thần, Thánh, Tiên, Phật đến chứng đàn.

TÁI CẦU, lần thứ sáu, 3 giờ sáng.

Lịch, chư Môn-đệ thiếu mặt nhiều lắm con há?

Vậy nội ngày mai, con phải lên thiết đàn tại Chợ-Lớn, nhà Trung cho cả Môn đệ Thầy lập Minh-Thệ đủ mặt hết nghe!

Lý-Thái-Bạch giảng cơ:

*THÁI-Thượng vô ngôn hữu Đạo thành
BẠCH Vân hữu nhân kiếp nhơn-sanh,
KIM Quang đắc kiếp tu tâm thiện,
TINH đầu nan tri ngã độ thành.*

Quan-Âm giảng cơ:

*QUANG Minh Nam Hải trấn thiên môn
ÂM-cảnh năng tri độ dẫn hồn
BỒ Đoàn mạc hám liên huê thất,
TÁT Thế tâm ưu khỏi đạo tông.*

Quan-Thánh giảng cơ:

*QUAN Thánh tái hiệp Hôn-Triều phong
THÁNH đức mạc vong hám thế trần,
ĐẾ thất nhứt tâm trung khí đồng
THANH-Y Xích điện hảo vinh phong.*

Vĩnh-Nguyên-Tự (Cần-Giuộc)

Samedi 21 Aout 1926, 14 tháng 7 năm Bính

Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

NGỌC HƯ BÁT LUẬT

Lịch! Mời cả chư Môn-đệ Minh-Đường của

Thầy ra nghe dạy... Cười...

Các con đừng tưởng quấy rằng: vì chia phái mà riêng Đạo. Thầy ráng cắt nghĩa cho các con nghe.

Nguyên từ buổi bế Đạo, tuy chánh pháp ra cũ mặc dầu, chớ kỳ trung thọ đắc kỳ truyền. Luật lệ tuy cũ chớ Đạo vẫn như nhiên. Nhưng mà có một điều là Ngọc-Hư-Cung bác luật, Lôi-Âm-Tự phá cổ, nên tu nhiều mà thành ít.

Vì vậy cho nên các con coi thử lại, từ hai ngàn năm nay, bên Á-Đông này đã đặng bao nhiêu Tiên, Phật. Các con duy biết có một mình Huệ-Mạng-Kim-Tiên mà thôi.

Dimanche 22 Aout 1926, 15 tháng 7 năm

Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

VỀ TẢ ĐẠO

D... Nghe dạy.

Buổi Bạch-Ngọc-Kinh và Lôi-Âm-Tự lập pháp "Tam-Kỳ Phổ-Độ", Quỷ vương đã khởi phá quấy chơn Đạo. Đến danh ta nó còn mượn, duy ngại Ta nó chẳng dám ngòì mà thôi. Lại còn hiểu rõ rằng Ta đến với huyền diệu này mượn cơ màu-nhiệm, hiệp Tam-Thập Lục-Động đổi gọi Tam-Thập-Lục-Thiên. Các tên chư Thần, Thánh, Tiên, Phật bị mạo nhận mà lập nên Tả Đạo.

Người đâu hiểu rõ làm ra lẽ Trời Phật vốn con buôn. Tội tình ấy lớn là thế nào?...

Người hiểu chẳng?...

Tam đồ tội khổ, bất năng thoát tục là tội người. Phải ăn năn sám hối, sau ta sẽ trọng dụng, độ

rồi nhơn-sanh, lấy công chuộc tội.
Nghe à!

Vendredi 27 Aout 1926, 22 tháng 7 năm

Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bô-Tát Ma-Ha-Tát

LẬP HỌ HÀNG NGÔI THỨ

Chư Môn-đệ nghe dạy:

Trong ba Phái có Tam Thập Lục Thánh; tuy nay chưa đủ số ấy, nhưng đã dựng tám chín người rồi. Vậy phải chiếu y Bạch-Ngọc-Kinh, chư Thánh lập họ cho mình, tỷ như Lịch, Trung, Minh là chủ trưởng chương quản đầu hết các phái thì là quyền hành thay mặt Thầy dạy dỗ các con, thì chẳng nói chi. Còn Trang, Kinh, Kỳ ba đứa phải lập họ là:

Trang-Thanh

Kỳ-Thanh

Kinh-Thanh

Hễ bao nhiêu Môn-đệ độ rồi của mỗi đứa thì là họ hàng của mỗi đứa - hiểu à.

Chùng ấy về đến Bạch-Ngọc-Kinh thì gia tộc mỗi đứa đều phân biệt; nếu chẳng độ rồi thì về với hai tay không.

Còn chư Môn-đệ đã lập Minh-Thệ rồi ngày sau tùy âm chất mỗi đứa mà thăng hay là tội lỗi mà giáng; song buộc mỗi đứa phải độ ít nữa là mười hai người.

Hàng phẩm nhơn-tước đạo đức của các con nó trùng với hàng phẩm Thiên-Tước của các con.

Ngôi thứ Thầy đã sắp sẵn, các con rán đoạt

thủ địa vị mình. Trước qua, sau tới, liệu mà tu hành.

Thầy khuyên các con một điều là: Đừng tưởng làm Tước Phẩm Thiên-Đạo Thầy đem cho ai cũngặng.

Cửa Bạch-Ngọc-Kinh chẳng phải ai vô cũngặng. Mỗi đứa con đều có tên trong Thiên-Thơ cả, chức phận cũng đã tiền định, chớ chẳng phải tước hàm trần-thế dâng cho kẻ lẽ nhiều.

Nếu Thầy làm đặng vậy, Đạo phổ thông rất lệ; ngặt gia tài mỗi đứa đều có phần. Thầy không phép lấy cho kẻ khác; trừ ra đứa nào chê bỏ mới đặng tùy ý Thầy định đoạt mà thôi.

Trang - Thầy khen con.

Kinh - Thầy khen con.

Bản - Thầy thương yêu con.

Giỏi - Thầy sắp đặt ngôi thứ cho con.

Tương - Thầy trông cậy nơi con.

Tạ - Thầy giao khổ bịnh nhơn-sanh cho con.

Học - Con khá nghe lời dạy dỗ của mấy anh con mà hành bốn phận.

Hương - Con phải rán hết sức con. Thầy vừa giúp con.

Trước - Con đừng mơ hồ hoài vậy nghe.

Nghiã - Thầy sẽ trọng dụng con.

Đức - Thầy sẽ giao Trung kỳ cho con mở

Đạo.

Tràng, từ đây con phai nhớ hoài hình phạt con đã

PHẢI GIỮ HẠNH MÀ TRUYỀN ĐẠO

Các con phải giữ hạnh mà truyền Đạo ra cho chóng; con thế nào, Thầy cũng thế ấy. Khi thị các con,

tức là khi thị Thầy, mà khi Thầy thì chưa phải dễ. Các con nói Đạo cho mỗi kẻ. Nghe không tùy ý.

Thầy nói cho các con nghe: nếu kẻ nào biết hiểu Thánh-Ngôn của Thầy nơi miệng các con mà tỉnh ngộ, thì số hàng sống nó vốn còn, còn chẳng thì thôi, để chúng nó theo Tà-Quái.

Đạo là quý, của quý chẳng bán nài; các con đừng thối chí. Thầy ban ơn cho phái Phụ-nữ. Các con cũng vậy, rán lo phận sự.

Thầy ban ơn cho mỗi đứa.

Samedi 11 Septembre 1926, 5 tháng 8 năm

Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài
HẠNH KHIÊM-NHUỜNG ĐỘ KẺ TỘI LỖI
Hỉ chư Môn-đệ, hỉ chư nhu.

Các con nghe.

Các con coi bậc Chí-Tôn như Thầy mà hạ mình độ rồi nhơn sanh là thế nào, phải xưng là một vị Tiên-Ông và Bồ-Tát, hai phẩm chót của Tiên, Phật. Đáng lẽ thế thường phải để mình vào phẩm tối cao tối trọng; còn Thầy thì khiêm nhường là thế nào? Vì vậy mà nhiều kẻ Môn-đệ cho Thầy là nhỏ. Cười...

Hạnh khiêm-nhường là hạnh của mỗi đứa con, phải noi theo gương Thầy mới độ rồi thiên hạ đặng. Các con phải khiêm nhường sao cho bằng Thầy. Thầy lại nói, buổi lập Thánh-Đạo, Thầy đến độ rồi kẻ có tội lỗi. Nếu đời không tội lỗi đâu đến nhọc công Thầy.

Ấy vậy các con rán độ kẻ tội lỗi, là công

ĐẠI LỄ PHẢI CÓ 36 ĐỒNG NHI

Lưu và Hiếu tập một lũ "Nữ-Đồng-Nhi" chừng ba mươi sáu đứa đặng mỗi khi đại-lễ nó tụng kinh cho Thầy, bên Nam cũng vậy. Cư, Tác, Sang, Phú mấy con cũng phải dạy ba mươi sáu đứa "Nam-Đồng-Nhi" nữa. Cư, Thầy đã nói với con phải tập nhạc lại, nhớ không con?

Rán lo nghe... Phú cũng vậy nữa.

Vendredi 17 Septembre 1926, 12 tháng 8 năm Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

TẠO BẢY CÁI NGAI VÀ QUẢ CÀN KHÔN

Kiệt - Con phải giúp Thơ trong việc lập Thánh-Thất. Thầy giao cho con phải săn sóc vườn thợ làm bảy cái ngai, một cái trọng hơn cho Giáo-Tông, ba cái cho ba vị Chưởng-Pháp; ba cái cho ba vị Đầu-Sư; Nhứt là cái ngai của Giáo-Tông phải làm cho kỹ-lưỡng chạm trổ tứ-linh, nhưng chỗ hai tay dựa phải chạm hai con rồng; còn của Chưởng-Pháp chạm hai con phụng; của Đầu-Sư chạm hai con lân... Nghe à!...

Bính - Thầy giao cho con lo một trái Càn-Khôn; con hiểu nghĩa gì không?... Cười... Một trái như trái đất tròn quay, hiểu không? Bề kinh tâm ba thước ba tấc, nghe con, lớn quá mà phải vậy mới đặng, vì là cơ màu nhiệm Tạo-Hóa trong ấy, mà sơn màu xanh da trời; cung Bắc-Đẩu và Tinh-Tú vẽ lên Càn-Khôn ấy. Thầy kể Tam-Thập-Lục-Thiên, Tứ-Đại- Bộ-Châu ở không-không trên không khí, tức là không phải Tinh-Tú, còn lại Thất-thập-nhị-Địa và Tam-Thiên thế

giải thì đều là Tinh-Tú. Tính lại ba ngàn bảy mươi hai ngôi sao, con phải biểu vẽ lên đó cho đủ. Con dở sách thiên-văn Tây ra coi mà bắt chước. Tại ngôi Bắc-Đẩu con phải vẽ hai cái bánh lái cho đủ và sao Bắc-Đẩu cho rõ ràng. Trên vì sao Bắc-Đẩu vẽ con mắt Thầy, con hiểu chẳng? Đáng lẽ trái ấy phải bằng chai, đúc trong một ngọn đèn cho nó thường sáng; ấy là lời cầu nguyện rất quý báu cho cả nhơn-loại Càn-Khôn Thế-Giái đó; nhưng mà làm chẳng kịp, thì tùy con tiện làm thế nào cho kịp đại-hội. Nghe à!

Còn chư Phật, chư Tiên, Thánh, Thần đã lên cốt thì để dài theo dưới, hiểu không con?

Samedi 18 Septembre 1926, 13 tháng 8 năm Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài
Tiên Ông Đại Bồ-Tát Ma-Ha-Tát

QUI TAM GIÁO - LẬP TÂN LUẬT

Thầy có việc nói cùng chư Môn-đệ. Thầy mời chư nhơn xuất ngoại, một giây phút Thầy sẽ kêu vào.

Các con, Thầy đã lập thành Thánh-Thất; nơi ấy là nhà chung của các con; biết à.

Thầy lại quy Tam-Giáo lập thành Tân-Luật, trong rằm tháng mười có đại-hội cả Tam-Giáo nơi Thánh-Thất. Các con hay à! Sự tế tự sửa theo "Tam-Kỳ Phổ-Độ" cũng nơi ấy mà xuất hiện ra; rõ à!

Thầy nhập ba chi lại làm một là chủ ý quy tụ các con trong Đạo Thầy lại một nhà, Thầy làm cha Chương-quản, hiểu à!

Từ đây trong nước Nam duy có một Đạo chơn-thật là Đạo Thầy đã đến lập cho các con, gọi là

"Quốc-Đạo", hiểu à!

Thầy phải buộc các con hiệp chúng trí mà lo vào đó, nghe à!

Từ đây các con sẽ cực nhọc hơn, vì Thầy phân phát phận sự cho mỗi đứa, vì chẳng vậy các con sanh nạnh nhau, tựa hồ chia phe, phân phái là điều đại tội trước mắt Thầy vậy, nghe à!

Các con phải ngưng mọi việc mà chung lo trong đại-hội.

Mercredi 22 Septembre 1926, 15 tháng 8 năm Bính Dần

XIN KHAI ĐẠO

Thầy

Các con,

Trung - Con biết rằng Thầy thương yêu nhơn-loại là dường nào chưa? Những điều ngăn trở đều do nơi tiền-khiên của cả chúng sanh. Đã vào trọn một thân mình nơi ô trược thì Thầy đây cũng khó mà rửa với một gáo nước mà đựng trong sạch. Nhơn loại đã thâm nhiễm vào tình luyến ái tà mị trên mười ngàn năm, thì thế nào cõi Thánh-Đức trong một lúc chẳng tới một năm cho trọn lành đặng.

Rất đổi là Thầy là bậc Chí-Tôn đây mà còn bị chúng nó mưu lén cho qua Thánh Ý Thầy thay, một đảng trì, một đảng kéo, thăm thay! Các con chịu ở giữa.

Thầy dạy các con một điều là biết tranh đấu cùng Thầy, hễ nó tấn thì mình chống, cân sức cho bằng hay là trở hơn mới đắc thắng. Các con chịu nổi thì Đạo thành, các con ngã thì Đạo suy. Liệu lấy.

Cầm cả quyền hành vô lượng nơi tay, Thầy ngó một cái cũng đủ tiêu diệt nó đặng, nhưng mà phép công bình thiêng-liêng chẳng phải nên vậy; ấy cũng là cơ màu-nhiệm cho các con có thể lập thành công quả.

Trung, Lịch, hai con phải hội chư Thánh mà xin khai Đạo. Phải làm đơn mà dâng cho Thầy xem xét sửa trước nghe.

Mecredi 29 Septembre 1926, 23 tháng 8 năm

Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

VÌ CHỮ THIÊN MÀ DẠY NGƯỜI LÀ CAO

THƯỢNG

Thầy dạy chư Môn-đệ một lần cho mà hiểu và nhớ hàng ngày.

Nhiều đứa truyền Đạo mà trong lòng kính sợ kẻ thọ giáo. Thầy hỏi: phải nghịch chơn lý chẳng?

Phải - các con há!

Kẻ dốt mà dạy người dốt thì cả hai đầu nói tới tận thế cũng còn dốt.

Lại thấy kẻ dốt ấy khích-bác trở lại chịu thiệt rằng: "Đạo mình là lầm lạc". Người truyền Đạo đường ấy có sai chánh lý chẳng?

Phải - các con há!

Chẳng khác nào người ngồi nhà thấy kẻ mắc mưa ướt mình, nhảy ra che cho ướt, lại khen rằng mát thì muội lắm đó.

Vậy Thầy lại thấy một môn-đồ, khi đến nói với Đạo với kẻ nào, thì thẹn thùng ái ngại; phải nghịch chánh lý chẳng?

Phải, thiếu tư cách đã đành. Mình vì chữ thiên mà dạy người thì giá trị mình đã cao thượng rồi, mà còn thẹn nỗi gì?

Chẳng khác nào một đứa bé bị chưởi, sợ nhục lại rán chưởi lại cho bằng; té ra bị nhục hơn nín đặng nghe luôn nữa.

Thầy lại thấy nhiều đứa chưa hiểu thấu huyền diệu là gì, bị người chê rồi còn biếm-nhẽ nữa. Phải nghịch chánh-lý chẳng?

Trong phần đông các con nhiều kẻ ấy.

Thầy khuyên các con nhớ hoài rằng: Thầy của các con là ông Thầy Trời; nên biết một ông mà thôi, thì đủ, nghe à.

Ngôi vị Bạch-Ngọc-Kinh chẳng ưa chứa kẻ hung-hăng mà lạ một điều là kẻ hung-hăng đạo-đức thường phá cửa lún đặng vào, địa- vị phần nhiều đoạt bởi kẻ ấy.

Các con hiền mà dữ, các con yếu mà mạnh, các con nhỏ nhoi mà là quyền thế, các con nhịn nhục mà các con hành phạt; cử chỉ các con khá tập sao cho nghịch với cử chỉ thế tình, thì gần ngôi Tiên, Phật đó.

Vendredi 1 Octobre 1926

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bò-Tát Ma-Ha-Tát

DIEU TOUT-PUISSANT

G.....

Vos deux époux trouvent bizarre que je vienne en cette façon. Savez- vous que le monde est à ce jour tellement méchant que l'ère de destruction approche. L'humanité s'entretue. Bien mal servie par

la science, elle provoque la dissension et la guerre. La saint doctrine du Christianisme ne sert qu'à envenimer l'ambition des forts contre les faibles, et arme les premiers les derniers.

Il faut une nouvelle doctrine capable de maintenir l'humanité dans l'amour des créatures.

Seule la nation annamite conserve religieusement le culte millénaire des morts; quoique cette nation ne connaisse depuis sa création que la servitude, elle reste telle que je le désire...

Bản dịch ra Việt Ngữ

Vendredi 1 Octobre 1926

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bồ-Tát Ma-Ha-Tát

ĐẮNG THƯỢNG-ĐẾ TOÀN NĂNG

G...

Có lẽ vợ chồng con lấy làm kỳ lạ mà thấy Thầy đến như thế này. Các con có biết chăng hiện nay vì thế-gian rất hung bạo nên thời kỳ tận-diệt đã hầu kè. Nhơn-loại tàn sát lẫn nhau, bởi không biết dùng khoa học vào việc phải, nên nó mới biến thành chia rẽ và chiến tranh. Thánh-Đạo của Chúa Cứu-thế (vì sự hiểu lầm) làm tăng-gia đục-vọng của kẻ mạnh đối với người yếu và giúp giáo cho bọn trên hiếp dưới.

Phải có một giáo-ly mới-mẻ đủ khả năng kèm-chế nhơn-loại trong sự thương xót chúng sanh.

Chỉ có xứ Việt-Nam còn duy trì được sự tôn sùng Tổ-Phụ theo tục lệ cổ-truyền, mặc dầu xứ ấy chỉ biết chịu ở dưới quyền lệ thuộc từ ngày được tạo lập

tới giờ. Ý Thầy muốn nó được giữ nguyên thể như vậy mãi...

Lundi 4 Octobre 1926, 27 tháng 8 năm Bính

Dần

NHỨT PHẬT TAM TIÊN

Thầy

Chúng Nam nghe:

Thầy Khổng Tử trước có tam thiên đồ đệ truyền lại còn thất thập nhị Hiền.

Thầy Lão-Tử trước đặt một trò là Ngươn-Thử.

Thầy Giê-Giu trước đặt 12 người, chùng bị bắt, còn lại một Pierre mà thôi.

Thầy Thích-Già đặt bốn người, ba người bỏ Thầy còn lại một.

Còn nay Thầy giảng thế thì chọn đến:

Nhứt Phật

Tam Tiên

Tam thập lục Thánh

Thất thập nhị Hiền

Tam thiên Đồ Đệ.

Các con coi đó mà hiểu rằng: các con có sự mà thiên hạ từ tạo thiên đến chừ chưa hề có chăng?

Nơi Bạch-Ngọc-Kinh hơn sáu chục năm trước chừ Thần, Thánh, Tiên, Phật thấy đại nộ Thầy, nên ra tình nguyện hạ thế cứu đời.

Thầy coi bọn ấy lại còn làm tội lỗi hơn kẻ phạm xa lắm. Vậy vì có chi các con biết chăng? Các con có cả ba chánh Đạo là Tam-Giáo các con biết tôn trọng; ngày nay lại thêm chánh Đạo nữa, các con biết

ít nước nào đặng vậy?

Bị hàng phẩm nhơn-tước phải phù-hạp với hàng phẩm Thiên- Tước, đáng lẽ Thầy cũng nên cho các con phải chịu số phận bần hàn, mà không nở, nên ngày nay mới có kẻ như vậy.

Thầy nói cho các con biết:

Dầu một vị Đại-La Thiên-Đế xuống phạm mà không tu, cũng khó trở lại địa vị đặng.

Các con nghe à.

12 Octobre 1926

VỀ CẦN KIỆM

Thầy

Các con

Vì tại sao Thầy muốn cho các con mặc đồ bỏ vải chằng?

Vì bỏ vải là tấm gương đạo-đức; các con đã rõ Đạo thì phải biết đức cần kiệm là đức hạnh đầu trong lúc các con còn ở thế-gian này. Như sự lãng phí se-sua ở đời này Thầy cũng cho là một việc tổn đức vậy.

Phước-Linh-Tự

Dimanche 24 Octobre 1926, 15 tháng 9 năm

Bính Dần

Thích-Ca Mâu-Ni-Phật Tá-Danh

Cao-Đài Tiên-Ông Đại Bồ-Tát Ma-Ha-Tát

PHẬT PHÁP TĂNG

Vì Tân-Luật chưa ra nên Thầy phải giải.

Đã có Thánh-Tượng Thầy, thì là cốt Ngọc-Hoàng còn để lại chằng có nghĩa chi hết. Thầy nói cho

các con rõ: Vì có nào trước từ Nhứt-Tổ chí Lục-Tổ thì thờ Thầy ngồi trước, vì trước là lớn phải vậy.

Khai Thiên-Địa vốn Thầy, sanh Tiên, Phật cũng Thầy; Thầy đã nói một chơn-thần mà biến Càn-Khôn Thế-Giái và cả nhơn-loại. Thầy là chư Phật, Chư-Phật là Thầy.

Các con là Chư-Phật, Chư-Phật là các con.

Có Thầy mới có các con, có các con rồi mới có các chư Thần, Thánh, Tiên, Phật.

Thầy khai Bát-Quái mà tác thành Càn-Khôn Thế-Giái nên mới gọi Pháp; Pháp có mới sanh ra Càn-Khôn vạn vật rồi mới có người, nên gọi là Tăng.

Thầy là Phật, chủ cả Pháp và Tăng, lập thành các Đạo mà phục-hồi các con hiệp một cùng Thầy.

Thầy lập Phật-Giáo vừa khi khai Thiên, lập Địa, nên Phật-Giáo là trước, kế Tiên-Giáo, rồi mới tới Nho-Giáo. Nay là hạ ngươn hầu mãn, phải phục lại như buổi đầu, nên phải phản tiền vi hậu.

Tỉ như lập Tam-Giáo quy nhứt thì:

Nho là trước

Lão là giữa,

Thích là chót.

Nên Thầy phải ngồi sau chư Phật, Tiên, Thánh, Thần mà đưa chúng nó lại vô-vi chi khí, chính là Niết-Bàn đó vậy. Còn cỗ lễ cúng thì:

Rượu là KHÍ

Bông là TINH

Trà là THẦN.

15 tháng 9 năm Bính Dần

(Khai đàn tại nhà Mr Hồ-Quang-Châu,

Phan-Thi-Lân)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài
TRONG ĐẠO KHÔNG PHÂN SANG HÈN
 Hỉ chư Môn-đệ, hỉ chư nhu.

Châu nghe dạy:

*Từ đây nòi giống chằng chia ba,
 Thầy hiệp các con lại một nhà.
 Nam, Bắc cùng rời ra Ngoại-Quốc,
 Chủ quyền chơn-Đạo một mình Ta*

Thầy sẽ giao trách nhiệm trọng hệ cho con truyền Đạo Trung-Kỳ, rán tập tành đạo hạnh.

Thơ, con phải khai rộng Thánh-Thất cho chúng sanh cầu Đạo, đừng phân sang hèn, ai ai đều cũng con Thầy. Con khá khuyên chư nhu đến Thánh-Thất cầu Đạo nghe!

TÁI CẦU.

Thầy, các con.

Đạo-Quang, con cứ khai đàn cho chúng nó, và chỉ cách thờ Thầy theo Tân-luật, cần chi chúng nó phải cầu Đạo, vốn là Môn-đệ Thầy rồi.

Cười...

Chẳng hiểu đến chừng nào các con mới biết rõ Thầy là ai? Thảm thay!... Thương thay?

Trung, mặc kệ nó, chúng nghi cho các con lo Quốc-sự, Thầy vì các con xin lắm, mới ép lòng chịu vậy; chớ Chánh trị với Đạo chẳng buổi nào liên hiệp cùng nhau; Thầy nói ít, các con hiểu nhiều.

**Mercredi 27 Octobre 1926, 17 tháng 9 năm
 Bính Dần**

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bò-Tát Ma-Ha-Tát

**FRANCAIS ET ANNAMITES SOYEZ UNIS
 POUR TOUJOURS**

L'humanité souffre de toutes sortes de vicissitudes. J'ai envoyé Allan Kardec; j'ai envoyé Flammarion comme j'ai envoyé Elie et Saint-Jean-Baptiste, précurseurs de l'ave'nement de Jésus-Christ; l'un persécuté, et l'autre tué. Et par qui? Par l'humanité. Mon fils est aussi tué par vous; vous ne le vénerez qu'en Esprit et non en Sainteté.

Je voulais causer avec vous en une seule fois au temps de Moïse sur le Mont-Sinai, vous ne pouviez me comprendre. La promesse que j'ai faite à vos ancêtres pour votre rédemption, la venue du Christ est prédite; vous ne voulez pas en tenir compte. Il faut que je me serve moi-même maintenant d'un moyen plus spirituel pour vous convaincre. Vous ne pourrez pas nier devant le Grand-Jugement-Général que je ne sauve pas l'humanité par tous moyens plausibles. Quelque indulgent que je sois, je ne pourrai effacer tous vos péchés depuis votre création. Le monde est dès maintenant dans les ténèbres. La vertu de Dieu est détruite; la haine universelle s'envenime; la guerre mondiale est inévitable.

La race française et la race annamite sont mes deux bénites. Je voudrais que vous soyez unis pour toujours. La nouvelle doctrine que j'enseigne a pour but de vous mettre dans une communauté d'intérêt et de vie. Soyez donc unis par ma volonté et préchez au monde la paix et la concorde.

En voilà assez pour vous ce soir.

Bản dịch ra Việt Ngữ

Mercredi 27 Octobre 1926, 17 tháng 9 năm

Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Tiên Ông Đại Bồ-Tát Ma-Ha-Tát

Giáo Đạo Nam Phương

Nhơn-loại hiện chịu đau khổ bởi nhiều cuộc tai biến. Thầy đã sai Allan-Kardec, Flammarion cũng như Elie và Thánh Jean-Baptiste là những bực tiền Thánh báo tin ngày giáng-sing chấn động của Chúa Cứu-thế Jésus, nhưng chúng nó đũa thì bị hành hạ, đũa khác bị giết chết bởi ai? Cũng bởi loài người. Chính con của Thầy cũng bị các con giết mất. Các con chỉ biết tôn sùng Người bằng tinh-thần chứ không bằng thánh- chất.

Thầy đã muốn nói với các con chỉ một lần mà thôi, hồi thời kỳ thánh Moise trên ngọn núi Sinai, nhưng các con không hiểu được ý Thầy. Lời hứa của Thầy với tổ tiên các con về việc xin chuộc tội cho các con và ngày giáng sinh của Chúa Cứu-thế là việc đã có lời sấm tiên tri rồi mà các con không chịu quan tâm đến. Nay Thầy phải tự tìm lấy một phương pháp huyền diệu hơn để thấu phục các con. Các con sẽ không còn chối cãi nữa được trước tòa phán xét chung rằng Thầy không cứu vớt hơn-loại bằng những phương-pháp công hiệu. Dầu Thầy có khoan dung cách mấy đi nữa Thầy cũng không thể bỏ xóa được những tội lỗi của các con đã làm từ lúc tạo thành hơn-loại. Từ nay thế-giới phải chịu trong vòng hắc ám. Tinh-thần đạo-đức đã tiêu mất, sự thù hận tràn ngập khắp hoàn cầu...

Dân-tộc Pháp-Việt là hai dân-tộc được nhiều huê-phúc nhất.

Thầy muốn sao cả hai được hòa hiệp nhau mãi mãi. Giáo-lý của Thầy có mục-đích dạy dỗ các con hòa hợp nhau trong sự sống chung cộng đồng quyền-lợi và sinh hoạt. Vậy các con hãy chung hiệp nhau mãi mãi theo ý muốn của Thầy và hãy truyền bá khắp hoàn-cầu thuyết hòa bình tương-thân tương-ái.

Thôi có bấy nhiêu đó cho các con đêm nay.

28 Octobre 1926, 18 tháng 9 năm Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

**LE CAODAISME SERA UNE RELIGION
UNIVERSELLE**

DIEU TOUT-PUISSANT qui vient sous le nom de CAO-DAI pour dire la VÉRITÉ en Annam.

M. et V...

Venez après d'ici.

Croyez-vous qu'il est impossible à DIEU de faire ce qu'il veut faire?

M... - Tu es désigné par moi pour accomplir une tâche ingrate mais humanitaire. Tu relèves par tes nobles sentiments la décadence d'une race millénaire qui a sa civilisation.

Tu te sacrifies pour lui donner une vraie morale. Voilà une toute faite pour ton oeuvre. Lis toutes mes saintes paroles; cette doctrine sera universelle. Si l'humanité la pratique, ce sera la paix promise pour toutes les races. Tu feras connaître à la France que l'Annam est digne d'elle.

Tu as assez pour ce soir.

Bản dịch ra Việt Ngữ

28 Octobre 1926, 18 tháng 9 năm Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Giáo Đạo Nam Phương

M... và V...

Các con hãy lại gần đây.

Các con tưởng rằng ông Trời không thể làm cái gì mà ông muốn sao?

M... Thầy chỉ định các con lãnh một vai trò bạc-bẽo mà nhân-đạo. Con vì tâm-tình cao-thượng mà cứu vãn sự sụp đổ của một dân-tộc đã hấp thụ một nền văn minh tối-cổ.

Con tự hy-sinh để đem lại cho dân tộc ấy một nền đạo-lý chơn- chánh, đó là công-nghiệp dành sẵn cho con. Hãy đọc các Thánh-Ngôn của Thầy. Giáo-lý của Thầy sẽ là đại-đồng. Nếu nhơn-loại biết tu- hành thì đó sẽ là nền hoà-bình hứa hẹn chung cho tất cả các dân-tộc. Con sẽ tỏ cho nước Pháp biết: Nước Việt-Nam là nước xứng đáng đối với Pháp.

Thôi có bấy nhiêu cho con hôm nay.

Đại Đàn (Chợ Lớn), 29 Octobre 1926

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

GIÁO QUYỀN CHO LÝ THÁI BẠCH

Hỉ chư môn-đệ, chư nhu, chư ái-nữ.

Các con nghe: Thầy buộc phải nói rõ cho các con đừng lầm mà trách Thầy. Cha hiền chẳng biết hành hạ con cái bao giờ. Thầy đã đến mà diu dặt từng đứa, thì lẽ nào lại đành lòng xua đuổi. Thầy thấy các

con bị phép thử thất ba trấn lập thành, thì đã hiểu nhiên đũa bị hành. Thầy ngậm đau nuốt thảm ngồi nhìn. Thầy chẳng để thử thất, ba trấn trách Thầy vì yêu mến quá lẽ mà làm mất hết công bình, nhứt là Lý-Thái-Bạch kêu nài hơn hết.

Dầu Quan-Âm và Quan-Thánh xin cũng chẳng đặng. Nhứt là buổi thử thất ấy, lại nhằm vào ngày khai Thánh-Thất, thì các con đủ hiểu là hại đường nào, song phải dẫn lòng chịu vậy. Các con ngã thì tại nơi Thầy. Nếu Thầy biết các con nhẹ tính, thì thế nào cũng chẳng chịu. Lại để lời tiên tri mà dặn trước, nào dè Thánh-Ngôn các con không đọc, lời Thầy nói như không, mới ra tội lỗi các con phạm thượng thế ấy.

Vậy từ đây, quyền thưởng phạt đã giao vào tay Lý-Thái-Bạch. Các con liệu mình mà cầu rỗi nơi Người.

Thầy dạy dỗ các con không nghe, đợi có hình phạt thì các con chịu lấy.

(Đ... Q... thượng số) Cười...

Đ... Q...? cả Môn-đệ Thầy duy có biết một chớ không biết hai; kẻ nào cru tâm chia phe, phân phái là đũa thù nghịch của Thầy. Con hiểu à!

Con biết rằng Thầy hằng dặn cả Môn-đệ, nhứt nhứt sự chi cũng phải đợi lệnh Thầy. Thầy có cho phép con cầu Đạo và mọi phép bí tích chi chi cho mẹ T... chẳng? Vì xảo trá ấy mà làm cho T. phải mất đức tin nhiều lắm, con hiểu à! Cái kho bạc ấy nó giục lòng con lắm há?

T...! Con phải định tánh mà xét nét lấy. Thầy chẳng cần nói.

Trung, Trang, Tương, ba con phải nhớ những điều Thầy phú-thác... Thầy đã dặn, hiểu à?

TÁI CẦU.

VỀ THƯỜNG PHẬT

Lý-Thái-Bạch

Hỉ chư đạo-hữu - Thiên phong bình thân.

Từ đây Thầy đã giao quyền thường phật về nơi tay Bàn đạo; vậy các Đạo-Hữu khá hết lòng lo lắng, vun đắp nền Đạo cho vững vàng, hiệp ý với Thiên-Cơ mà bước lên địa vị cao thượng; chớ sụt sè ôm thói mơ hồ, thì đã uổng công trình cực nhọc từ bấy lâu nay, lại thêm chẳng đặng theo Thánh ý của Thầy là bậc Chí-Tôn đã hết lòng vì sanh chúng.

Mở một mối Đạo chẳng phải là sự thường tình, mà sanh nhằm đời gặp một mối Đạo cũng chẳng phải là dễ. Muốn lập thành, tất phải có điều nghiêm chánh thường phật. Có thường mới dục lòng kẻ có công. Có phật mới răn đặng lòng tà vạy.

Thường phật tuy chẳng phải hữu hình, nhưng là một sự mừng vui, chưa có bậc cao thượng ở thế nào bằng, và một sự buồn bã nào sánh đặng. Dầu có ăn năn hối hận mấy kiếp ngày giờ đã qua rồi. Ngồi cực-lạc vẫn có người choán hết.

Phần nhiều các đạo hữu dày công mà xây đắp nền Đạo, nhưng sự ham muốn còn bôn chôn theo tình thế.

Công đã nhiều mà bước tới nữa dường như ngán bước, gặp sự gay go đã mòn lòng. Than thay! Tiếc thay!

Đặng bậc Chí-Tôn cầm quyền thế-giải, diu dắt rửa lỗi mà chẳng bưng chải cho kịp thì, để đưa

nhau nghĩ tính về miếng đỉnh chung; nếu Thầy chẳng Đại-Từ Đại-Bi thì công quả đã chảy theo dòng nước.

Từ đây Bàn Đạo phải để ý diu dắt bước đường cho các Đạo-Hữu, phải gắng công hơn nữa cho hợp với cơ Trời.

Ai hữu phước thì địa vị được cao thêm, ai vô phần thì bị đọa Tam-Pháp. Phước phần cũng khó lựa người, rủi rủi, may may, đừng trách nơi Bàn Đạo.

Bàn-Đạo xin chào các Đạo-Hữu. Bàn-Đạo kiếu.

Ô Môn

Vendredi 12 Novembre 1926, 8 tháng 10 năm Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

NHIÊN-ĐĂNG, LÃO TỬ

K.....

Nếu các con hiểu rõ huyền diệu của kiếp luân hồi con người, chẳng phải như thói thường định liệu, thì con không buồn và cũng không trách Thầy. Nơi Bạch-Ngọc-Kinh cả thầy đều là con cái của Thầy, tức là anh em của nhau.

Cái phẩm vị của các con phải buộc tái sanh nhiều kiếp mới đến địa vị tối thượng mình là nơi Niết-Bàn. Một lời nói với nhau, cũng đủ cả hai xuống Thế mà khuyên giúp lẫn nhau. Con chẳng nên gọi oan nghiệt. Còn Đạo mới khai lập tuy xuất hiện chưa đầy một năm chớ chư Tiên, chư Phật đã lập cùng cả năm châu.

Chẳng khác nào trước khi Nhơn-Đạo chưa mở, thì đã có Châu-Công truyền trước.

Thánh-Đạo Jésus chưa ra đời, thì đã có Moise, Elie, Gèrimie, Saint-Jean- Baptiste.

Đạo Tiên Nguơn-Thử chưa ra đời, thì đã có Hồng-Quân-Lão- Tổ, Lão-Tử, Thông-Thiên Giáo-Chủ truyền đạo.

Phật Thích-Ca chưa ra đời, thì đã có Nhiên-Đăng Cổ-Phật và Brahma truyền Đạo.

Thầy chưa giảng cơ lập Đạo tại nước Nam, chớ chư Thân; Thánh, Tiên, Phật dùng huyền diệu này mà truyền đạo cùng chư Vạn-Quốc.

Từ-Lâm-Tự

Samedi 20 Novembre 1926, 16 tháng 10 năm

Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

PHÁP CHÁNH TRUYỀN

GIÁO-TÔNG nghĩa là anh cả của các con, có quyền thay mặt Thầy mà dìu dắt các con trong đường Đạo và đường Đời. Nó có quyền về phần xác chớ không có quyền về phần hồn. Nó đặt phép thông công cùng Tam-thập-lục-Thiên và Thất-thập-nhị Địa-Giái đặt cầu rỗi cho các con, nghe à! Chư Môn-đệ tuân mạng!

CHUÔNG-PHÁP của ba phái là Đạo, Nho, Thích. Pháp luật Tam-Giáo tuy phân biệt nhau, song trước mặt Thầy vốn coi như một. Chúng nó có quyền xem xét luật lệ trước buổi thi hành, hoặc là nơi Giáo-Tông truyền xuống, hay là nơi Đầu-Sư dâng lên. Như hai đảng chẳng thuận thì chúng nó phải dâng lên cho Hộ-Pháp đến "Hiệp-Thiên-Đài" cầu Thầy giảng xuống mà sửa lại, hay là tùy ý mà lập luật lại. Vậy

chúng nó có quyền xem xét kinh-điển trước khi phổ thông. Như thoảng có "kinh luật" chỉ làm hại phong hoá thì chúng nó phải trừ bỏ, chẳng cho xuất bản. Buộc cả Tín-đồ phải vừa sức mà hành sự trước mặt luật đời. Thầy khuyên các con rón xúm nhau vừa giúp chúng nó. Mỗi Chuông-Pháp có ấn riêng. Ba ấn phải có trên mỗi luật, mới đặt thi hành. Chư Môn-đệ tuân mạng

ĐẦU-SƯ có quyền cai trị phần Đạo và phần Đời của chư Môn- đệ. Nó đặt quyền lập luật, song phải dâng lên cho Giáo-Tông phê chuẩn. Luật lệ ấy phải xem xét một cách nghiêm nhặt, coi phải có ích cho nhơn sanh chẳng. Giáo-Tông buộc phải giao cho Chuông-Pháp xét nét trước khi phê chuẩn.

Chúng nó phải tuân mạng lệnh Giáo-Tông, làm y như luật lệ Giáo-Tông truyền dạy. Như thoảng luật lệ nào nghịch với sự sanh hoạt của nhơn- sanh, thì chúng nó đặt phép nài nỉ hủy bỏ.

Thầy khuyên các con phải thương yêu và giúp đỡ chúng nó. Thầy lại dặn các con như có điều chi cần yếu thì khá nài nỉ xin nơi nó.

Ba chi tuy khác nhau chớ quyền luật như nhau, như luật lệ nào Giáo- Tông đã truyền dạy, mà cả ba đều ký tên không tuân mạng, thì luật lệ ấy phải trả lại cho Giáo-Tông, Giáo-Tông truyền lệnh Chuông-Pháp xét nét lại. Chúng nó có ba cái ấn riêng nhau, mỗi tờ giấy chi chi phải có ấn mới thi hành - nghe à! Chư Môn-đệ tuân mạng!

PHỐI-SƯ mỗi phái là 12 người, cộng là 36 người; trong 36 vị ấy có 3 vị Chánh-Phối-Sư. Ba vị ấy đặt thế quyền cho Đầu-Sư mà hành sự; song chẳng

quyền cầu phá luật lệ, nghe à!... Chư Môn-đệ tuân mạng.

GIÁO-SƯ có 72 người, trong mỗi phái 24 người. Giáo-Sư là người để dạy dỗ chư Môn-đệ trong đường Đạo và đường Đời. Buộc chúng nó lo lắng cho các con như anh ruột lo cho em, chúng nó cầm sổ bộ của cả Tín-đồ. Chúng nó phải chăm nom về sự tang hôn của mỗi đứa.

Như tại Châu-thành lớn, thì mỗi đứa đăng quyền cai quản cúng tế Thầy như thế Đầu-Sư và Phối-Sư. Chúng nó đăng quyền dâng sớ cầu nài về luật lệ làm hại nhơn-sanh, hay là cầu xin chế giảm luật lệ ấy. Chúng nó phải thân cận với mỗi Môn-đệ như anh em một nhà cần lo giúp đỡ. - Nghe à!... Chư Môn-đệ tuân mạng!

Giáo-Hữu là người để phổ thông chơn Đạo của Thầy. Chúng nó đăng quyền xin chế giảm luật lệ Đạo. Ba ngàn Giáo-Hữu chia ra đều, mỗi phái là 1.000; chẳng nên tăng thêm hay là giảm bớt. Chúng nó đăng phép hành lễ khi làm chủ các chùa trong mấy tỉnh nhỏ.

LỄ-SANH là người có hạnh, lựa chọn trong chư Môn-đệ mà hành lễ. Chúng nó đăng quyền đi khai đàn cho mỗi tín-đồ. Thầy dặn các con hiểu rõ rằng Lễ sanh là người Thầy yêu mến, chẳng nên hiệp đáp chúng nó. Như vào đăng hàng lễ sanh, mới mong bước qua hàng chức sắc. Kỳ dư Thầy phong thưởng riêng, mới đi khỏi ngã ấy mà thôi... nghe à!... Chư Môn-đệ tuân mạng!

Đầu-Sư muốn lên Chuông-Pháp thì nhờ ba vị công cử nhau.

Phối-Sư muốn lên Đầu-Sư thì nhờ 36 vị kia công cử.

Giáo-Sư muốn lên Phối-Sư thì nhờ 72 vị kia xúm nhau công cử.

Giáo-Hữu muốn lên Giáo-Sư thì nhờ 3.000 vị kia xúm nhau công cử.

Lễ-Sanh muốn lên Giáo-Hữu thì nhờ cả Lễ-Sanh xúm nhau công cử.

Môn-đệ muốn lên Lễ-Sanh thì nhờ cả Môn-đệ xúm nhau công cử.

Kỳ dư Thầy giảng cơ phong cho người nào thì mới ra khỏi luật lệ ấy mà thôi.

Còn Giáo-Tông thì hai phẩm Chuông-Pháp và Đầu-Sư tranh đăng, song phải chịu cho toàn Môn-đệ công cử mới đăng, kỳ dư Thầy giảng cơ, ban thưởng mới ra khỏi luật lệ ấy mà thôi.

Chư Môn-đệ tuân mạng!

Thầy ban ơn cho các con.

Từ-Lâm-Tự

Mardi 23 Novembre 1926, 19 tháng 10 năm

Bính Dần

**TÂM TRUNG CHÁNH LÀM CỐT CHO
TIÊN THÁNH**

Thầy các con.

Các con chớ nên phiền hà; chuyện Thánh-Thất xảy ra, ấy cũng một bước trắc trở trong đường Đạo của Thầy. Thầy còn phải đau lòng thay, nhưng cũng là nơi Thiên cơ vậy; Thầy hằng biết công của các con, nhưng Thầy phải cực lòng chiều ý của mỗi đứa mà xây đắp nền Đạo, vì vậy mà nhiều sự xảy ra đều

do nơi tâm trí của nhiều đứa. Thầy hằng dùng tâm trí của các con mà bố mọi điều thiết yếu trong Đạo-đức. Sự xảy ra nơi Thánh Thất, tuy là nơi mỗi Đạo chậm trễ, nhưng cũng do nơi lòng tà vạy của nhiều đứa mà ra, vì tâm trung chánh đáng thì là làm cốt cho Tiên-Thánh; còn tâm chí vạy tà là chỗ củ a Tà- Quái xung nhập. Chi chi cứ tưởng có Thầy giúp mà lập xong nền Đạo cho các con là đủ. Thầy cũng có phép răn trị kẻ vạy tà; các con duy có trông cậy nơi Thầy, bước đường cứ thẳng thắn đi tới; đừng gấp gúa, mà cũng chớ thối lui, thì một ngày kia sẽ đặng toại kỳ sở nguyện.

Thầy ban ơn cho các con. Thầy thẳng.

Mercredi 24 Novembre 1926, 20 tháng 10 năm Bính Dần

VỀ VIỆC THỬ THẮT

Thầy Các con

Các con, Thầy nghĩ lại việc hôm nọ tại Thánh-Thất biến ra một trường Tà-Quái mà Thầy bắt đầu lòng đó các con!

Các con thiết nghĩ ra lẽ nào?

Đó là bước Đạo, đó là Thiên-cơ, các con hiểu sao được, nhưng Thầy buồn vì có nhiều đứa xàm biện về việc ấy, Thầy cũng muốn phạt chúng nó một cách nặng nề, nhưng Thầy nghĩ lại mà thương đó chút. Môn-đệ của Thầy nhiều đứa muốn bỏ đạo-y, ném dép cỏ, lột khăn tu mà mong hồi tục thế. Bởi bước Đạo gặp ghình khó tới nên mới ra có đổi. Bởi còn vương bụi trần, ham mỗi phú quý, mê chữ vinh sang mà ngán đạo; các con hiểu: Thầy buồn, nhưng ấy là

máy Trời đã định, chạy sao cho khỏi. Thầy biết bao lần vì các con mà chịu nhọc nhằn.

Từ khai Thiên lập Địa, Thầy cũng vì yêu mến các con mà trải bao nhiêu điều khổ hạnh, mấy lần lao-lý, mấy lúc vang mây, nuôi nấng các con, hầu lập nền Đạo; cũng tưởng cho các con lấy đó làm đuốc soi mình đặng cải tà quy chánh.

Mấy lần vun đắp nền Đạo, Thầy đều cũng bị các con mà hư giềng Đạo cả.

Thầy buồn đó các con.

Thầy ban ơn cho các con - Thầy thẳng.

TÁI CẦU.

THỬ THẮT CŨNG DO NƠI THIÊN THỜ TIỀN ĐỊNH

Các con nghe Thầy: Sự biến xảy ra đến nay đã thành một trường ngôn luận, có khi cũng náo nhiệt đến nền Đạo; kẻ gọi tà, người nói chánh, nơi Thiên-Thơ đã có dấu ràng ràng, các con có đi tranh luận cũng nhọc công vô ích, kẻ hữu phần, người vô phước, tin tin, không không cũng chẳng sửa cơ Trời đặng. Đường càng dài, bước càng nhọc, thì nền Đạo càng cao, công trình càng rõ. Ôi! Thầy đã nhọc nhằn vì bày con đại, muốn ra tay tế độ, vớt trọn cả chúng sanh thoát vòng khổ ải; nhưng chúng nó đã nhiễm-luyện đã đầy mùi trần thế, tâm chí chẳng vững bền, thấy khó đã ngã lòng, mới đạp chông, toan trở bước. Thầy cũng phải đau lòng mà nắm máy huyền-vi để cơ trời xây đổi; các con liệu lấy.

Dimanche 28 Novembre 1926, 24 tháng 10 năm Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viêt Cao-Đài

Giáo Đạo Nam Phương

DIEU TOUT-PUISSANT qui vient sous le nom de

SÉANCE SPÉCIALE DONNÉE A UN FRANCAIS DE MARQUE

L...

Une séance spécial n'est donné que rarement aux gens pour un voeu de quelque importance que ce soit; mais à toi dont je connais les sentiments d'humanité et l'esprit charitable, à toi je donne entière satisfaction.

En dehors de tes volontés religieuses, tu as l'intention de t'informer de cette nouvelle doctrine qui t'a été travestie par quelques-uns de tes compatriotes sous une forme quelque peu malicieuse. Sur cette terre dont le peuple est si doux et paisible, je viens comme le Christ était venu parmi vous pour combattre l'héresie et évangéliser le monde. Quelle que soit la race dont vous faites partie, enfants de la Terre, vous avez tous un même père, c'est Dieu qui préside à vos destinées. Pourquoi vous séparez vous à cause de divergences d'opinion religieuses, alors que tous, vous êtes appelés à souffrir et faire votre Purgatoire en ce monde?

Tu as déjà mis pied dans ce chemin qui conduit tout humain, vers l'heureux séjour qu'est le Nirvâna.

Tâche de continuer cette voie pour arriver à ton but.

De bons Esprit guideront tes pas. Tous tes

voeux seront exaucés. C'est assez pour toi.

Au revoir.

Bản dịch ra Việt Ngữ

Dimanche 28 Novembre 1926, 24 tháng 10 năm Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viêt Cao-Đài

Giáo Đạo Nam Phương

Đấng Chủ-Tể Toàn Năng giáng thế tá danh Cao-Đài truyền chơn-lý tại Việt-Nam.

L...

Một đàn cơ riêng biệt ít khi được thiết lập cho ai, mặc dầu lời thỉnh nguyện có quan-hệ cách mấy đi nữa cũng không đặng. Nhưng đối với con, Thầy được hiểu lòng nhơn-đức, tánh từ-thiện của con, nên Thầy cho con được thỏa nguyện.

Ngoài ý-chí đạo-đức của con, con còn có ý tìm hiểu giáo-lý mới mẻ này, giáo-lý mà một vài đồng bào của con đã giải thích xuyên tạc dưới một hình thức tinh ranh.

Nơi xứ này dân tình rất thuận-hậu và ôn-hòa nên Thầy đến cũng như Chúa Cứu Thế đã đến với chúng con để bài trừ tà thuyết và truyền bá chơn Đạo trên toàn cầu. Người sống trên thế-gian này, đều thuộc giống dân nào, cũng chỉ có một cha chung mà thôi, ấy là Trời đang chế ngự số-mạng của các con. Tại sao các con lại chia rẽ nhau vì sự bất-đồng đạo-lý, mà chính tất cả các con đều phải chung chịu đau khổ để rửa tội của các con ở cõi thế gian này.

Con để chơn vào con đường đưa đến cảnh an nhàn hưởng những chuỗi ngày hạnh phúc nơi cõi

Niết-Bàn.

Con rán tiếp tục đi trên con đường vạch sẵn ấy để theo đuổi đến mức cuối cùng.

Nhiều Đấng anh-linh sẽ đi bước cho con. Các lời cầu nguyện của con sẽ được chuẩn nhận. Bấy nhiêu đây đủ rồi.

Từ giã con!

Thánh-Thất Tây-Ninh

Jeudi 2 Décembre 1926, 28 tháng 10 năm

Bính Dần

NAM NỮ PHÂN BIỆT

Thái-Bạch

Thầy sai Bàn-Đạo đến sắp đặt trang nghiêm trong Thánh-Thất. Bàn-Đạo phân phép từ ngày nay để nhập Thánh-Thất thì phải giữ phép:

Nam Nữ bất thân.

Nam ở Đông hiên - Nữ ở Tây hiên.

Hai bên không lân cận nhau, Nam theo Nam, Nữ theo nữ.

Cấm cười cợt trúng giỡn nhau.

Trừ ra vợ chồng hay là chị em ruột, anh em ruột dạng chuyện vẫn nhau nơi tịnh đàn. Còn kỳ dư như hai đảng muốn chuyện vẫn nhau, phải có hai người chứng, một bên Nam, một bên Nữ.

Phòng-trừ dầu phải chung lộn nhau buổi nấu nướng, khi dọn ăn chẳng dạng lộn xộn cùng nhau... Nghe à...

Thơ, Thanh, hiên-hữu phải viết luật cấm này dán nơi Thánh-Thất... Nghe à!

Lundi 6 Décembre 1926, 2 tháng 11 năm

Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

TÔN CHỈ ĐẠI ĐẠO

Hỉ chư Môn-đệ, chư Ái-Nữ, chư Nhu, chư Tín-Nữ.

Chư Nhu nghe:

Ta vì lòng đại-từ đại-bi vẫn lấy đức háo sanh mà dựng nên mối Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ; tôn chỉ để vớt những kẻ hữu phần vào nơi địa-vị cao thượng, để tránh khỏi số mạng luân hồi và nâng những kẻ tánh đức bước vào cõi nhân, cao hơn phẩm hèn khó ở nơi trần thế này.

Than ôi! Đều vui sướng lao trần chẳng ai buộc mà nhiều kẻ tìm tới, mỗi đạo-đức trau thân là phương châm thoát tục, mà lắm kẻ trốn lánh, bài bác mối Đạo Trời, khoa môi, uốn lưỡi, mà tưởng cho mình hơn đặng các phẩm nhơn sanh, chớ chẳng dè là một hình phạt rất nặng nề đã chực chúng nó nơi chốn A-Tỳ. Ai đặng phước thêm cao trọng, ai vô phần thì trí não vẫn mơ-hồ; nét hạnh đời càng mê muội, biết biết, không không, luật Trời đã định, phần công quả trả cho rồi thì cảnh u nhàn là nơi rước khách tục trong lúc chung-qui đó.

Sanh nhằm đời có một Đạo chánh chẳng phải dễ, mà bước lên con đường chông gai, lần vào non thẳm kiếm ngọc lại càng khó; khó để nơi lòng chớ đem thói ám muội mơ-hồ vào đường Đạo-Đức, sau ăn-năn rất muộn.

6 Décembre 1926, 2 tháng 11 năm Bính Dần

VỀ TANG LỄ CỦA THƯỢNG CHUÔNG PHÁP TƯƠNG

Các con nghe:

Ngày nay đã mất hết một người Môn-đệ của Thầy, lại là một đạo-hữu của các con đã cùng các con nghiêng vai gánh vác một trách nhiệm trong Đại-Đạo Tam-kỳ.

Tương mắng phần cũng nơi số mạng tiền định, nó có phước là vì đặng về Thầy trong mấy ngày rớt của kiếp trần ai của nó. Sự thác cũng có khi vui và cũng có lúc buồn. Người thế nếu biết sống nghĩa là biết dụng mình cho có ích vào xã hội, biết dưỡng tánh tu thân, thì sự thác chẳng qua là sự mong mỏi của kẻ hành-trình đã xong trách nhiệm trở về phục-sự đặng lãnh phần thưởng xứng đáng mà thôi.

Tương tuy chưa đặng như mấy kẻ ấy, song lòng đạo đức đã ra vun đắp mỗi đạo Trời, thì địa-vị cũng khi khác thế thường đặng. Điểm chơn-thần của nó còn phải đến hầu trước Tòa Tam-Giáo mà đọi lệnh phát lạc tùy theo công quả tội tình của nó tự bấy nay; ấy là Thánh-Ý của Thầy đã lập luật riêng cho mỗi đứa trong các con đó. Chư Môn-đệ cũng nên hiểu biết.

Còn việc an táng nó các con cũng nên lưu ý chung với nhau mà lo bề nhơn đạo của các con cho an toàn.

Trang, con nói với Trung, Thơ, Tương, Hòa và các Thiên-Phong đều có mặt mà đưa nó lên đường, là chỗ nó an giấc ngàn năm, cũng để tiếng đặng một người đạo hạnh vậy. Trừ ra đứa nào phải vắng mặt bận việc thì chế đặng. Còn về sự làm rõ ràng trong Đạo-hữu, các con nên liệu tính cho kịp. Sự cầu kinh,

thì do nơi đám tang mẹ Hậu, đều khác hơn một thí.

Đàn tại Chợ Lớn, ngày 13-12-26 **ĐẠO KHÔNG GIỮ Ở LỖ MIỆNG**

Thầy các con.

Vốn Thầy tạo lập nền Chánh-Giáo cho dân Nam-Việt chẳng phải là việc nhỏ đâu. Các con vì biết Đạo là quý thì phải ân cần trân-trọng; đợi đến ngày thành tựu các con mới thấy rõ Thiên-cơ, thì chừng ấy các con muốn lập công bằng buổi này sao đặng, vì mỗi việc khó- khản, trắc trở là lúc sơ khai. Vậy Thầy khuyên các con rán thành tâm hành Đạo, mà Đạo không phải giữ bằng lỗ miệng không đâu.

Thầy thấy nhiều đứa trong các con có ý theo Đạo đặng toan kế làm nhiều việc chẳng lành? Thầy vì thương nhơn-loại, muốn cứu hết nên thường thân nhập nhiều đứa vô tâm, cũng muốn cho chúng nó ăn-năn chữa lỗi, ngộ hậu hưởng phước, mà chúng nó không biết tự hối thì làm sao mong rồi đặng. Đến buổi chung-qui mới thấy Thiên-đàng, Địa-ngục thì đã muộn rồi. Các con phải xét mình cho lắm nghe.

Mercredi 15 Dicembre 1926, 11 tháng 11
năm Bính Dần

THÁI-BẠCH

Hỉ chư Đạo-hữu

Chư-Nhu, Chư Tín-Nữ

Chỉnh đàn cho nghiêm đặng Thầy ngự.

Qu'on dise à ces Francais, qu'ici est une maison de prières qu'il ne faut pas qu'il la considèrent comme une curiosité.

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

**LE SPIRITISME EST UNE RELIGION
D'AVERNIR**

M....., Debout et lis.

Toute chose vient à son heure.

Tu as vu et su ce que la plupart de tes compatriotes cherchent à voir et à savoir. Ce n'est qu'à la suite de la conclusion des recherches spirites que j'enseigne cette nouvelle doctrine.

N'ai-je pas prédit que le spiritisme est une religion d'avenir? Tu as naturellement l'intention de créer en ce pays, une relation morale des deux races française et annamite appelées à vivre ensemble par ma volonté dans une communauté de vie et d'intérêts. Tu seras satisfait par une vie d'un homme de bien. Tes vœux seront exaucés. Tu seras plus tard un de mes fervents disciples pour prêcher au monde la paix et la concorde.

L'équipe française sera bientôt créée.

Tu sera force de revenir en France en 1928, pour soutenir cette doctrine au Congrès Universel. Tu seras grand et puissant par volonté.

Au revoir, c'est assez pour toi.

Bản dịch ra Việt Ngữ

**Mercredi 15 Décembre 1926, 11 tháng 11
năm Bính Dần**

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Giáo Đạo Nam Phương

M... Hãy đứng dậy và đọc.

Mọi việc đều đúng giờ đã định.

Con đã thấy và hiểu những điều mà phần đông đồng bào của con đang tìm hiểu. Chỉ sau nhiều cuộc khảo cứu và sưu-tầm về Thần-linh học mà Thầy đem truyền nền đạo-lý mới mẻ này.

Thầy há chẳng có lời tiên-tri rằng Thần-linh học là một nền Đạo tương lai sao? Hẳn nhiên con đã thành tâm thật ý muốn gây tại xứ này tình liên-lạc tinh-thần giữa hai dân tộc Pháp-Việt mà Thầy chí quyết cho họ được chung sống trong cộng đồng quyền lợi và sinh hoạt. Con sẽ đắc kỳ sở nguyện của một người làm phải. Lời khấn nguyện của con sẽ được chấp thuận. Sau này con sẽ là một trong các môn-đồ trung thành của Thầy để đi truyền-bá hòa-bình và tương-ái trên khắp hoàn cầu.

Ban truyền giáo Pháp sẽ được thành lập gần đây.

Con cần phải về Pháp trong năm 1928 để bình vực giáo lý của Thầy tại Hội-Nghị Đại-Đồng Tôn-Giáo. Con sẽ trọng đại và đủ quyền năng do Thiên-Ý.

Bấy nhiêu cho con rõ. Thầy từ già.

**Vendredi 17 Décembre 1926, 13 tháng 11
năm Bính Dần**

THÁI-BẠCH

**PRIER DIEU PAR LE PRETE-NOM DE
CAO ĐAI**

POUR VOIR VOS VŒUX EXAUCÉS

DIEU TOUT-PUISSANT qui vent sous le nom de CAO-ĐAI pour enseigner la Vérité en Annam.

D....., Debout et lis.

Je tiens à te dire que rien ne se crée et n'existe sur se globe sans ma volonté. De pauvres esprits prétendent qu'ils sont dans le secret de Dieu. Or, je ne donne à nul humain ici-bas d'en faire la révélation. Pour venir à moi, il faut des prières. Je ne néglige pas à me manifester quand ces prières sont sincères. Il suffit, pour vous convaincre que je suis bien Jéhovah des Hébreux, Le Dieu des Armées des Israélites, le Dieu inconnu des Juifs et le vrai Père de Jésus-Christ, de me prier par le prêtre-nom CAO-ĐAI pour que vos vœux soient exaucés. Tu viens à moi avec un sentiment sincère pour bien faire aux peuples soumis qui te sont confiés. e te prie alors de propager cette doctrine à tous tes protégés. C'est la seule qui maintient l'humanité dans l'amour des créature et vous apporte une paix durable.

Bản dịch ra Việt Ngữ

Vendredi 17 Décembre 1926, 13 tháng 11 năm Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Giáo Đạo Nam Phương

D. hãy đứng dậy và đọc.

Thầy cho con hiểu rằng nếu không có ý muốn của Thầy, thì trên quả địa-cầu này chẳng có vật chi sanh tồn tất cả. Lại có lắm kẻ đáng thương hại lại tự-phụ rằng họ hiểu thấu cả lẽ màu-nhiệm của Đấng Tạo-Hóa. Nhưng Thầy không bao giờ cho một kẻ nào dưới cõi trần này tiết lậu Thiên-cơ cả. Muốn đến Thầy thì phải cầu nguyện. Thầy không bao giờ không cảm

ứng với những lời cầu nguyện chơn-thành. Như thế đủ chứng tỏ cho các con tin rằng Thầy là Đức Jéhovah của dân Hébreux vị chủ tể của quân-lực dân Israel, vị Thánh vô danh của dân Do-Thái, Đức Đại-Từ-phụ của chúa Jésus Cứu Thế. Con chỉ cần cầu-nguyện Thầy với danh hiệu Cao-Đài thì sẽ có sự cảm- ứng chấp-thuận. Con đến đây với tấm lòng thành thật để làm việc phải cho giống dân biết phục-thiện hiện đang giao phó cho con. Vậy Thầy nhờ con truyền bá giáo- lý này cho dân tộc đặt dưới quyền bảo hộ của con. Chỉ có cách đó mới có thể kèm giữ nhơn-loại trong tình yêu sanh-chúng và đem lại cho con một cuộc đời hòa bình bền bỉ.

Dimanche 19 Décembre 1926, 15 tháng 11 năm Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

KIỆP LUÂN HỒI ĐỂ TẤN HÓA

Các con nghe:

Một sự các con chưa hề biết đến, đặng hiểu Đạo quý trọng là đường nào, lo tu tâm dưỡng tánh.

Các con đã sanh ra tại thế này, ở tại thế này, chịu khổ não tại thế này, rồi chết cũng tại thế này. Thầy hỏi: Các con chết rồi các con ra thế nào? Các con đi đâu?

Chẳng một đũa hiểu đặng cơ màu nhiệm ấy. Thầy dạy: Cả kiếp luân hồi thay đổi từ trong nơi vật -chất mà ra thảo mộc, từ thảo mộc đến thú-cầm, loài người phải chịu chuyển kiếp ngàn ngàn, muôn muôn lần, mới đến Địa-vị nhơn-phẩm. Nhơn phẩm trên thế này lại còn chia ra phẩm giá mỗi hạng. Đứng bậc Đế-

Vương nơi trái địa-cầu này, chưa đặt vào bực chót của Địa-cầu 67. Trong Địa-cầu 67, như loại cũng phân ra đẳng cấp đường ấy. Cái quý trọng của mỗi địa-cầu càng tăng thêm hoài, cho tới Đệ-nhứt-cầu, Tam-Thiên-Thế-Giái; qua khỏi Tam-Thiên-Thế-Giái mới đến Tứ-Đại-Bộ-Châu, qua Tứ-Đại-Bộ-Châu mới vào đẳng Tam-Thập-Lục-Thiên; vào Tam-Thập-Lục-Thiên rồi phải chuyển kiếp tu-hành nữa, mới đặt lên đến Bạch-Ngọc-Kinh, là nơi Đạo Phật gọi là Niết-Bàn đó vậy.

Các con coi đó thì đủ hiểu các phẩm trật các con nó nhiều là dường nào; song ấy là phẩm trật

TÀ QUÁI ĐẶNG QUYỀN CẨM ĐỒ

Còn phẩm trật Quý-vị cũng như thế ấy; nó cũng noi chước Thiên-Cung mà lập thành Quý-vị, cũng đủ các ngôi, các phẩm đẳng đày đọa các con, hành hải các con, xử trị cá con. Cái quyền hành lớn lao ấy, do Thầy ban cho nó nên đẳng quyền cẩm đồ các con, xúi biểu các con, giành giật các con, mà làm tay chân bộ hạ trong vòng tôi tớ nó.

Thầy đã thường nói: hai đầu cân không song bằng thì tiếng cân chưa đúng lý. Luật công bình Thiêng Liêng buộc phải vậy. Thầy lắm phen phải bị mất, bị giật con cái của Thầy vì chúng nó.

Thầy đã chỉ rõ hai nẻo tà chánh, sang hèn rồi, vậy Thầy cũng chỉ phương hướng cho các con đi khỏi lầm lạc. Các con hiểu rằng: trong Tam-Thiên-Thế-Giái còn có Quý mị chuyển kiếp ở lộn cùng các con thay, huống lựa là "Thất-Thập-Nhị-Địa" này, sao không có cho đẳng?

Hại thay! Lũ quý là phần nhiều; nó bày bố ra

mỗi nơi một giả cuộc, mà đổ dành các con.

Vì vậy, Thầy đã nói tiên tri rằng:

Thầy đã thả một lũ hổ lang ở lộn cùng các con, lại hàng ngày xúi biểu chúng nó cắn xé các con, song Thầy cho các con mặc một bộ thiết giáp, chúng nó

ĐẠO ĐỨC LÀ QUÍ TRỌNG

Ấy vậy Đạo-Đức các con là phương pháp khử trừ quỷ mị lại cũng là phương pháp dịu dặt các con trở lại cùng Thầy. Các con không đạo, thì là tôi tớ quỷ mị. Thầy đã nói Đạo-Đức cũng như một cái thang vô ngần, bắc cho các con leo đến phẩm vị tối cao, tối trọng là ngang bực cùng Thầy, hay là Thầy còn hạ mình cho các con cao hơn nữa.

Vậy Thầy lại dặn các con: nếu kẻ không tu, làm đủ phận người, công-bình, chánh-trực, khi hồn xuất ra khỏi xác thì cứ theo đẳng cấp gần trên mà luân hồi lại nữa thì biết chừng nào đẳng hội-hiệp cùng Thầy? Nên Thầy cho một quyền rộng rãi cho cả nhưn-loại Càn-Khôn Thế-Giái, nếu biết ngộ kiếp một đời tu, đủ trở về cùng Thầy đẳng; mà... hại thay!... mất Thầy chưa đẳng hữu hạnh hoan lạc, thấy đẳng kẻ ấy.

Vậy Thầy dặn: Đạo là nơi các con nên quý trọng đó vậy.

NOBLESSE, RICHESSE ET GLOIRE

Thầy các con.

Các con phần nhiều biết tiếng Langsa.

Thầy dùng nói cho các con hiểu Đạo-Lý.

Qu'est-ce que la noblesse, la richesse, la gloire?

La noblesse est l'ensemble de titres plus ou moins enivrants décernés aux hommes par les hommes.

Quelle est la valeur de ces titres?

N'est-ce pas suivant la valeur de ceux qui les donnent?

Donnés pas un humain, ils ne sont que trop humains.

Ce qui vient d'un homme n'a rien de résistant.

C'est sujet à détérioration. Ils sont détruits dès qu'on enlève la vie de celui qui les détient.

Cherchez la Noblesse céleste, c'est la seule éternelle.

La richesse est l'ensemble de toute préciosité qu'on ramasse en ce monde.

Que comprend-elle?

L'or, l'argent, la pourpre, la soierie etc...

L'or, l'argent ne sont que simples métaux.

La pourpre n'est que couleur.

La soierie n'est que matière animale.

Prenez-vous toutes ces choses en vraies richesses?

Elles ne sont qu'insignifiantes d'après leur provenance.

Cherchez, vous autres, la Richesse en la Vertu de Dieu, c'est la seule que vous aurez éternellement; nul ne pourra vous la dérober.

La gloire est souvent contre la vertu. Elle est éphémère.

Elle provient souvent de la fourberie. La

Gloire de Dieu est la seule qui résiste à toutes épreuves.

(Trung bạch: Mấy con phải làm sao mà tìm đặng la Noblesse, la Richesse et la Gloire de Dieu?)

Thầy trả lời: "Tu".

Bản dịch ra Việt Ngữ

Thầy các con.

Các con phần nhiều biết tiếng Langsa,

Thầy dùng nói cho dễ hiểu đạo-lý.

- Phẩm-tước là gì? Của cải danh-vọng là gì?

Phẩm tước là sự tổng-hợp các chức tước đã bày ra để quuyến rũ người hoặc ít hoặc nhiều. Những chức-tước ấy do người đời tạo ra phong thường kẻ khác.

- Giá-trị của các chức-tước ấy ra sao?

- Giá-trị những chức tước ấy tùy theo mà tạo nó ra.

- Việc chi do người đời phàm cả nó không bền, thường thường bị hư hỏng và tiêu tan ngay sau khi người đã được nó tặng bị cướp mất sự sống. Các con hãy tìm tước phẩm nơi cõi thiêng-liêng, tước phẩm ấy mới là vĩnh viễn. Còn tài-sản là tổng-quát các vật quý-giá của con người để thu nhặt trên thế-gian này.

- Của cải ấy gồm những gì?

- Vàng bạc chỉ là loại kim-khí tầm thường.

- Hồng là một chất màu.

- Còn lục là chất do loài vật cấu thành ra. Các con xem của ấy là quý giá thật-sự sao?

- Xét từ nơi sản xuất các vật ấy, đều không

đáng kể. Các con nên tìm sự giàu đức-tính của Trời. Chỉ có cách đó, mới gọi là vĩnh-cửu. Của quý ấy không ai ăn cướp đặng cả.

- Danh vọng thường hay chống lại với đức hạnh. Nó rất ngăn ngại và thường thành tựu nhờ sự gian trá.

- Danh-quyền nơi Trời là bền chắc nhưt. Và danh-quyền ấy mới chịu đựng nổi bao sự thử thách.

(Trung bạch: Máy con phải làm sao mà tìm đặng phẩm-tước của cải và danh-vọng của Trời).

Thầy trả lời " Tu ".

Đại-Dàn Chợ Lớn, ngày 20-12-26

PHẢI DO LUẬT MÀ HÀNH ĐẠO

Thầy các con.

Chư Môn-đệ nghe! Thầy đã muốn cho hoàn toàn phải cần có luật, mà hễ có luật thì cần phải do theo đó mà hành Đạo, mới khỏi điều sơ thất đặng. Nhiều đứa nhờ công-quả chút ít mà đặng Thầy trọng dụng, là có ý để chúng nó đặng vui lòng mà bước tới, dè đâu đã chẳng trông sợ nơi lệnh Thầy, lại lấy ý riêng mà làm cho có lời kích bác trong Đạo. Thầy hỏi có đáng tội chăng? Nếu Thầy chẳng lấy đức từ bi mà dìu-dắt các con, thì chư Thần, Thánh đã phạt mấy đứa cách nặng nề hơn nữa! Các con khá liệu mà hành Đạo!

HỮU PHƯỚC MỚI GẶP ĐẠO TAM KỲ

Chư nhu nghe! Đạo Trời dìu bước nhưn sanh, đường Thánh dẫn người phạm-tục; sanh nhằm lối may mắn, đặng gặp một Đạo chánh, nếu chẳng lo dưỡng tánh trau mình, để bước vào con đường cực-lạc, thoát đọa Tam Đò, một mai cánh rũ bông tàn, rồi

cuộc lại ăn năn vô ích.

Ta vì thương xót sanh-linh, mở Đạo Tam-Kỳ để độ người hữu phước, nếu chẳng mau chân, ngày giờ hầu cận, chư Tiên Phật hội Tam-Giáo xin bẻ lại, thì dầu ta có muốn cứu vớt thêm cũng chẳng qua số Thiên-cơ đặng.

24-12-1926

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Giáo Đạo Nam Phương

CẦN PHẢI LẬP TÂN LUẬT

Thầy mừng các con.

Các con ôi! Nếu nói rằng Thầy đã cực nhọc từ ngày khai Đạo đến chừ, Đạo đặng phổ thông mau chóng dường này, thì đáng lẽ Thầy mừng cho các con lắm mới phải... Sao Thầy lại buồn??? Các con ôi! các con đã chịu lắm khổ não nơi biển trần này... Từ mười ngàn năm rồi, đã ở dưới quyền tà quái áp chế. Vì vậy mà Thầy phải phé hết Bạch-Ngọc-Kinh, Huỳnh-Kim-Khuyết, giáng trần độ rỗi các con, chớ chi Thầy đến mà làm cho giảm sự khổ não của các con chẳng đặng nữa thì thôi, lẽ nào còn lập Tân-Luật ràng buộc các con thêm nữa... Vì cơ mà Thầy buồn... Thầy tỏ thật, cái luật lệ, Thầy khiến các con hiệp chúng trí mà lập thành đây, nó có ảnh hưởng về đạo-đức Tiên-Phong Phật-Sắc của các con, nên Thầy buộc mình cam chịu vậy; chẳng luật lệ thì trái phép, mà trái phép thì làm thế nào vào Bạch-Ngọc-Kinh cho đặng... Vậy các con rán làm phận sự cho hoàn toàn, rồi có Thái-Bạch giáng-cơ sửa luật.

Đại-Dàn Chợ Lớn, ngày 27-12-26
LƯƠNG TÂM ĐỂ RĂN TỘI LỖI RIÊNG
CỦA MÌNH

Thầy các con.

Chư Môn-đệ nghe! Phần nhiều trong các con chẳng để lòng thờ kính Thầy, tưởng cho đem thờ Thầy vào nhà là chủ ý cầu một việc lợi riêng chi cho gia quyến vậy thôi, chớ chẳng hiểu là một nguồn trong sạch để rửa các lỗi phạm tục của các con. Nhiều đứa lại còn mờ-hồ, đã thờ Thầy mà còn chưa chắc ý rằng thờ đặng chi, và mở Đạo có ích gì?

Than ôi! Đã bước chân vào đường Đạo hạnh mà chẳng để công tìm kiếm, học hỏi cho rõ ngọn nguồn, thì làm phạm sự Môn-đệ như thế có ích chi cho nên Thánh đâu? Đạo Trời khai ba lượt, người tục lỗi muôn phần, sanh đứng vào vòng thế cuộc, chưa biết mình đã lãnh một vai tuồng, đặng chờ lúc kết quả hồn quy Thiên ngoại, lánh khỏi xác phạm trở về nơi khởi-hành mà phục các điều đã thi hành giữa sân khấu là chốn trần ai khốn đốn này; phạm chưa xong phạm, thân chẳng nên thân, thân phạm lo tính chưa rồi, còn mong moi chi dụng mình vào đường đạo-đức để cho có ích chung nữa đặng. Lương tâm của các con là một khiếu thiêng-liêng của Thầy ban để sửa trị riêng các con trong đường tội lỗi và ban thưởng trong việc nhơn đức; làm một việc phải tức là do nơi ý Trời, phạm một nét vạy tà là cái nơi Thiên-Luật; phải quấy Thần Thánh chính chép biên, thưởng phạt duy đợi ngày chung cuộc! Khá biết lấy!

Cầu kho, le 8 Janvier 1927

KHÔNG BIẾT ĐẠO KHÔNG PHẢI LÀ
NGƯỜI

Thầy các con.

Thầy vui thấy nhơn-sanh biết hối ngộ, chẳng quản dậm dài, đến hội hiệp nhau mà để bước vào đường Đạo-Đức.

Các con phải biết hễ là người thì phải biết Đạo; không biết Đạo không phải là người. Cái chánh cái tà rồi đây sẽ phân biệt nhau. Nếu các con còn để một vài điểm mờ-hồ trong dạ thì làm sao chóng đến nơi, đến chốn đặng?

Các con phải đồng tâm hiệp lực nhau, bỏ hết các đều tệ theo thường tình, thì mới để thành Đạo. Vậy Thầy khuyên các con đưa nào có trí lực bao nhiêu khá đem ra mà thi thố, chớ đừng sụt-sè theo thói nữ nhi, vậy cũng uống cái điểm linh quang của Thầy ban cho các con lắm.

Các con hiểu à!

Chợ Lớn, le 10-1-1927

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Giáo Đạo Nam Phương

YẾN SÁNG CHIẾU TRỜI NAM

Chư Môn-đệ và chư nhu nghe: Chim về cội, nước tách nguồn, từ xưa kiếp con người giữ thế, chẳng qua là khách đi đường, phạm sự muốn cho hoàn toàn, cần phải có bèn chí và khổ tâm; có bèn chí mới đặng đạt phẩm vị thanh cao; có khổ tâm mới rõ tuồng đời ấm lạnh; lăng-xăng xạ-xự, mùi chung đỉnh, vẻ cân đai, rớt cuộc chẳng khác chi một giấc huỳnh lương mộng; mỗi bậc phẩm đều đặng một vai

tường của Đấng cầm quyền thế-giới ban cho; dầu thanh cao, dầu hèn hạ cũng phải gắng làm cho rồi trách nhiệm, hầu buổi chung cuộc, hồn lià cõi trần, đặng đến nơi khởi hành mà phục hồi công cán; ai giữ trọn bậc phẩm thì đặng toà nghiệt-cảnh tương công chiếc tội, để vào địa vị cao hơn chốn Địa cầu 68 này; ai chẳng vẹn trách nhiệm như sanh, phải bị đọa vào nơi u-minh-địa, để trả cho xong tội tình căn quả cho đến lúc trở về nẻo chánh đường ngay mà phục hồi ngôi cũ; bằng chẳng biết sửa mình thì luật Thiên-điều chông-chập, khổ A-Tỳ phải vương muôn muôn đời đời mà đền tội ác. Bạc như sanh vì đó mà phải chịu thiên niên chìm đắm vào số luân hồi; vay trả, trả vay, căn quả chẳng bao giờ tiêu đặng. Các bậc Thần Thánh nếu chẳng biết mối Đạo là phương châm tìm nguồn trong rửa bợn tục, thì biển khổ trần này cũng khó mong thoát đặng.

Trời Nam may đặng một yển sáng của Đấng Đại-Từ-Bi dẫn khách trần bước lần ra con đường hắc ám, để tránh khỏi bến mê; dụng nâu sòng thế cân đai, mượn khổ tâm thay chung đỉnh, lấy hạnh đức làm nấc thang bước lên tốt lành trời, vệt ngút mây xanh, trông vào cảnh thiên-nhiên, biết rõ cơ màu nhiệm mà làm khách u-nhàn thanh nhã, núi thẳm rừng xanh. Phải hết muôn sự ở cõi trần vô vị này, ấy là một sự khó thi hành của khách phàm tục; mấy ai nông-nã tìm đến cảnh Thiêng-liêng mà nhiều kẻ lại tìm vào vực thẳm.

Đạo Trời qua bến tục, đường Thánh dẫn khách trần; nếu chẳng biết thế thời, giọt nước lành dương hết chờ khi rười khổ đặng.

Tây-Ninh 16-1-27, 13 tháng 12 năm Bính

Dần

CÁCH HÀNH SỰ NƠI ĐÀN, XEM XÉT TÂN LUẬT

Thái-Bạch

Lão khen chư Đạo-Hữu... Đại hỉ... Đại hỉ...

Thượng-Tương-Thanh, coi Lão hành sự mà bắt chước. Mời Chương-Pháp Phái Nho.

Thơ, chư Hiền-Hữu bình thân.

Đứng dậy phân hai ban.

Chương-Pháp, Đầu-Sư tọa vị. Phối-Sư tam Phái tới trước. Thái- Thơ-Thanh phải ôm bộ chú giải các luật, Tân-Luật của các Hiền-Hữu đến dâng cho ba vị Đầu-Sư, ba vị Đầu-Sư đồng đứng dậy bái và tiếp luật một lượt, thế nào sáu bàn tay đều có trong sáu bộ luật, ngay giữa, dạy cả ba tiếp dung lên; Chương-Pháp cũng phải bái mà tiếp một lượt, đội dung lên đại-diện, dạy vô đưa lên chí trán. Nghe dạy: Lão giao luật này cho nhị vị Chương-Pháp xem xét lại nữa, trong một tháng phải rồi mà giao lại cho Hộ-Pháp cầu Lão sửa Luật. Phải làm một phòng thanh tịnh mà giả làm Hiệp-Thiên-Đài, Thập-Nhị Thời-Quân phải có mặt, Thượng-Sanh, Thượng-Phẩm phải có mặt.

Phải tái cầu nghe dạy.

Nhị vị Chương-Pháp đem Luật để ngay tượng Lão một đêm nay.

Đem Luật để lên rồi xuống tọa vị, lên điện để xuống.

Chư Thiên-Phong đồng lạy Thầy.

Dương phải đội Hiệp-Chương như Luật, đắp khậu như Luật.

Nương phải sấm Thiên-Phục như Thơ vậy nghe.

TÁI CẦU.

CẦU XIN THÊM BÍ PHÁP VÀO TÂN

LUẬT

Thái-Bạch

Thiên-Điều màu-nhiệm của Đạo còn thiếu sót lắm.

Cười...

Những điều ấy chư Hiền-Hữu biết đâu mà lập cho đặng. Hại thay! Nếu chẳng có cơ màu-nhiệm bí mật ấy thì chẳng thành Luật, nếu chẳng thành Luật, thế nào thành Đạo?

Cười...

Lão tâu cùng Đại-Từ, Đại-Bi, xin thêm vào luật những điều bí mật yếu trọng ấy; vậy chư Hiền-Hữu cũng phải cầu khẩn với Lão, nội hạ tuần tháng này thì khởi nguyện; dặn các Thánh-Thất, các Đạo-Hữu phải để lòng thành khẩn: hiệp sức làm một với Lão mà nài xin Thánh Luật; nghe à.

Hễ Đạo trọng thì tức nhiên chư Hiền-Hữu trọng, vậy thì chư Hiền-Hữu biết mình trọng mà lo sửa vẹn người đời. Từ đây Lão hằng gìn giữ chư Hiền-Hữu hơn nữa; nếu Lão ép lòng cầm quyền thưởng phạt phân minh, là có ý muốn giá trị của chư Hiền-Hữu thêm cao trọng nữa; vậy Lão xin đừng để dạ phiến hà nghe!

17-1-27, 14 tháng 12 năm Bính Dần

SỰ ĐỐI TRÁ TRÁI NGHỊCH LÀ TÀ QUÁI

Thầy các con.

Thượng-Trung-Nhựt, con là anh phải dạy lại các em một lần này là chót; Thầy vẫn đã thường nói rằng: Thầy đến lập cho các con một nền Chơn-Đạo, tức là mỗi sự chi đối trá là chẳng phải của Thầy. Thầy đến là chủ ý dạy cả nhơn-sanh đặng hòa bình, chớ chẳng phải đến dục thêm nghịch lẫn nhau. Thầy lại thường nói rằng sự sang trọng vinh hiển của các con chẳng phải nơi thế-giới này. Thầy lại đến lập trong nước các con một nền Chánh Đạo đủ tư cách độ rồi chúng sanh. Các con và cả dân tộc các con vì nơi Đạo mà đặng đoạt đến phẩm vị cao thượng; cái phẩm vị ấy do nơi đâu mà có? Là bởi đạo-đức của các con, đạo-đức thắng hung bạo là thường tình, các con hằng thấy sự đời thường vậy. Thầy là Đấng Chí-Tôn, cầm quyền thưởng phạt, há lại không quyền hành mà làm mọi việc một mình Thầy đặng sao, lại phải sờ cậy tay phàm, chẳng qua là Đạo-Đức thiếu kém các con đó, nó làm cho các con bị phạt. Từ đây phải tin tưởng một Thầy và nghe lời Thầy dặn: giữ Đạo-Đức cho bền, còn ngoại trừ sự chi nghịch với Chơn-Đạo thì là mưu chước tà quái.

Thầy ban ơn cho các con.

Tây-ninh 18-1-27, 15 tháng 12 năm Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Giáo Đạo Nam Phương

GIẢI TỬU

Các con! Chư chúng sanh! Chư Thiên-Phong bình thân, còn chư chúng sanh ngời... Các con nghe:

Vì sao mà phải giới tửu?

Thầy đã dạy rằng: Thân thể con người là một

khối chơn linh cấu kết lại; những chơn linh ấy đều là hằng sống; phải hiểu rằng: ngũ tạng lục phủ cũng là khối sanh vật mà thành ra, nhưng mà phận sự chúng nó làm, hiểu biết hay là không hiểu biết, đều do nơi linh Thầy mà phán dạy.

Trước Thầy nói vì có rượu làm hại cho thân thể con người về phần xác.

Hình chất con người vẫn là thú, phải ăn uống mới nuôi sự sống, như rượu uống vào tỳ vị nó chạy vào ngũ tạng lục phủ đủ hết, thì trái tim con người chẳng khác nào như cái máy chánh để trữ sự sống, cũng phải bị nó thâm nhập vào làm cho sự lao động quá chừng đối thiên nhiên đã định, thôi thúc huyết mạch phải vận động một cách vô chừng mà làm cho sanh khí nơi phổi chẳng đủ ngày giờ nhuận huyết tinh sạch cho được. Trước huyết ấy thối lại cùng trong thân thể, để vật chất ô-trược vào trong sanh vật. Mỗi khối ấy ăn nhằm phải bệnh, một ngày thêm một chút, hết cường tráng, cốt chỉ lần lần phải chết thì thân thể các con phải chết theo. Nhiều kẻ bị chết nửa thân, vì rượu nên ra đến nỗi.

Thầy dạy về hại của phần hồn các con, là khí chất (le sperme évaropé) nó bao bọc thân thể các con như khuôn bọc vậy, nơi trung tim của nó là óc, nơi cửa xuất nhập của nó là mỏ ác, gọi tiếng chữ là Vi-Hộ; nơi ấy Hộ-Pháp hằng đứng mà gìn-giữ chơn linh các con khi luyện thành Đạo đặng hiệp một với Khí, rồi Khí mới thấu đến Chơn-Thần hiệp một mà siêu phàm nhập Thánh, thì óc là nguồn cội của Khí mà óc cũng bị huyết mạch vận động vô chừng làm cho đến nỗi tằng loạn đi thì chơn thần thể nào đặng an tịnh mà

điều khiển; thân thể phải ra ngây dại, trở lại chất thú hình; mất phẩm nhơn-loại rồi, còn mong chi đặng phẩm Thân, Thánh, Tiên, Phật. Lại nữa, buổi loạn thần ấy để cửa trống cho tà mị xung đột vào, giục các con làm việc tội tình mà phải phận luân hồi muôn kiếp.

Vậy Thầy cấm các con uống rượu, nghe à!
Thầy ban ơn cho các con. Thầy thăng.

Đàn tại Đình Mỹ-Lộc 18-1-27

15 tháng 12 năm Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Giáo Đạo Nam Phương

NGƯỜI KHÔNG HIỂU ĐẠO LÀ VÔ DUYÊN

Hỉ chư môn đệ. Hỉ các đảng chúng sanh nam, nữ.

Chúng-sanh chưa rõ nền Đạo là quý trọng đường nào! Đạo cũng do nơi phạm mà phát ra, và tiếp lấy cái thiêng-liêng của Thầy hiệp đồng, mới sanh sanh, hóa hóa, thấu đáo Càn-Khôn. Người mà biết Đạo, ấy kẻ hữu phần, còn người chưa thấu đáo nền Đạo, ấy là kẻ vô duyên.

Hiếu há! Thầy cho phép cầu Đạo, góp số.

Thầy từ-bi toàn thấu chư chúng sanh đặng Thầy cho phép Thần- Hoàng-Bổn-Cảnh giáng cơ mà dạy dân trong phần trách nhiệm của nó.

Thăng.

THẦN-HOÀNG-BỔN-CẢNH

Chào chư Thiên-Phong.

Chào cả thầy các đạo-hữu và các đảng chúng nam nữ trong thôn lân.

THẦN-ấn tứ hải thủ châu danh

HOÀNG-hữu ấn-phong tải độ thành

MỸ thời dân khương bình thái-trị

LỘC cao hà nễ thọ thời sanh.

MỸ có công thành khẩn vái

LỘC lừa tại thế phước từng lai

NHƠN dân, lễ thứ đồng bình-trị

AN nhủ an cư thấu Đạo tài.

PHẢI TU HÀNH MỚI THOÁT NẠN TAI

Từ thuở ta vâng chiếu chỉ đến trấn nhậm nơi đây, Ta một tấm lòng cho lê thứ đặng an cư lạc nghiệp, thanh vượng mùa màng; mỗi mỗi đều hàng lo lắng cho chúng sanh nơi phần trách nhậm. Nay có lệnh Ngọc-Hoàng chiếu chỉ cho phép Ta giáng cơ màu-nhiệm mà tỏ nền Đạo là quý trọng cho lê thứ hiểu. Lê thứ đâu rõ thấu việc trời đã định hơn mấy chục ngàn năm nay. Lê thứ nghe: Kỳ hạ-ngươn hầu mãn, nhơn vật vì tai nạn mà phải tiêu tan, mười phần còn lại có một mà thôi. Than ôi! Buồn thôi! Nghĩ vì Thiên-cơ đã định vậy thế nào mà cãi cho đặng, duy có mở tấm lòng từ thiện ăn năn sám hối, lo việc tu hành; đồng với nhau cả quốc dân mà quỳ lạy khẩn cầu coi Trời đoái tưởng đến chăng? Bởi thế nên Ngọc-Đế va chư Phật, chư Tiên, chư Thánh mới lập hội Tam-Kỳ Phổ-Độ đặng có cứu vớt chúng sanh, đương linh đình nơi biển khổ. Nếu gặp thuyền Bát nhã mà không xuống, không theo thì chắc thế nào cũng chơi với nơi mé biển.

TẾ THẦN BẰNG HOA QUẢ LÀ TỐT HƠN

Còn phần viên chức sắc cúng tế, bảo lên quỳ trước đại-diện cho Ta tỏ lòng thi ân cho chúng nó.

Vui thay! Mừng thay! Cả nhân dân đều biết Đạo, duy còn một chút ít mà thôi. Từ đây ta hết dạ hết lòng mà lo-lắng, săn sóc chăm nom hơn khi trước nữa. Ta tỏ cho chức sắc hiểu, tại sao mà ta lo hết bốn phận. Ấy là từ đây Ngọc-Đế truyền lệnh cho ta phải theo phò chư Cao đạo- hữu, nên Ta lo lắng bội phần, hơn khi trước; mỗi khi có việc chi tai biến hay có những bịnh truyền nhiễm, thì đến đây ta sẽ dạy cho mà lánh những điều tai hại. Còn việc tế lễ cúng, ta muốn dùng đồ chay hay là cây trái, chớ sát sanh. Ta cũng tỏ cho chư chức-sắc hiểu rằng: Tế tự là tại sao? Phàm có lòng tin mới cúng chớ, cúng là lấy có lễ đó, gọi là kính trọng; chớ Thần Thánh nào ăn của ai. Bởi thế nên ai dùng vật thực mà cúng tốt hơn dùng trái cây. Ai có lòng thì tế lễ chi chi ta cũng chẳng trách đặng, vì cựu lệ bày đến ngày nay -Nay ta muốn theo Thánh- ý của Ngọc-Đế. Vậy chức sắc liệu làm sao?... Trả lời thử? (Chức sắc trả lời từ đây sẽ dùng đồ chay hay trái cây mà tế lễ).

Cười! Thôi ta chào chư Thiên-Phong và các Đạo-Hữu, các đảng chúng sanh nơi bốn thôn. Ta lui.

Đàn tại An Hóa 22-1-27, 19 tháng 12 năm

Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Giáo Đạo Nam Phương

VÌ LÒNG BÁC ÁI MÀ TRUYỀN CHÁNH

ĐẠO

Hỉ chư Môn Đệ, hỉ các đảng nhơn-sanh.

Xứ này mới tiếp Thầy lần đầu nên có nhiều đũa còn để lòng nghi hoặc.

Các con cùng Thầy vì lòng bác ái, chẳng nài khó nhọc đến truyền Chánh-Đạo; mặc tình những đũa vô lương, các con cứ một đường đi tới; sự phải sự quấy sau này chúng nó sẽ rõ. Vậy Thầy sẽ vui lòng cùng các con mà toàn thân Nam Nữ.

Tương, con phải nói những điều cần yếu cho chúng nó nghe. Thầy cho một bài thi chung:

*Thế đại Càn-Khôn cộng nhứt thiên,
Nhơn như sa mạc tại thâm uyên.
Hạnh phúc bình thủy thân an tại
Nhược ngộ phong ba phận đảo huyền.
Kỷ tải phạm trần cam nghiệt chường
Nhứt thời đạo hạnh thoát oan khiên,
Thủy tri Nam địa sanh phong nhựt
Đại-Đạo hoằng khai thế cuộc tuyên.*

PHẢN NGHỊCH RỐI LUÂN THƯỜNG LÀ TẠI VÔ ĐẠO

Cho phái Nữ vô Thầy dậy. Chư Ái-Nữ. Thầy vì Tam-Kỳ Phổ-Độ chẳng phân cao thấp, sang hèn, Thầy chỉ khuyên một đều là Đạo hạnh các con phải giữ hàng ngày cho nhằm phương pháp nhơn-đạo, tức là Tứ-Đức đó vậy, các con hiểu à.

Nên nhơn luân của con nhà Nam-Việt chẳng lầm, mà tại các con hay nhiễm thường tình mà hư hoại, nên chi Thầy phải nhắc lại cho các con đừng lầm nữa, nghe các con!

Nam phái vào. Các con nghe cho rõ, thường ngày các con trông thấy những điều trái tai gai mắt, các con có biết vì tại sao chẳng?

Như kẻ làm quan ý quyền ức hiếp dân lành, đũa ngu nghịch cha phản bạn, làm rối luân thường, các con có biết vì tại sao chẳng?

... Tại vô Đạo...

Thầy ban ơn cho các con. Thăng.

26-1-27, 23 tháng 12 năm Bính Dần

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Giáo Đạo Nam Phương

CUỘC ĐỜI LÀ MỘNG ẢO

BỒI LUYỆN MỚI BỊ KHỐN TRẦN

Hỉ chư môn đệ, chư chúng sanh; chư chúng sanh nghe:

*Thuyền khơi đọi gió lướt giòng ngân,
Dẫn khách Nam qua khỏi bến Trần
Nhum áo nâu sông về Cực-lạc
Trau gương trí-huê phủi đai-cân.
Cơ Trời đến buổi đời thay đổi,
Đạo Thánh nhằm khi khách gi nhuần.
Khổ hạnh dầu ai thìn một kiếp;
Rừng tông thoát tục sớm đưa chân.*

Đạo Trời khai ba lượt, khách tục lỗi muôn phần, khách trần ai vẫn lấy sự vui vẻ vô vị chốn sông mê này mà quên trọn các đều đạo đức của các Đấng Thánh trước Hiền xưa. Chung đỉnh măng tranh giành, lợi danh thường chác buộc, kiếp phù sanh không mấy lát, đời giả dối chẳng là bao. Sanh đứng làm người, trót đã mang vào mình một vai tuồng đặc biệt, đã chẳng lo bước hành trình cho xong, mà đắp bồi nợ mảnh hình hài, ngọn rau tác đất, lại chác lăm điều phiền não ưu sầu, lấy Thánh-Đức gọi là chơi,

mượn hành tàng vô nghĩa mà làm cho vờ lòng ái m bất lương. Cái xuân kia chẳng đợi người mà bước đời càng gay trở; lân qua thỏ lạng ác tà, bóng thiêu quang nhật-thúc; con đường hy vọng chẳng biết đâu là tt cùng mà bước đời xem đà mòn mỏi; sự thác vô tình sẽ đến mà vẽ cuc sanh ly, pha màu tử biệt, làm cho sự vui vẻ giàu sang, danh vọng, đều thành ra một giấc huỳnh lương, rồi đây vĩnh biệt ngàn năm, tội tình muôn kiếp. Đài nghiệt cảnh là nơi rọi sáng các việc lỗi lầm, bước luân-hồi sẽ dẫn vào nơi u khổ cùng sầu mà đọa đày đời đời kiếp kiếp. Ấy là buổi chung qui của khách trần đời.

Nguồn Tiên, Đạo, Thánh, dìu bước nhơn sanh, tránh tội lỗi, lia nẻo vạy, bước đường ngay, mà lân vào nơi Cực-lạc an nhàn, rừng tòng suối lặng, đng thắm non xanh, để mình vào bực thanh cao, thoát khỏi chốn luân-hồi ràng buộc; ai mau bước đặng nhờ thân, ai luyến trần cam chịu khổ. Đạo Trời màu-nhiệm, khá biết xét mình sau khỏi đều tự hối.

Chúng-sanh khá biết cho!

Chợ Lớn 31-1-27

**MÀNG NỀN ĐẠO ĐƯỢC VUN ĐẮP
VỮNG BỀN**

Thầy các con.

Ngày qua thắm thoát, nhật thúc bóng quang-âm xuân mãn kế xuân về, nước non màu vẫn cũng như xưa, mà tâm hạnh nhơn tình biết bao thay đổi. Một xuân qua tức là Đạo một lần bước chóng; ngày này năm ngoái vẫn ra sao, mà đến ngày nay màn Chánh-Giáo đã dim-dà, xủ khuất bóng trần,

gương trí-huệ rạng ngàn soi khách tục. Thầy màng cho các con đã chịu lao tâm, tiêu tứ mà vun đắp nền Đạo, làm cho mối tương thân tương ái càng khăng-khít vững bền; rán công thêm nữa mà đi cho cùng bước đường của các con đã chịu lắm nhọc nhằn, vạch lối chông gai, dìu nhơn hậu-tấn. Môn-đệ nơi đây mảng buộc ràng nhơn-sự mà hiệp chẳng đủ nghe Thánh ý. Vì vậy mà Lý-Thái-Bạch định cho làm Đại-lễ nơi Thánh-Thất Cầu-Kho, cho các Môn-đệ đó có thể hầu Đền đủ mặt.

T... Con cũng nên tới chúng Đền và chung cùng với mấy em; chư Môn-đệ cũng vậy.

Thánh-Thất Cầu-Kho, 1 Février 1927

**PHẢI CÓ TRÍ ĐỘ PHI PHẠM
MỚI ĐỦ TƯ CÁCH LÀM NGƯỜI**

Thầy các con.

Thầy lấy làm không bằng lòng cho mấy đứa vắng mặt hôm nay, ngày giờ thôi thúc mà các con còn dụt dụt giữa chừng.

Nền Đạo cao thâm là mấy, chí phàm không thấu lý sâu; nếu các con chẳng ra khỏi vòng trần tục, thì các con chẳng là luống công theo Thầy kể đã đầy năm. Kiếp trần ai lắm nôi Vây vò, các con ở nhàm thời đại này gặp đặng lắm cuc tân toan, nên mới để ý vào đường Đạo-Đức. Nếu chẳng vậy thì các con cũng đã như ai, đem thân vùi dập trong chốn lợi quyền, tranh tranh cạnh cạnh biết ngày nào rồi?

Ấy vậy các con phải lưu tâm mà chấn hưng mối Đạo; ấy là kế bảo tồn quốc túy, lại là phương thoát tục. Cơ Trời Thầy không lẽ tỏ ra đây, song các

con nên biết xét mình là đứng vào địa vị tối cao hơn muôn loại, nên các con phải có trí độ phi phạm thì mới có đủ tư cách làm người. Các con nên biết Thầy sanh ra mỗi chúng ta đều có đặc biệt một phần linh diệu riêng, mà cũng vì nhơn loại không chịu khó tìm tòi cho ra lẽ thiên nhiên, cứ thấy những điều cận lợi mà quên hẳn lương tâm; chẳng hay thương mà hay chém giết lẫn nhau; sanh phương tiện thông đồng không muốn, lại tìm kế sát hại lẫn nhau.

Nếu các con vì Đạo Thầy là Đạo gìn công-lý mà biết mấy sự đó tránh đi, và rủ nhau hiệp làm mối Đại-Đồng, thì chẳng những thuận lòng Trời, mà nhơn-loại đặng gi nhuần ân-huệ.

Các con hiểu à!

Tây-Ninh 1-Février-27, 01 tháng 01 năm Đinh-Mão

THIÊN VỊ LÀ BÁU VÔ GIÁ

THƯỢNG-CHUÔNG-PHÁP TƯỜNG

Hỉ chư Đạo-Hữu, chư Đạo-Muội.

Mừng... Mừng... Mừng... Vui... Vui... Vui...

Đại phước cho cả nhơn sanh, đại hạnh cho địa cầu số 68 này; em còn phải công quả phổ-độ mới đặng vào Tam-Thập-Lục-Thiên, nhờ Đại-Từ-Phụ cứu độ em; khuyên nhủ cùng chư huynh, khá coi Thiên vị mình là trọng vì là của báu vô giá; cơn sứt-sè đường Đạo, xin nhớ lấy danh em, cự chống cùng tà ma quỷ bị cám dỗ.

Tương đây, công cán chẳng chi mà còn đặng địa vị này, hưởng lựa là mấy anh độ rồi toàn cả Cửu-Nhị-Nguyên-Nhơn, thì phẩm cực sẽ đặng trở thêm

thế nào; xét lấy đủ vui lòng mà hành Đạo...

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viêt Cao-Đài

Giáo Đạo Nam Phương

THẦY BAN ƠN LÀNH CHO CẢ MÔN ĐỆ NĂM MỚI

Thầy. Các con... Mừng các con.

Trung, Cư, Tắc; mấy con nhớ đêm nay năm rồi thế nào, còn nay ra thế nào chẳng?

Trịnh-thị Ái-Nữ, Hiếu, hai con đã thấy Thầy giữ lời hứa thế nào chẳng?

Thầy lập Đạo năm rồi ngày này, thì môn-đệ của Thầy chỉ có 12 đứa, mà bốn đứa đã vào nơi tay Chúa-Quý, chỉ còn lại tám. Trong tám đứa còn lại thì còn một đôi đứa biếng nhác mà không hành Đạo, Thầy hỏi nếu chẳng phải quyền hành Thầy, dầu cho một vị Phật Tiệt lớn giáng thế đi nữa, cũng chưa có phương chi mà độ hơn bốn muôn sanh linh, nhờ tay có 6 đứa môn-đệ trong một năm cho đặng bao giờ.

Thầy vui mừng, Thầy khen tặng hết cả bốn muôn Môn-đệ của Thầy. Thơ con đã ngoan Đạo, mà sự ngoan Đạo của con đó còn độ lắm kẻ. Thầy khen con.

Bính Thầy thưởng công con, cho lên chức Phối-Sư, Thầy cảm cảnh lòng yêu mến con, Thầy cảm ơn lòng Đạo-Đức con. Sanh linh nhờ công con mà thoát qua khổ hải.

Bản, Thầy thăng chức Giáo-Sư. Trò, Thầy cho lên chức Giáo-Hữu, nhiều đứa khác nữa, ngày mừng 9 Thầy biểu đòi về cho Thái-Bạch phong thưởng.

Thầy ban ơn trọn cả các con, dầu không có mặt tại đây cũng vậy. Thầy giờ cơ lên, các con đều

chun ngang qua cho thầy ban phép lành; Thầy cầu cho các con đừng ngoan Đạo như Thơ vậy, sửa mình cho nên chí Thánh, vì Đạo năm nay sẽ rõ thấu hoàn-cầu. Môn-đệ tăng thêm hàng hà sa số, phận sự các con lại càng nặng nề hơn nữa, nhưng các con nhớ biết thương Thầy, mà hãy thương Thầy thì ắt thương Đạo, mà biết thương Đạo thì thương hết chúng-sanh. Các con biết Thầy là trọng thì biết trọng Đạo, mà hãy trọng Đạo thì cũng phải trọng cả chúng sanh.

Trong tháng giêng này, Thái-Bạch sẽ hội Nữ-Phái dựng lập cho hoàn toàn, Thầy trông công các con lắm đó.

Thầy ban ơn cho các con một lần nữa.

Thầy thăng.

Tây-Ninh, le 12 Fevrier 1927.

BAN SẮC PHỤC CHO PHÁI NỮ

Thái-Bạch

Hội Thánh nghe Lão ban sắc phục cho Nữ-phái; nghe và từ đây xem sắc tốt ấy mà hành lễ theo đẳng cấp.

Nữ-Phái phải tòng Đầu-Sư Nữ-Phái, song tòng quyền của Giáo- Tông và Chương-Pháp. Đầu-Sư Nữ-Phái cũng phải chịu công cử theo luật Hội-Thánh ban hành, theo luật lệ Hội-Thánh ban xử đường đời và đường đạo.

Đầu-Sư Nữ-Phái mặc một Đạo-phục y như Đạo-phục Đầu-Sư Nam-Phái, phải đi một ni-kim-cô như các vải chùa, toàn hàng trắng chín giải, áo có thêu bông sen. Cái Kim-cô có choàng từ đầu tới gót. Đi bảo Phương-Thiên, trên chót Phương-Thiên ngang

đầu tóc, có Thiên-Nhân Thầy, bao quanh một vòng Minh-Khí, đi giày vô-ưu màu trắng, trên chót có đề chữ Hương, nghe à.

Phối-Sư cũng mặc in như vậy, song không có mào Phương-Thiên, áo ba giải, nhưng trước ngực có Thiên-Nhân Thầy, bao quanh một vòng Minh-Khí, đi giày vô-ưu màu trắng, trên chót không có chữ chi hết.

Giáo-Sư mặc áo ba giải, đi Kim-Cô bằng hàng trắng, không đi giày.

Giáo-Hữu mặc Đạo-Phục như Giáo-Sư, đầu không đội mào, giắt một bông sen, trên bông sen có Thiên-Nhân Thầy.

Lễ-Sanh Nữ-Phái mặc như Giáo-Hữu, nhưng choàng ngang trên đầu một đoạn vải mỏng cột ra sau ót, thả một mí dài, một mí vắn; ngay đầu tóc có dặt một bông sen.

Thầy vì thấy nhiều người vắng mặt nên phải đợi đủ mới phong chức. Lâm-Hương-Thanh, Hiền-Muội phải viết thơ mời đủ mặt ngày rằm này. Thầy đến phong chức, lập thành Nữ-Phái, nghe à.

Tây-Ninh, 5 Février 1927

NẠN TAI CỦA NHƠN LOẠI HOÀN CẦU

Thái-Bạch

Hỉ chư Đạo-Hữu, chư Đạo-Muội, chư Chúng-Sanh, hảo hội hiệp.

Thảm cho nhơn-loại, khổ cho nhơn-loại!

Đời quá dữ, tội tình ấy, hình phạt kia, cũng đáng đó chút. Lão đã vì thương yêu nhơn-sanh, hội mười ngày nơi Bạch-Ngọc-Kinh cãi cho qua nạn nhơn-loại, nhưng luật Thiên-Điều chẳng dễ chi sửa đặng.

Nạn tiêu diệt hầu gần, hết chém giết lẫn nhau tới buổi bình chương sát hại. Lão thấy hình phạt phải châu mày, nhưng ôm lòng rán chịu, lạy lục cầu khẩn; chư Đạo-Hữu đâu rõ thấu, ngơ ngáo ngáo như kẻ không hồn, thấy càng thảm thiết. Lão tưởng chẳng cần nói chi một nước nhỏ nhoi, đã đặt danh Thánh-Địa là nước Nam này, mà Lão xin không đặt tội cho thành Sài-gòn, Chợ-lớn, Gia-định, Huế, Hải-phòng, Hà-ni thay, thảm! thảm! thảm!...

24-12-26 (27???)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài
Giáo Đạo Nam Phương

**KHỔ HẠNH LÀ NẮC THANG
ĐỂ BƯỚC KHỎI CHỐN LUÂN HỒI**

Thầy lấy làm vui mà trông thấy các con hội hiệp nhau đêm nay mà tỏ lòng thành kính. Thầy để lời ban khen hạnh đức của phần nhiều trong chư Môn-Đệ và chư ái nữ. Sự hội hiệp của các con chẳng phải vì nơi đạo-đức mà thôi, lại cũng vì mối tương thân tương ái nữa. Ngày này năm trước các con vẫn còn mơ màng trong giấc mng trần, đường co duỗi vẫn đã lấy kín chút bọt trần, mà màng thế tục cũng chưa trông khỏa vén; lần lựa cúc xủ sương tan, mai gậy sen nở, ngày tháng qua chẳng là bao mà thế thái nhân tình biết bao thay đổi: Kia đai-cân nhum nước màu thiên, nọ danh lợi xủ lẫn trí-huệ. Thầy cũng hoan tâm nắm máy huyền vi, mong rằng các con sẽ tận lực, tận tâm đắp vững nền Đạo dựng hoàn toàn mà diu sanh chúng thoát khỏi tội tình; cùng nhau đỡ nâng đem lên con đường cực lạc, vệt ngút mây xanh, trông vào lối

thanh bạch thiêng-liêng là chỗ từ xưa các Chí-Thánh đã tồn lẫm công phu mà chưa mong để mình đến được.

Thầy cũng để lời rằng: phần nhiều trong các con chưa để hết tâm tánh giúp ích vào đường Chánh-Giáo, Thầy vì thương căn quả của các con mà lấy đức từ-bi dựng Thiên-Phong cho các con là cố ý để các con hành Đạo cho hoàn toàn, để bề tương công chiếc tội tiền khiên, hầu nâng mình vào nơi cực-vị; song nhiều đũa vẫn còn thế tục đeo-đai, bước trần chưa trở nẻo, còn chất chứa gánh trần ai, ngổn ngang làn gió bụi, chẳng hiểu rằng: sự khổ hạnh trau mình là nấc thang để bước khỏi chốn luân hồi, ràng buộc. Nếu Thầy chẳng vì thương tâm, thì các Tiên, Phật đã ghi lỗi rất trọng hệ của các con mà chẳng khứng cho lập công chiếc tội.

Phải thường hỏi lấy mình khi đem mình vào lạy Thầy buổi tối, coi phận sự ngày ấy đã xong chưa mà lương tâm có đều chi cần rút chẳng? Nếu phận còn nét chưa rời, lương tâm chưa dựng yên tịnh, thì phải biết cải quá, rán sức chực lấy lỗi đã làm, thì các con có lo chi chẳng bị bực Chí-Thánh. Thầy mong rằng mỗi đũa đều lưu ý đến sự sửa mình ấy, thì lấy làm may mắn cho nền Đạo; rời các con sẽ dựng thông dong mà treo gương cho kẻ khác. Các con thương mến nhau, diu dắt nhau, chia vui sót nhọc nhau, ấy là các con hiến cho Thầy một sự vui vẻ đó.

Février 1927

KHUYÊN PHÁI NỮ

GIỮ TRÁCH NHIỆM CHO HOÀN TOÀN

Thường Cư Nam-Hải Quan-Âm Như-Lai
 Hỉ chư Đạo-Hữu, chư Đạo-Muội, chư chúng
 sanh.

Thiên-Phong bình thân... Chư Đạo Muội
 nghe.

Thiếp lấy làm hân hạnh được trông thấy sự
 hành Đạo của chư Đạo-Muội; từ đây khá chung hiệp
 nhau mà lo dìu-dắt đàng sau bước tới; nhiều Đạo
 Muội chẳng để trọn lòng về nền Đạo, phải rán công
 thêm nữa, đặng làm cho đáng nét yêu dấu của Đấng
 Chí-Tôn, và cho nở mày khách quần-thoa. Ngày giờ
 nhứt thúc, nếu diên trì thì bước đường sau khó theo
 dấu. Thiếp để lời mừng chư Đạo- Muội, khá chịu
 nhọc mà làm cho trách nhiệm hoàn toàn; ấy là điều
 thiếp trông mong nơi các Đạo-Muội vậy.

CHỌN TÂY-NINH LÀM THÁNH ĐỊA

Thái-Bạch

Chư Hiền-Hữu chính tề đọi kiến giá Chí-Tôn

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Giáo Đạo Nam Phương

Các con nghe: nơi nào Thầy ngự thì nơi đó là
 Thánh-Địa, Thầy đã ban sắc cho Thần-Hoàng Long-
 Thành, thăng lên chức Văn-Xương, vào trấn nhậm
 làng Hiệp-Ninh, dạy dỗ dân về Đạo, Thầy ban trọn
 quyền thưởng phạt đặng răn làng ấy cho đến ngày
 biết ăn năn cải quá... Vậy thì làng Long-Thành, các
 con khá an lòng.

Còn tòa Thánh thì Thầy muốn cho có nhơn
 lực hiệp cùng Thiên-Ý, ấy là hạnh của Thầy: các con
 nên xem gương mà bắt chước.

Từ Thầy đến lập Đạo cho các con đến giờ,

Thầy chưa hề một mình chuyên quyền bao giờ: các
 con lựa chọn nơi nào mà Hội-Thánh vừa lòng thì đẹp
 lòng Thầy. Các con phải chung hiệp nhau mà lo cho
 hoàn toàn Tòa-Thánh, chi chi cũng tại Tây-Ninh đây
 mà thôi, các con đã hiểu Thánh-Ý Thầy, phải cần
 kiem mỗi sự chi vì phương tiện mà thôi.

13 Février 1927, 21-1 Đinh-Mão

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Giáo Đạo Nam Phương

TRÁCH NHIỆM CỦA HIỆP-THIÊN-ĐÀI

Các con. Cả chư Môn-Đệ khá tuân-mạng.

Hiệp-Thiên-Đài là nơi Thầy ngự cầm quyền
 thiêng-liêng mỗi Đạo, hễ Đạo còn thì Hiệp-Thiên-Đài
 vẫn còn.

Thầy đã nói ngũ chi Đại Đạo bị qui phạm là
 vì khi trước Thầy giao Chánh-Giáo cho tay phạm,
 càng ngày càng xa Thánh-Giáo mà lập ra phạm giáo,
 nên Thầy nhứt định đến chính mình Thầy đặng dạy
 dỗ các con mà thôi, chớ không chịu giao Chánh-Giáo
 cho tay phạm nữa.

Lại nữa Hiệp-Thiên-Đài là nơi của Giáo-Tông
 đến thông công cùng Tam-Thập-Lục-Thiên, Tam-
 Thiên Thế-Giái, Lục-thập-bát Địa-câu, Thập-diện
 Diêm-cung mà cầu siêu cho cả nhơn-loại. Thầy đã nói
 sở-dụng thiêng-liêng; Thầy cũng nên nói sở-dụng
 phạm trần của nó nữa.

Hiệp-Thiên-Đài dưới quyền Hộ-Pháp
 Chương-quản, tả có Thượng-Sanh, hữu có Thượng-
 Phẩm. Thầy lại chọn Thập-Nhị Thời- Quân chia ra
 làm ba:

1 - Phần của Hộ-Pháp chương quyền về Pháp-thì

Hộ là Bảo-Pháp

Đức là Hiến-Pháp

Nghĩa là Khai-Pháp

Tràng là Tiếp Pháp

Lo bảo hộ luật Đồi và luật Đạo; chẳng ai qua Luật mà Hiệp- Thiên-Đài chẳng biết.

2 - Thượng-Phẩm thì quyền về phần Đạo, dưới quyền:

Chương là Bảo-Đạo

Tươi là Hiến-Đạo

Đãi là khai Đạo

Trọng là Tiếp-Đạo

Lo về phần Đạo nơi Tịnh-Thất; nơi máy Thánh-Thất, đến xem sóc chư Môn-đệ thầy, binh vực chẳng cho ai phạm luật đến khổ khắc cho đặng.

3 - Thượng-Sanh thì lo về phần Đồi;

Bảo-Thế thì Phước

Hiến-Thế: Mạnh

Khai-Thế: Thâu

Tiếp thế: Vĩnh

Thầy khuyên các con lấy tánh vô tư mà hành Đạo.

Thầy cho các con biết rằng: hệ trọng quyền thì ắt có trọng phạt.

Thầy ban ơn cho các con.

Bảo là giữ gìn,

Hiến là dâng,

Khai là mở, bày ra,

Tiếp là rước.

(Ông Cao Đức Trọng đặc phong Tiếp Đạo sau hết).

Cầu-Kho, 19 Février 1927

**ĐƯỢC THIÊN PHONG MÀ KHÔNG BIẾT
TỰ LẬP THÌ KHÔNG BỔ ÍCH**

Thầy các con.

Thầy vì lẽ công mà phong chức-sắc cho mỗi đứa là cũng do Toà Tam-Giáo xin, chớ xem lại trong hàng Môn-đệ đã thọ tước cũng chưa đặng mấy đứa cho xứng đáng. Vậy các con đứa nào được thưởng phong cũng chẳng nên vì mừng mà quên phận sự; còn mấy đứa chưa đặng phong thưởng cũng không nên vì buồn mà thất đạo tâm. Các con hiểu?

Thầy ước sao cho các con biết tự lập thì Thầy mới vui lòng, chớ các con nhập môn cho đông, lãnh Thiên-Phong cho nhiều mà không đủ tư cách, thì các con phải tự hỏi mình coi có bổ ích vào đâu chẳng? Hiểu à?

**Khai Đàn tại Phước-Long-Tự, (Chợ-Đệm) 1
Mars 1927**

**TAM TÙNG TỬ ĐỨC - TAM CANG NGŨ
THƯỜNG**

Thầy các con.

Cái tình cảm hóa của con người là tình thường ứng hiệp Trời- Đất, cho nên khi tâm tịnh thường cảm hoài, hằng tìm nơi u huyền mà nghĩ nghị trong trí khôn; ấy là kẻ có sẵn tinh ý thiên nhiên tạo hoá; còn có một hạng người cũng có tánh thiêng liêng ấy, nhưng lại không để trí khôn vào lối cao thượng

mà cứ quen thói hung hăng, nghĩ những việc bạo tàn làm những điều tội lỗi; ấy là những kẻ nghịch Thiên, không biết luân hồi là chi cả. Chúng nó lại tưởng rằng kiếp người là kiếp sống chỉ có giây giờ rồi tiêu mất, nên tìm những chức sâu kế độc cho đặng của nhiều, no lòng sướng dạ, trối kệ luân hồi.

Thầy hỏi: Vậy chớ cái trí khôn của con người biết thương ghét, vui buồn mà toàn nhơn-loại đều có, khi rốt cục thì trí khôn ấy đi đâu? Không lẽ cái trí khôn ngoan dường ấy mà cũng mất đi đặng sao các con? Thầy hỏi như vậy để cho các con mỗi đứa về suy nghĩ mà trả lời cho mình.

Hễ trả lời phù hạp thì dễ biết Đạo, còn ngu xuẩn thì cũng hờn ngu xuẩn...

Thầy dạy Nữ-Phái biết trọng Tam Tàng, Tứ Đức, Nam-Phái - Tam- Càng Ngũ-Thường-Hễ nhơn-đạo thành thì phù hạp Thiên-đạo, nghe à.

Đại-Dàn Cầu-Kho, 5 Mars 1927

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viết Cao-Đài

Giáo Đạo Nam Phương

MUỐN ĐẮC QUẢ THÌ CẦN PHẢI

PHỔ ĐỘ CHÚNG SANH

Trong các con có nhiều đứa lầm tưởng hễ vào Đạo thì phải phế hết nhơn sự; nên chúng nó ngày đêm mơ tưởng một điều rất thấp thỏi là vào một chỗ u-nhàn mà ẩn-thân luyện Đạo. Thầy nói cho các con biết: nếu công quả chưa đủ, nhơn sự chưa xong, thì không thể nào các con luyện thành đặng đâu mà mong. Vậy muốn đắc quả thì chỉ có một điều phổ-độ chúng-sanh mà thôi. Như không làm đặng thế này,

thì tìm cách khác mà làm âm-chất, thì cái công tu luyện chẳng bao nhiêu cũng có thể đạt địa vị tối cao. Các con phải hiểu Thánh-Ý Thầy mà trau dồi chí lớn. Dầu đi lối nào cũng phải cần cái đèn thiêng- liêng chiếu rõ mới đặng vững bước. Làm vua, làm thầy, làm công nghệ, làm đạo-sĩ cũng cần phải có chí lớn mới mong thành tựu đặng. Các nghề dưới thế không có nghề nào là vô dụng mà vô dụng là tại người không chuyên vậy.

NỮ PHÁI TẬP HẠNH KHOAN DUNG KHIÊM HÒA

Chư Ái-Nữ ôi! Các con thường để mắt dòm lên thấy kẻ cao sang thì các con cho rằng các con vô phước; còn nhìn xuống thấy đồng chủng thấp hèn thì các con lại đem lòng khi bạc. Ấy là một điều Vô Đạo. Thầy khuyên các con phải mở rưng trí ra mà thương nhơn loại, thì mới hạp ý Thầy. Các con phải giữ gìn đức hạnh, đối với kẻ trên bằng chữ khiêm hòa, đối với kẻ dưới bằng chữ khoan dung. Nghe các con! Nam-phái... Chư Môn-đệ mới! Các con nghe.

NAM PHÁI LUYỆN CHÍ THANH CAO QUẢNG ĐẠI

Nam Phái... Chư môn đệ mới... Các con nghe:

Bấy lâu vì lẽ công bình Thiên-Đạo nên các con chịu lắm điều đau đớn mà cũng vì không biết tu luyện cái chí cao thượng của Thầy ban cho, cứ một lối thấp hèn quanh quẩn chẳng cho trí não ra khỏi vòng mờ tối, cho nên bước đường hóa nên trở ngại mà lâu tấn b. Vậy từ đây các con đã nhập-môn thì phải để ý vào đường Chánh-Giáo mà cùng nhau bước tới cho khỏi lối chông gai. Các con đừng vì tư lợi mà làm mất

nhơn cách thì rất uổng cái điểm linh quang của Thầy để vào xác thân của các con lắm. Các con nghe à.

5 April 1927

ĐƯỢC THẦY UN ĐỨC

PHẢI DẪN DẮT LẠI CHÚNG SANH

Thầy các con.

Trung, con vì có nhiều trách nhiệm cần yếu nên Thầy đã có sai T... thế mặt đặng phổ-độ và tự dạy các môn-đệ nơi mấy tỉnh trên. - Con đã tới một lối đàng trở gay, vì nỗi ấy mà công quả sau này mới vẹn toàn đặng. Thầy đã cho phép con và các môn-đệ có trách nhiệm xứng đáng đặng tự liệu chung lo mà làm cho hoàn toàn nền Đạo của Thầy đã vun đắp bấy nay. Có phần lo lắng của các con mới có thể lập nên công quả xứng đáng. Vậy dầu việc chi cũng khá bền lòng đĩnh sắt, thì con đường trở gai cách mấy cũng tới chón được. Thầy đã lấy từ bi mà dìu dắt từ bước đường hôm nay các con đặng lấy chí thành của Thầy đã hun đúc mà dìu dắt lại sanh linh; lớn nhỏ phải cần tương thân tương ái nhau, kính yêu chỉ dẫn nhau, đem tấc lòng thanh bạch để làm mảnh gương soi sáng bước đường hậu tấn. Đường đi cũng còn dài, bước Đạo còn nhiều nỗi trắc trở; nếu chẳng để dạ nương nhờ lấy nhau, một mai các con phải xa vắng lời Thầy truyền nhủ, thì các con phải trở ra thế nào nữa?

TUY MẠNG TRỜI ĐÃ ĐỊNH SONG PHẢI CÓ SỨC NGƯỜI MỚI KẾT QUẢ HOÀN TOÀN

Mấy chuyện con tính đều được - Tâm chí con lay động ưu tư tất là Thần Thánh dẫn đường để chỉ cho con ra khỏi lối mịt mờ, nhưng đặng cùng không,

nên hay hư, đều tại nơi tất thành của mỗi đứa nữa, cứ đường ngay để bước thì dầu thế nào các con cũng dìu nhau mà xong bốn phận đặng. Nếu cứ than khó dùng bước, thì dầu sự dễ cũng không trông thành tựu. Mạng trời đã định, nhưng có sức của các con mới đặng kết quả hoàn toàn.

GIÁO HỮU PHẢI HỌC ĐẠO CHO THÔNG RỒI THUYẾT LẠI MỖI ĐÀN SÓC VỌNG

Thầy để lời cho các con biết rằng: Phần nhiều các Giáo-Hữu không xét biết trách nhiệm của mình, con phải nhắc cho chúng nó hiểu. Mỗi Giáo-Hữu ít nữa phải thông cội rễ nền Đạo; chúng nó năng tìm biết Thánh-Ngôn của Thầy đã dạy và thay phiên nhau mà nói Đạo cho Thiện-Nam, Tín-Nữ hiểu. Nhiều Giáo-Hữu không biết nét chi về việc Đạo; chư Tín-đồ không trông học hỏi đến đặng, thì chức sắc còn có bỏ ích chi. Con phải nhắc cho chúng nó và Hội Thánh phải hội một tháng một kỳ mà chỉ dẫn cho nhau về việc thuyết Đạo trong mỗi Đàn, nghe!

Thầy ban ơn cho các con.

12 April 1927

**PHẢI THƯƠNG HẠI CHO KẺ NGHỊCH
CHỚ CHẴNG NÊN CƯỜI HỒN**

Thầy các con.

Các con, Thầy cũng đã thấy rõ lòng của các con khẩn khít về nền Đạo là đường nào. Trong các con, nhiều đứa muốn chư Thần, Thánh hành phạt những tánh bất lương của bọn vô Đạo kia đặng làm cho đường Đạo vững bền, nền Đạo mau thành tựu.

Nhưng Thiên cơ há vị phạm phụ tục tánh mà

để cho các con toại kỳ sở nguyện sao. Các con khá thương hại cho lũ vô tâm ấy mà chẳng nên cư hờn. Thầy vì lấy từ-bi mà dịu-dắt các con, nên tạm sửa chút máy huyền vi, là để cho các con lấy chí thành của Thầy un-đúc bấy lâu, mà đối đãi với kẻ nghịch cho đến ngày mãn công quả.

LO ĐẠO BAO NHIÊU THÌ ĐƯỜNG VỀ THẦY BƯỚC ĐƯỢC BẤY NHIÊU

Đường Đạo vững bền, chớ nên bạo tính mà cũng chẳng nên giải đãi bần dưng; gắng công trì chí, liệu chừng với nhau mà vệt cho sạch mấy lối chông gai, để cho dễ bước đường sau tấn b. Thiên thơ đã có đủ các máy hành tàng, nhưng Thầy vì thương các con mà phải sửa nét tân khổ ra đường lo liệu. Các con đặng tự do mà hành biến cho xong việc, kẻ lo lắng bao nhiêu, thì đường về chung hiệp cùng Thầy bước đặng bấy nhiêu, kẻ vô tâm trở lòng phá nền Đạo bao nhiêu, thì hình phạt sẽ chất đây bấy nhiêu.

Tòa Tam-Giáo đã xin ngưng phổ-độ nơi đây nhiều lần, song vì Thầy thấy lòng chí đức của các con mà chẳng nỡ. Lý-Bạch và Quan-Thánh cũng xin hành phạt lũ vô Đạo, Thầy chẳng khứng là vì muốn để cho các con chịu dày thêm chút ít hạnh khổ đó.

... Trong các con mỗi đứa đều lưu tâm tưởng cho nền Đạo sẽ đặng vững bền đồ s, là biết vì Thầy đó. Xưa các Thánh làm cho nên mối Đạo biết bao là công trình ngày tháng!

Đạo của Thầy gieo có mấy lâu, mà tình hình thế sự thế nào? Bao nhiêu cũng đủ cho các con vui lòng mà bước tới.

15 April 1927 (Phú-nhuận)

PHẢI TỰ LẬP LẤY MÌNH CHỖ THẦY KHÔNG BÔNG ẨM LÊN ĐẶNG

Thầy các con.

Máy Thiên-cơ các con chưa rõ; các con cứ tưởng lầm rằng Thầy không kèm chế kẻ vô lương đặng. Các con hằng muốn thấy kẻ ấy bị hành phạt nhãn tiền, thì mới vừa lòng các con. Nhưng Thánh-Ý Thầy không phải vậy đâu. Thầy đã nói cho các con hay trước rằng: nếu các con không tự lập ở cõi thế này, là cái đời tạm của các con, thì Thầy cũng không bông ẨM các con mà đỡ lên cho đặng. Ấy vậy cái vấn đề tự lập là vấn đề các con phải lo đó. Thầy vì công lý mà khai Đạo cho các con cũng là một phúc hạnh lớn cho các con. Nếu Thầy còn đưa tay bông ẨM thì các con chẳng còn để ý chịu nhọc vì Đạo, Thầy lại có nói rằng: Ngày nào các con còn trông thấy một điều bất bình ở đời này, thì Đạo chưa thành vậy.

NẾU ĐẠO HẠNH KHÔNG ĐƯỢC HOÀN TOÀN THÌ MUÔN ĐIỀU KHÓ CŨNG TAN NHƯ GIÁ

Mối Đạo Thầy đưa cho các con phẫn đầu hết, thì các con phải biết trách nhiệm các con lớn lao cao thượng là chừng nào - Nếu các con không biết nghĩa vụ của Đạo, thì sao cho xứng đáng. Vậy thầy khuyên các con cứ thìn lòng thìn nết, cho có trật tự trong Đạo, thì tức nhiên muôn điều khó nhọc cũng tan như giá.

Các con vì Đạo là việc công-ly mà công lý đánh đổ cường quyền, thì Đạo mới phải Đạo. Các con hiểu à!

20 April 1927

KHUYÊN XỬ CHO TRÒN NHƠN ĐẠO

Lý-Bạch

Trung-Hiền-Hữu, Lão để lời cho hiền-hữu biết rằng trong Môn-đệ của Đức-Từ-Bi phần nhiều đã chẳng giữ lời Thầy mà xử cho tròn phần nhơn-đạo giao tiếp cùng nhau cho có nét yêu dấu, tạc thù trong niềm Đạo-Hữu, lại có dạ ghét lẫn, tương phân. Lão hằng để ý về việc ấy, ước sao cho hiền-hữu chăm nom phân rành cho các Đạo-Hữu đồng biết về việc sẽ xảy ra nơi đó trong lúc sau này. Đức Từ-Bi hằng dạy chư Đạo-Hữu biết tương thân, tương ái, chia vui sót nhọc cho nhau, mà hành sự cho rạng vẻ mỗi Đạo quý trọng. Chưa đặng bao lâu mà lời dạy bảo chẳng còn chút nét kính tuân, thế thì sau này có ngày phải khuất hết dấu Thánh-truyền, thì cách giao tiếp của chư Đạo-Hữu phải ra sao nữa? Lão muốn cho Hiền-Hữu phải chịu nhọc mà phân rành về việc ấy cho chư đạo-hữu. Lão để ý nghe!

KHUYÊN PHẢI CHUNG TÂM HIỆP TRÍ THÌ BƯỚC ĐẠO MỚI VỮNG VÀNG

Sự ghét lẫn và sự vô tình nếu đem vào nền Đạo mà gieo truyền cho nhau, thay vì làm cho sanh linh thương mến dìu-dắt nhau lại làm cho chúng sanh càng hềm thù nhau, rồi rốt cục lại thì một trường não-nhiệt phải làm cho tánh mạng của chúng nó vì đó mà phải bỏ liều; đem giọt máu vô tâm nhum cả tinh thần bị đày vào biển khổ đời đời kiếp kiếp đó. Đức-Từ-Bi hằng nói Đạo lập thành là do nơi tâm chí của các Đạo-Hữu, nhứt là các Chức sắc Thiên phong.

Phàm một việc chi muốn thuận lòng trong

Đạo, cần phải hiệp các Thánh luận bàn, đoạn sẽ thi hành thì bước Đạo tự nhiên vững vàng. Nếu có điều trắc trở, đó là phần trách nhiệm của chư hiền-hữu đã chịu lời cùng Đức-Từ-Bi mà dẫn bước cho cả môn-đệ Thầy. Chư hiền-hữu đã đặng phép tự biến tự liệu mà hành Đạo, thế thì hiệp vậy chung lo, thảo thuận cùng nhau còn chi hơn nữa đặng?

Chư Hiền-Hữu khá để lòng về việc nhơn đạo, chớ bỏ qua mà phụ Thánh-Ý của Đức-Từ-Bi nghe!

27-4 năm Đinh Mão (27-5-1927)

LỜI RÁN CỦA THẦY

LÀM VỊ THUỐC KHỬ TỘI CÁC CON

(Phải rán làm cho Thánh chất càng ngày càng trỗi hơn phàm chất).

Thầy các con

Hội Thánh là vậy, các con há? Áo nào! Thảm thay! Thầy tưởng khi chẳng lẽ phải cần nói ra; đợi cho Thánh-chất các con tăng thêm đặng chút nào, lại càng thấy đặng khổ não của Thầy vì các con mà đeo đuổi từ ngày khởi lập nhơn-loại đến chừ, chẳng dè phàm-chất các con nó mạnh mẽ thế nào dè khuất trọn vẹn chút mây mùng Thánh-chất Thầy để vào lòng các con; nên nay Thầy buộc mình phải nói rõ.

Các con ôi! Thầy hỏi vậy chớ mỗi phen độ rồi cho đặng các con, các con có biết Thầy chịu khổ não dường nào chẳng?

Quyền hành Chí-Tôn của Thầy, các con nếu hiểu thấu thì các con sẽ thấy nó là một hình phạt rất nặng nề, chẳng khác nào như gông với trống. Thầy

lập nhơn loại là dòng giống các con, chỉ tưởng rằng ban đặng phẩm Thần, Thánh, Tiên, Phật nơi cõi thế-giải Càn-Khôn, đặng làm cho rõ Thánh chất mạnh mẽ hơn phàm chất; nào dè còn lại đặng chẳng đủ một phần triệu đặng, thì thế nào Thầy không đau lòng cho đặng? Thầy chưa hề biết hành phạt các con bao giờ. Từ khai thiên, Thầy đã sanh ra các con, sự yêu mến của một ông cha nhân từ thế quá lẽ, làm cho đến đổi con cái khinh khí, phản nghịch lại, cũng như Kim-Quan-Sứ là A-Tu-La, Thánh-Giáo gọi là Lucifer phản nghịch, náo động Thiên Cung. Chư Thần, Thánh, Tiên, Phật còn phân nân trách cứ Thầy thay! Các con ôi! Đã gọi là đấng cầm cân, lẽ công bình thiên-liêng đâu mà Thầy đặng phép tư-vị. Thầy lấy lẽ công bình thì tức phải chiếu theo Thiên-điều, mà chiếu theo Thiên-điều thì là con cái Thầy, tức là các con phải đọa trầm luân đời đời kiếp kiếp. Các con phải ngồi nơi địa vị Thầy, thì các con thế nào?

Mỗi phen Thầy đau thảm khóc lóc các con, phải lén hạ trần, quyết bỏ ngôi Chí-Tôn xuống lập Đạo, lại bị các con bạc đãi, biếm nhẽ, xua đuổi, bắt buộc đến đổi phải chịu cho các con giết chết. Ôi! Thảm thay! Thảm thay! Các mối Đạo Thầy đã liều thân lập thành đều vào tay chúa Quỷ hết; nó mê hoặc các con. Nhiều bậc Thiên Tiên còn đọa; hướng lựa là các chơn-thần khác của Thầy đương nấn đứ thế nào thoát khỏi. Thầy đã chẳng trách phạt Kim-Quan-Sứ lẽ nào lại trách phạt các con. Song hình phạt của Thiên-điều dầu chính mình Thầy cũng khó tránh. Các con tự lập hình phạt cho các con, cũng như Thiên-điều mà Thần, Thánh, Tiên, Phật lập thành đó vậy.

Thầy đã cho kẻ thù Thầy đặng hưởng ân-điều của Thầy; lẽ nào truất bỏ phần của các con, song tại các con từ chối, đáng thương mà cũng đáng ghét.

Mỗi phen Thầy đến lập Đạo thì là phải cam đoan và lãnh các con, chẳng khác nào kẻ nghèo lãnh nợ. Các con làm tội lỗi bao nhiêu, oan nghiệt bấy nhiêu, Thầy đều lãnh hết. Các con đã đặng thông dong rồi, rảnh chẳng lo tu đức mà sửa mình, lại còn cả gan trước mặt Thần, Thánh, Tiên, Phật, gây thêm tội lỗi nữa, thiệt là đáng giận.

Thầy chẳng biết bây giờ đây Thầy phải bỏ Đạo liêu đọa với các con, hay là đợi cho Đạo bỏ Thầy đó các con? Cắt ruột ai lại không đau; nếu Thầy không cầu khẩn Thái-Bạch đình hình phạt cho tới ngày lập thành Tòa-Thánh, các con lấy công mà chuộc tội, thì trong các con chẳng đặng còn lại một phần mười, các con nên lấy lời răn Thầy đây làm vị thuốc khử tội của các con; phải sợ mạng linh Thái-Bạch.

Thầy nhắc các con lại một phen nữa.

Thầy ban ơn cho các con.

Thầy thẳng.

Séance du 29 Mai 1927

AI VẬY TÀ ĐỂ MẶC AI

LO LÀM XONG LÀ ĐỦ

Lý-Bạch

Hỉ chư Đạo-Hữu, chư Đạo-Muội.

Bình thân.

Nền Đạo lập nên là nhờ có lòng đạo đức và tánh khiêm cung của mỗi môn-đệ của Đức Từ-Bi. Nếu đạp vào nẻo Đạo mà còn bôn chôn tranh lướt theo

thói thường tình thì dầu có bao nhiêu Đạo-Hữu, bao nhiêu công quả đi nữa, mỗi Đạo chẳng qua là một trường ngôn- luận của thế-gian đó thôi, chớ công quả đạo-đức mong chi thấy sự kết quả xứng đáng đặng? Phần nhiều Đạo-Hữu vì tính tình phạm- tục mà làm cho gay trở bước Đạo, lại e chẳng khỏi sanh ra một trường náo nhiệt trong Đạo về buổi sau này. Đức Từ-Bi đã lấy lòng quảng đại mà gieo giọt lành dương để rửa lỗi phạm gian, hầu đem mình giá trắng gương trong vào nơi Cực-Lạc; đã chẳng biết tự cải lại bọn thêm tánh tối tục mà để cho cả muôn người phải chịu khổ tâm; hành Đạo như vậy có giúp đặng ai chẳng? Chư Đạo-Hữu mưa chớ luận bàn, để phải quấy Lão cũng ra tay sửa trị được vậy; miễn làm xong phận sự là đủ, còn nét vạy tà của ai, để mặc ai. Lão cũng hết lòng chiều theo tánh Từ-Bi của Đức Thượng-Đế; bằng chẳng, thì Lão xuống tay bôi xóa hết trường công quả Đại-Đạo, thì chúng sanh hết trông mong, mà kẻ chác tội lỗi cũng khó bề lấy sức phạm phu để gây nên rối rắm nữa. Đen trắng hai màu, chánh tà đôi nẻo, mạnh sức trì chí thì nhờ, yếu tâm lơ bước thì chịu; Ma Ma Phật Phật hai chốn riêng phần, thưởng phạt rồi đây cũng tới.

1 Juin 1927

**ĐẠO ĐÃ LẬP THÀNH
GIỜNG SÁNG GIÒI NÊN, THÓI TÀ
CHÌM XUỐNG**

Thầy các con.

T...! Từ nền Đạo khai sáng đặng gieo truyền mới Chánh-Giáo đến nay, thì phần nhiều Môn-đệ đã

có trọn tắc thành mà diu dất sanh linh và đắp vun mỗi Đạo Trời; ấy là những đứa Thầy đã tin cậy đặng gia công dọn lối chông gai để mở trống nẻo thiêng-liêng, dẫn lần dân sanh khỏi sông mê bến khổ, tất là cõi trần vô vị này.

Đạo đã lập thành, gót trần của phần nhiều Môn-đệ hầu rửa sạch bọn, nhưng các con phải chịu lắm nỗi gay go mà gieo mỗi chánh truyền cho đoàn hậu tấn. Gương sáng đã giời nên, mà con thuyền Bát-Nhã phải tùy máy Thiên-Cơ, lắm phen lắc lở, đắm chìm biết bao khách. Ấy là những Môn-đệ vô phần, đã chẳng giữ nét thanh cao lại mượn thói vạy tà để làm cho bọn như mỗi Đạo quý báu của Thầy đã lấy đức háo-sanh mà khai hóa. Con đã để dạ ưu tư về mỗi Đạo, đã lắm lần trêu cay ngậm đắng mà nhum nét nâu sồng; mong trau rạng mảnh gương để soi chung bước đàng sau mà lần đến cảnh tự tại thung dung, tránh bớt muôn điều phiền não. Ấy là Môn-đệ yêu dấu, khá gìn mực ấy mà đi cho cùng nẻo quanh co. Căn công quả sẽ vì phần phước mà định buổi chung qui cho mỗi đứa.

NGỪNG HẾT CƠ BÚT TRUYỀN ĐẠO

Còn cuối kỳ tháng sáu đây thì Thầy phải ngưng hết cơ bút truyền Đạo. Các con sẽ lấy hết chí thành đã un đúc bấy lâu mà lần hồi lập cho hoàn toàn mỗi Đạo. Đây là mấy lời đình ninh sau rốt khá lưu tâm. Ai vạy tà nấy có phần riêng, cứ giữ nẻo thẳng đường ngay bước đến thang thiêng liêng, chờ ngày hội hiệp cùng Thầy. Ấy là điều quý báu đó.

Thầy ban ơn cho các con.

Juillet 1927, Minh-Lý-Đàn

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viêt Cao-Đài

Giáo Đạo Nam Phương

ĐẠO BÂY GIỜ THẤY NHIỀU**CHỖ SAU CŨNG CÓ MỘT MÀ THÔI**

Ta chào các con. Ta cho phép lên hết. Ta chào chung các con. Cười... Ta mừng cho con đó, Trung. Thầy có hội chư Tiên-Phật lại mà thương nghị về sự lập Đạo tại Đại-Nam-Việt quốc.

Các con khá nghe lời Thầy dạy, chớ khá nghịch lẫn nhau; phải đồng một lòng một dạ mà lo chấn hưng đạo-đức. Tuy bây giờ phân chia nhiều nhánh, nhiều chi, chớ ngày sau cũng có một mà thôi. Các con đầu bên nào cũng thương nhau như con một nhà, chớ khá ganh gổ chê bai nhau. Thầy xin lập Tiểu-Đàn này là Thầy biết con đến đó Trung, con khá nhớ những lời Thầy đã dạy; con phải nên trợ giúp Minh-Lý cho nên việc, nghe há! Có nhiều Đạo cũng như cái nhà phải có nhờ nào là cột cái, nào là cột con, đòn tay, kèo, rui. Rui là nhỏ, mỏng mảnh hơn hết, mà cũng phải nhờ nó; tuy là kể cho nhiều tên, chớ cất rồi thì có một chủ ở mà thôi. Con Trung, nên về rón tập các Đạo-Hữu của con cho có lễ phép. Đạo thành là nhờ lễ. Bên Minh-Lý đây là Séminaire, là chỗ các Thầy tu, ngày sau độ về phần linh hồn đó con. Thôi Thầy về, chút nữa có Thái-Ất giáng.